

כתב עת לספרות
ביטאון איגוד כללי של סופרים בישראל
חורף 2012, גיליון מס' 27

ל"ב לשירה - דור שנות ה-2000 בשירה העברית

כתב-עת לספרות
ביטאון איגוד כללי של סופרים בישראל
גיליון מס' 27, 2012

ל"ב לשירה - דור שנות ה-2000 בשירה העברית

העורך: ד"ר חיים נגיד

מועצת המערכת: פרופ' גד קינר, פרופ' זיוה שמיר, ורדה גינוסר,
פרופ' פארוק מואסי, ד"ר איבון קוזלובסקי-גולן

יוצא לאור על-ידי

איגוד כללי של סופרים בישראל
نقابة كتّاب عامة في اسرائيل
General Union of Writers in Israel

Published By General Union of Writers in Israel, 2012

GAG
Literary Periodical

Editor: Dr. Haim Nagid

אין לעשות שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בחוברת זו, אלא ברשות מהמוציא לאור.

© כל הזכויות שמורות

All rights reserved ©

גג מתפרסם

בעזרתו הכספית של מינהל התרבות, משרד התרבות והספורט

בסיוע עיריית תל-אביב

הגיליון הנוכחי יצא גם בתמיכת מועצת הפיס לתרבות ולאמנות

על עזרתם נתונה תודת המערכת ואיגוד כללי של סופרים בישראל

סדר המשוררים

6	משמרת חדשה – דור שנות האלפיים בשירה העברית, חיים נגיד
10	לורן מילק
14	רועי שניידר
18	נוית בראל
26	חגית גרוסמן
30	יערה שחורי
34	דנה לובינסקי
38	מרלין וניג
42	הילה אהרון בריק
46	מיא שם-אור
50	שירה סתיו
54	אורי פרידמן
58	יצחק יוסף (צחי רייך)
62	מתי שמואלוף
66	יולי ורשבסקי
70	דניאל עוז
73	ענת חנה לזרע
76	שולמית חוה הלוי
80	יחזקאל נפשי
84	גיל אלון
88	עמית מאוטנר
92	מרזה זהר
96	גל קוסטוריצה
100	שלומי חסקי
104	עדי קיסר
108	לינה אורן
112	רון דהן
116	רונית בכר שחר
120	אורלי עסיס
124	ענבל אשל כהנסקי
127	פיני רבנו
130	אילן בלום
133	ליאור מימון

הציור בשער: צחי רייך

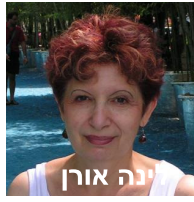
לורן מילק

חגית גרוסמן

מתי
שמואלוף

ינה אורן

נוית בראל

שלומי חסקי

גליה אבן חן

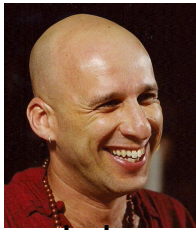
רועי שניידר

גל קוסטוריצה

מרזה זהר

גיל אלון

דניאל עוז

עמית מאוטר

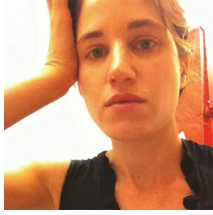
אילן רובין

ענת חנה לזרע

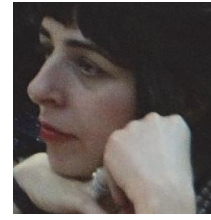
ליאור מימון

יערה שחורי

שולמית חוה הלוי

מיא שם-אור

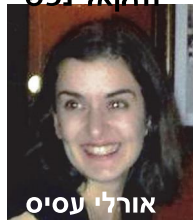
יצחק יוסף

יחזקאל נפשי

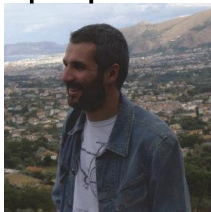
הילה אהרון בריק

אורלי עסיס

דנה לובינסקי

יולי ורשבסקי

רון דהן

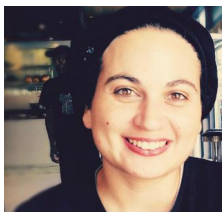
פיני רבנו

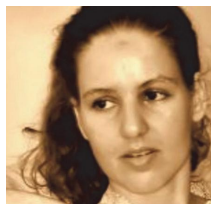
רונית בכר שחר

שירה
סתיו

מרלין וניג

ענבל אשל כהנסקי

אורי פרידמן

בפתח דבר העורך

ל"ב לשירה – דור שנות ה-2000 בשירה העברית

מדי עשרים או שלושים שנה נולדת משמרת חדשה בשירה העברית, ומדי עשור או שניים לאחר שהופיעה, נולד הצורך באנתולוגיה שתכנס תחת קורת גג אחת מבחר יצירות שלה. זו גם מטרתה של חוברת ג. החדשה.

וייאמר מייד, אין כאן יומרה להציג תמונת רוח של כל שירת שנות האלפיים, כי צרה הידיעה מהכיל. כונסו כאן שירים פרי עטם של ל"ב משוררות ומשוררים בלבד, ואין ספק שנותרו בחוץ שירים רבים שנכתבו בהשראה ובכישרון וראויים להיכלל באנתולוגיות מקיפות יותר.

התוודעתי לשירת המשמרת החדשה כמעט מראשית שנות האלפיים, זמן לא רב לאחר שהחל להופיע ג, שם פרסמתי את יצירותיהם של אחדים מהם. אבל היכרותי עם שירת הדור הזה התהדקה בשנה שעברה, כאשר הייתי שותף בייזום ובהפקה של פרס פסח מילין למשוררים בתחילת דרכם, אליו הגיעו 153 כתבי יד. הקריאה בספרים שהוצעו לשיפוט גילתה לי שרובם הגדול כתוב היטב, ואחדים גם מלהיבים ממש. ההיקף הגדול של כתבי השירה החדשים, והאיכות הגבוהה של היצירה, לא הותירו ספק, שראוי להציג לפחות חלק משירה זאת באנתולוגיה אחת.

*

בדרך כלל נהוג לאפיין משמרת חדשה באמנות – כמהפכנית וכפורצת מוסכמות, אבל תיאור כזה לא יהלום את שירת שנות האלפיים. שירה זו אינה אוונגרדית, והיא בדרך כלל קומוניקטיבית, אף כי נשמר בה בקפידה הריחוק מן האמנות הפופולרית. אבל דווקא היצירות הנועזות, הסוררות והמהפכניות שבה נהוות אחר המבנים הסדורים והמסורתיים ואחרי השפה ה"ספרותית". שפה גבוהה ותצורות פורמליות אינן מוקצות בעיני יוצריהן, כמו שהיו בעיני משוררי שנות החמישים והשישים. חגית גרוסמן, יולי ורשבסקי ורועי שניידר, למשל, יוצרים שירה בחריזה מוקפדת, דבקים בעברית גבוהה וכותבים סונטות בנויות למהדרין.

*

בניגוד לחששות (הנשמעים מפי בני דורי, לפחות), יצירות המשמרת החדשה אינן מבשרות את סוף השירה, ויוצריה אינם דור אחרון לשפה העברית. זהו דור שתוססת בו תשוקת השיר ואהבת הלשון, ולחלקם גם היכרות טובה עם קודמיהם בשירה. משום כך, החלוקה המקובלת בין שירה של "ותיקים" לשירה "צעירה" מתערערת במקצת במשמרת זאת, כמו בשאר אגפיו של הפוסט-מודרניזם הנוטה מטבעו לטשטש גבולות ולפרוע מוסכמות.

*

מי ומי בכותבי השירה החדשים? למעשה, התואר משורר, ההולם כל כך יוצרים כמו יהודה עמיחי או רוני סומק, אינו המאפיין העיקרי של דור היוצרים החדש. יש ביניהם העוסקים במחקר ספרותי ובהוראה באקדמיה, כמו שירה סתיו, דנה לובינסקי או מרלין וניג, יש השוקדים על עבודת דוקטורט כמו מתי שמואלוף, נויט בראל או יערה שחורי, ויש העוסקים בעריכה ספרותית כמו מיא שם-אור ושלומי חסקי. ד"ר לינה אורן היא פיזיקאית, רון דהן הוא אמן *"spoken word"*, וליאור מימון הוא עורך שירותי הסרטים של חברת הוט, גיל אלון הוא שחקן ובימאי אך גם מאסטר זן, שחזר באחרונה ממסע בן שמונה שנים בעולם, עמית מאוטנר ואורי פרידמן הם שחקנים, יולי ורשבסקי עובד בחברת תעופה, פיני רבנו הוא פסיכולוג, ורועי שניידר (זוכה פרס פסח מילין השנה) סיים זה עתה את לימודיו בבית הספר התיכון, ומתגייס לצה"ל. הוא אולי היחיד מבין מי שנמנה כאן שאין להוסיף לו תואר נוסף לתואר משורר.

*

במבט כולל בולטות במשמרת החדשה, או לפחות במבחר זה - המשוררות, יצירתן מעשירה את רפרטואר הנושאים, הרגשות והריגושים של השירה העברית, ושירתן חותרת לחשיפה נועזת של הספירה האינטימיות, כמו, למשל, שירתן של מרלין וניג, משוררת חרדית, אם לשבעה (ראו עמ' 39) או של מיא שם-אור (עמ' 47).

אבל אין הדבר מוליך לניתוק בועתי מן המציאות הבלתי-אמצעית, אלא דווקא למעורבות ולהתחברות אישית ואמוציונלית אליה. כך למשל כותבת לרון מילק בשירה "חייל של דם" את השורות המצמררות הבאות: "כְּשֶׁשָׁמוּ אֶת גּוֹפְךָ / בְּתוֹךְ אֲרוֹן מֵתִים, / פְּזַרְתִּי עַל עוֹרְךָ אֲבָקַת שְׁלֵג / וְנִשְׁקוּת עֵפְרַיִם, / אֶתָּה הוֹלֵךְ עִם הָרְגָלִים שְׁלֵי לְקָרֵב, / שְׁמֵלַת הַמּוֹת שְׁלֵי מְמַרְיָאָה בְּשִׁבְלֵךְ". ומאידך גיסא, יצירותיה של שירה זו מתמודדות עם מצבים ורגשות שהם רשות הפרט בעזרת כליה הפורמליים של השירה הקלאסית, כמו חגית גרוסמן במחזור הסונטות "דסרמונה" ("עֵינֵי אִמִּי הִפּוּ בְּסַנְדְּרִים. / אֲנִי מוֹכֵלֶת מְנִיחוּחַ עֲרוֹנָה, / מְגוּפָה הַמְתַעֵלֵס עִם אֲדוֹנָה, אֲנִי נְחַבֵּטֶת בֵּין קִירוֹת קָרִים". עמ' 24).

נוית בראל, בשיר "אמברילוגיה", מתבוננת בצילום אולטרסאונד של עובר ברחם אמו, שעניו מוסתרות עדיין, ותוהה על המעט והאקראי שבהם תלויות הנשמה והרוח האנושית, הבונות את העולם המגיע אל תודעתנו: "מְכַדְדֵר בְּמַפְרָקִים מְקַפְלִים, מְרַכֵּז בְּסַפֵּק בְּכֵר קִיּוּמוֹ. אֵיךְ אֶפְשָׁר עִם / קִמְצָן הַעֲצָמוֹת הַזֶּה, כְּשֶׁעֲמוּדֵי הַמְּצִיאוֹת נַעֲשִׂים רְפִים / וְעַם כָּל הַתְּמַהוֹן וְהַרְעָד? הַנְּשָׁמָה וְהַרוּחַ תְּלוּיּוֹת / רַק בָּהּ, וְעֵינֵי אָדָם מְסַתְרוֹת מֵעֵינֵי אָדָם. (עמ' 19)

תודעה ממין אחר, ייחודית בשירתנו, נשקפת מיצירתה של גליה אבן חן, המתבוננת במחלת השסעת בנימה כמו-משועשעת, וכותבת בשנינות מקאברית על האני השסוע בכפל מופעיו: "נוֹפְלֵת מְחוּץ לְעֵצְמִי / בִּינִי לְבִינִי נְרַקֶּמֶת אֶהְבָּה נְכֻזֶּבֶת / אֶתָּה יוֹדֵעַ אֵיךְ הִכְרַנּוּ אֲנִי וְהָאֲנִי / הִיָּה זֶה בְּנִשְׁפָּה גְדוֹל / אֶהְבְּתִי אֵיךְ שֶׁהָאֲנִי רֹקֶדֶת / שְׁאֵלָתִי לְמִדַּת מְחוּל? / הַשִּׁיבָה אֲנִי רַק מִתְנַדְנֶדֶת. // מִתְנַדְנֶדֶת בִּיחַד אֲנִי וְהָאֲנִי / מִתְנַדְנֶדֶת מְרַגֵּל לְרַגֵּל / הָרַגֵּל שְׂפֹזָה לְנֶדְד וְלִשְׁאֵל / אֲנִי אֶת הָאֲנִי, הָאֲנִי אֶת אֲנִי / שְׁתִּינּוּ כָּל הַסֵּגֵל" ("שיעור מחול", עמ' 22).

המוות הוא בן בית בשירים לא מעטים. חדירה למעמקים אפלים נמצא בשירה של שולמית חוה הלוי, המתארת טביעה במימי האוקינוס, כמין ורטיגו ההופך להתמסרות לפיתויו של תנאטוס: "פַּעַם תַּחַת

פְּנֵי הָאוֹקֵינוֹס הַשְּׁקֵט / עֲצֵי אֲצוֹת נֶאֱחָזוּ בְשַׁעְרֵי / מְשֹׁכוֹ בִּי בְחֻזְקָה בְּשַׁעַת שְׁקִיעָה / הַמָּסוּ אֶל תוֹךְ
 רְאוּתִי וְרִטְיָגוֹ / שֶׁל טָרֶם טְבִיעָה (עמ' 79). שורות אלה לקוחות מהשיר "אצות" המתחיל בתאור
 סעודה במסעדה יפנית ובאכילת מרק מיסו. המרק והאצות מצטיירים על רקע זה כסינקרוכזה של
 האוקינוס והאכילה מתקשרת בטביעה. התוצאה היא זאוגמה העורמת פיגורות מעולמות שונים זה על
 גב זה לפיגורה לשונית מורכבת אחת, שבה חדרת המוות נדחסת באופן אירוני בין חוויות קולינריות.

שירה סתיו מתארת בשירה "הקפיצה" קרבה אוהבת המסתיימת בצניחה אל תהום, המרסקת את כל
 הרגשות בהלם של ציניות כואבת: הֵייתְ צִנְחָן וְלִכְן הָאֲמַנְתִּי בְךָ, / דְּמִיתִי שְׂאֵתָה יוֹדֵעַ אֵיךְ לְהַשְׁלִיךְ אֶת
 / עֲצָמָךְ מִבְּטֵן הַמָּטוֹס, אֵיךְ לְמַלֵּט אֶת נְשִׁימָתְךָ / אֶל מוֹל הַיָּפִי הַחוֹבֵט בְּךָ כְּמוֹ אֲדָמָה / הַרוּחַ הֵיטָה
 חֻזְקָה וַיְחַד טַפְסָנוּ / עַל סֵלֶם הַחֲבָלִים, צַעַד צַעַד ... / שְׁלַחַת אוֹתִי רְאוּשׁוֹנָה, וּמִשָּׁם / הַתְּבוֹנֵנֶת בִּי,
 קוֹרַעַת אֶת כָּל הַחוּטִים, / עַד אֲחֶרוֹן, וְאַתָּה אֲחֶרִי לֹא קִפְצָתָ (עמ' 50). קץ האהבה מיוצג כאן
 כמטונימיה של המוות באמצעות פיגורות של חלום בלהות.

בשיריה של הילה אהרון בריק מהדהדים צלילים ממחזות חנוך לויך (הזונה הגדולה מבבל, האישה
 המופלאה שבתוכנו), אך מעבר לכך המחברת מתכוונת אל המקור הראשון - כתבי הקודש,
 האוונגליונים ו"ספר יצירה" הקבלי: "אֵינִי אִשָּׁה שֶׁל מָמֵשׁ / אֵינִי מְמֵשׁ / וְאֵינִי מְשָׁה / הַשְּׂמוּעוֹת
 אוֹדוּתִי נְכוֹנוֹת וּמְפָרְכוֹת בְּעַת וּבְעוֹנָה אַחַת / אֵינִי בְּסֵךְ הַכֹּל רְעִיּוֹן / אֵינִי הָאִשָּׁה הַמְּפֹלָאָה שְׁבַתוֹכֶם"
 (מתוך השיר "דבר הזונה מכרכי הים" עמ' 40). שורות המזכירות דברים שכתב לאקאן על "האני
 החושב" הקרטזיאני: "אני חושב היכן שאינני, לכן אני קיים היכן שאינני חושב. אינני קיים כל אימת
 שאני מושא המשחק של מחשבת. אני חושב שהנני שעה שאינני חושב שאני חושב". כמו לאקאן,
 הילה אהרון בריק נותנת את הכוח בידי המסמן, המלה, ליצור את המציאות, אך בו בזמן גם שוללת
 כוח זה, אף כי היא עושה זאת באמצעות המלה: "שִׁיתִי אֶפְשָׁרִיוֹת: / הַכֹּל נִבְרָא בְּלִשׁוֹן אוֹ: / לֹא
 כְּלוֹם נִבְרָא בְּלִשׁוֹן, אֶךְ נֵעִים לְחֹשֶׁב בְּךָ" (מתוך "כמה הערות מתפוררות בעקבות ספר יצירה", עמ' 41).

*

במין תקבולת בינרית לשירת המשוררות, המשוררים החדשים מכנסים אל רשות הפרט את המחאה
 שצמחה משדות הקרב. ההלם והחרדות של המלחמות, שהיו למצע המסורתי שעליו שגשגה ספרות
 המחאה העברית רוב שנות המדינה וגם בשנים שקדמו לה - מתורגמות עתה לצקן לחש של לוחמים
 הסובלים מהלם קרבות שאין להם קץ, אך מפנימים או משלימים עם אפס כוחם.

כותב פיני רבנו: כְּשִׁימְצָאוּ אוֹתִי מֵת / אֵינִי רוֹצֵה שִׁימְצָאוּ אוֹתִי / לֹא מִתְלַבֵּט / שִׁיסְתְּכֵלוּ עָלַי וַיְגִידוּ: /
 הוּא הַכְּנִיס עֲצָמוֹ / לְכָל כֶּךָ מְעַט מְלִים. / הִיָּה בּוֹ יוֹתֵר / אֲבָל הוּא חָס עֲלֵינוּ / וְצִמְצָם עֲצָמוֹ / לְמִסְפָּר
 מְצִמְצָם בְּמִיחָד / שֶׁל הַבְּרוֹת / שֶׁתִּאָּרוּ מְעַט מְאֻהְבוּתִי / מְעַט מִן הַמִּיתוֹת שֶׁל חַיִּיו. (מתוך השיר:
 "כשימצאו אותי מת", עמ' 125).

מונולוג זה של שכיב מרע הוא צוואה המסגירה, להבנתי, את ההשלמה של היחיד עם אפס כוחו
 לחולל שינוי. משתקפת ממנה גישה פטליסטית הנובעת מן ההכרה שאבד הקשר בין היכולת של
 האדם לבין גורלו, קל וחומר יכולתו של המשורר המקווה להשפיע על קוראיו. במחשבה שנייה, גם זו
 מחאה, אלא שהיא קוראת לאפס מעשה.

עמית מאוטנר כותב על השרות הצבאי שלו בנימת מחאה רומה, אלא שהפעם מתלווה לה עשייה: חיפוש אחר פרחי גלדילות על-ידי משורר המגדיר את עצמו כחייל שנחטף בידי מדינתו: "חיל חטוף שלש שנים הייתי / בשרות המדינה. // מה ידעתי? / רציתי להגשים צבא כמו בשיר עם הצמחה //

ומעשה שהיה כך היה: יום אחד, בשבוע / נפש, ראיתיכן. / סלעים לחים אמרו / עזב אותך / עם הזית החלול שלך' ו' / במדבר כל קוץ נראה כמו פרח. אבל אצלי / נדרך הנשק כבר. אני, שהפסקתי לספר קוצים בכפות הידים, / פתאום חזיתי בשדה של גלדילות לבנות / ונזפרתי למה אתכן יוצאים למלחמה / ולמה אותים תקנה לחזר ממנה".

והשיר מסתיים באירוניה מעודנת: "אבל הקפצתי לחברון וקצתן. / עודני מחפש אתכן / במדור לחפוש רחוקים. ולא מוצא". ("מדור לחיפוש", עמ' 122).

גם השיר של רון דהן, המגולל זכרונות ממלחמה קרובה, מושך את התמטיקה הלאומית אל המרחב הפרטי, אך יוצק אותו במטונימיה בלתי צפויה: "אמא מלחמה יולדת אותי מחדש / איבר מינה מדמם, מכער ורפוי / אני נפלט ממנו חמוש ורצחני / מחשכת הרחם אל חשכת הקרב... // אמא, / מלחמה היא געגועי המות אל עצמו". (עמ' 122)

מעניין להשוות שירים אלה, העוסקים להלכה ברפרטואר הנושאים המוכרים מן השירה המסורתית הלאומית "הגברית", אך מקנים להם אופי של שיח אינטימי, לשיר של יערה שחורי "מגפות" (עמ' 33): סיוט אפוקליפטי המגולל מונולוג נשיי המושמע במרחב המשפחתי, אך למעשה עוסק בתמטיקה "לאומית". עקרת בית פונה אל בעלה ומפרטת באזניו בנימה מבוהלת את "המצב": "והנה אתה במדי בנה כמו ילד בקלפותיו / איש אינו מבין את שפתך, איש את שפתו, מנסה צרופים פשוטים, מניח לחיו על גב הספר, / קורא לרעידת האדמה / בואי. / ואולי זאת אני נואשת מלאותת במורס ילדים / מגפה. מגפות. / מראה את האותות בעציצים ובכשר / ואומרת בבקשה / ואומרת קח מפה את התינקת" (עמ' 33).

בעוד שמשוררים אלה מושכים את התמטיקה "הציבורית" אל המרחב הפרטי, עושה דניאל עוז מהלך בכיוון ההפוך: פואמה על נושא אינטימי - אהבה - שנוצקה בה רוח הזמן - אינטרנט, פייסבוק, צג המחשב. לשבחו ייאמר, שהוא עושה זאת בצניעות ובעידון מירבי, תוך עקיפה אלגנטית של מכשולי הטריויה והבנאלייה: "רד לילה חורין על צג / חלונות השיחה הוגפו / שומר מסך מפלבל בחלמו / קטיפת האור גלשה גלשה / גלתה את חשך חמוקך / רק הכל פיד אשר דבק במספי לא פג עוד ... אצבעות דופקות את הראש במקלדת. / ראש מורד ככורע ללדת. אהבה - / שטות פוחזת, הן גם בשבילכם / הצמודים עד מחנק. / גם ממרחק הבינים. / גם כשהיא רחוקה רחוקה / כמו חתך הניר בידיים. (עמ' 71).

ואחרון אחרון צחי רייך (שחתם על יצירותיו יצחק יוסף), זכרו לברכה, משורר וצייר ברוך כשרונות, מקורי ורגיש, ששם קץ לחייו בקיץ האחרון והותיר אחריו ספר שירים מרגש (שיופיע בקרוב בהוצאת "ספרא"), מתוכם מתפרסמים כאן כמה מבין האחרונים בשיריו. באחד מהם, "ניגון ההווה", הוא כותב: "במקום שנגמרות המלים מתחילה המוזיקה. / במקום שבו המוזיקה נגמרת מתחילה הדממה. / במקום שבו נגמרת הדממה מופיע אלהים. / לי שמור מקום מיוחד בשמים. / בין המלאכים הצחים לכסא הכבוד אתמקם לי / ואתחיל גם אני לשיר". יהי זכרו ברוך.

חיים נגיד

לורן מילק

דמעות אוריגמי

צָעֲדִים שֶׁל גֶּבֶר חוֹזֵר
בְּדַמְעוֹת אוֹרִיגְמִי

לִינֵק אֶת בְּדִידוֹתַי
מִתוֹךְ הַשָּׂד הַכְּפוּל שְׁלִי
יִוַּנְקֵת אֶת מוֹתוֹ הַחֲלָבִי.

מוֹתָחִים אוֹתִי צִירִים שֶׁל אֶהֱל אָדָם
נִפְתָּחִים לְהַקִּים בִּי
חַיִּים
מֵתִים מֵחֵם.

כחולה ודקה

כְּחֹלָה וְדִקָּה מִירֵה
הוֹלֶכֶת לְקֶרֶב אוֹתְךָ
שׁוֹכְכֶת
שְׁבוּרָה מְצֹלֵעַ.

דִּקָּה וְשִׁקוּפָה הוֹלֶכֶת
לְשִׁכְךָ אוֹתְךָ
קִנְיָה אַחַת יָפָה
מְאֻלָּף מִיתוֹת.

לוליטה

כְּשֶׁרֵאִיתִי אוֹתְךָ לֹא הִתְאַפְקַתִּי,
רְצִיתִי שְׁתַּקַּח אוֹתִי, רוֹעֵד
הַכְּנִסְתִּי אוֹתְךָ
מִתַּחַת לְכַנְפֵי הַלּוּלִיטָה שְׁלִי.

לא הִיָּה אֶכְפֵּת לִי לַעֲשׂוֹת לְעֶצְמִי שֵׁם רַע,
שֶׁתְּבָרָא
אֶת לְשׁוֹן הַנְּחֹשׁ שְׁלִי,
לא הִיָּה אֶכְפֵּת לָךְ
שֶׁהִיא מוֹכֵנָה לְפִתּוֹת,
אֶתְּהָ תֵצֵא מִמֶּנִּי נְקִי
וְתִכְנַס מִתַּחַת לְסָרִינִים
וְאֲנִי לֹא אֶשְׁכַּח
אֶת עֲלֵי הַכּוֹתֶרֶת הַיְרֻקִים
שֶׁהִפְכוּ צְהָבִים
זֶה לְזֶה.

חייל של דם

בוא אֶל הַגּוֹף הַחֲדָשׁ שְׁלִיךְ
כְּמוֹ חֲרִיץ לְקַפְסָה,
נִשֶּׁק אוֹתִי
בְּחֹזִי, בְּעֶרְפִי,
פִּי מִפְשָׁק כְּמוֹ פֶצֶע
פְּרָפְרִים נוֹגְעִים
בְּעֶצִי הַגֶּזֶן שְׁלִי

הַשְּׂאֲרֵת לִי אֶת הַגּוֹף הַיָּשָׁן
חֲתוּךְ לְשָׁנִים,

טַעַמַת אֶת הַיַּיִן,
פַּעַם דָּם
וּפַעַם מַיִם.

כְּשֶׁשָּׂמוּ אֶת גּוֹפְךָ
בְּתוֹךְ אַרוֹן מֵתִים,
פְּזַרְתִּי עַל עוֹרְךָ אֲבָקַת שֶׁלֵּג וּנְשִׁיקוֹת עֶפְרַיִם,
אֶתָּה הוֹלֵךְ עִם הַרְגָּלִים שְׁלִי לְקָרֵב,
שְׁמַלְת הַמּוֹת שְׁלִי מִמְרִיאָה בְּשִׁבְלֶךְ
עֲכָשׁוּ.

קנגורו

הַנְּשִׁיקוֹת נְאֲרָגוֹת דָּם,
אֶתָּה מְקַלֵּף אוֹתִי
נוֹגֵעַ נְגִיעָה וְעוֹרֶק,
אֲנִי חֲשׂוֹפֶת עוֹר
וְזָכָה,
פָּנִי מִתְּכִשְׁפוֹת כְּפִטְרִיּוֹת שָׁמֶשׁ.
וּכְבֵּר אֲכַלֶּת אֶת בְּשָׂרִי
וְהַכֶּאֱב הַכָּחַל שְׁלִי
דְּבִיק וְצָהֵב כְּפָנִי,
כִּמָּה תִּשְׁלַם לִי עַל זֶה?
קַח בְּחֻשְׁבוֹן,
גַּם עֵינַי נִקְרְעוּ
מִצְבָּעַן
בְּסוּלִיּוֹת שֶׁלֵּג.
וּבְרִקוּדֵי בִיעַר הַחֲבֵאתִי
בְּכִיס קִנְגוּרוֹ מְנַמְנֵם
מִרְאֵת חִלּוֹם אַחַת,
וְאֶתָּה בְּתוֹכָהּ קוֹטֵף נְשִׁיקוֹת פֶּטֶל
לְשִׁפְתִי,
וְהֵן נִפְתָּחוֹת
וְצוּעִקוֹת בְּלֶשֶׁת לְשׁוֹנוֹתֶיךָ
בְּזִרְיַחַת דְּמִדְּמִנְיּוֹת כְּחֵלוֹת.

תבוא כמו המים

תבוא כמו המים
המעירים אותי בשנתי,
תבוא כמו הים
גלים אל גלים
תבוא כמו הקצה של בתולת הים
תבוא כמו עוף החול,
תבוא כמו ברפת האדם.

תבוא כמו הצבעים החושניים האסורים,
תבוא ונתיר את כל הקשרים.

תבוא כמו מים
זורמים בשנתי
תחת שמים כחלים מכאב.
בוא כמו מים טהורים
אל מקלעת השמש,
בוא כמו מים שבורים.

שם מים קשים מעצב
בוא בשבעת צבעי הקשת,
שם רוח נאנחת לוחשת
בוא כמו יונה אחרי הגשם.

בוא תוכח שאני מאהבת.

לורן מילק היא משוררת ילידת תל־אביב. בוגרת המכללה מנשר לאמנות. ספרה הראשון **דם הבתולה** יצא בשנת 2000. ספרה החדש פרפר פרלין העומד להופיע בהוצאת ספרא, זכה בפרס אס"י 2012. שיריה הולחנו בידי רונית שחר, אלונה דניאל, אור טפֿלר, גלי חי ונעמה אור.

רועי שניידר

עלול שלא

אָמרו לי חבֿרי נאֵ המִנע
כיִ מה לָךְ כָּאב גְדוֹל וְתַחַן
בְּכִיתְ כְּשִׁישְׁבֶתָּ בַּפִּנָּה
לְמוֹל צְפָרְדַּע בְּלִתי מְנַתַּחַת
הַיּוֹם אַתָּה גְדוֹל אוֹלָם קִינָה
מוֹשׁ לֹא תִמוֹשׁ מִשְׁנֵי בְדִלֵי שְׁפִתֶיךָ
כיִ מה לָךְ כָּאב וְרַב תַּחֲנָנָה
כיִ מה לָךְ לְשִׁכַח עֲתוּתֶיךָ
הַיּוֹם אַתָּה חָזַק הִנֵּה אַתָּה
בוֹגֵר עוֹצֵם עֵינֶיךָ שׁוֹבֵר הַצַּדָּה
הַלּוֹא זֶה כָּל מַה נִּפְשָׁךְ רְצִתָּה
הַלּוֹא זֶה כָּל מַה נִּפְשָׁךְ רְצִיתָּ
הַיּוֹם אַתָּה גְדוֹל הִנֵּה עֲתָה
תּוֹכֵל לְחַיּוֹת אָדָם רְגִיל כָּפֵל
הַלּוֹא זֶה כָּל מַה מוֹרְתֶךָ רְצִתָּה
הַלּוֹא זֶה כָּל מַה שְׁאַתָּה יְכוֹל
עֲלֵה עַל עֲצָמֶךָ בְּגֵר מְאֹד
הֲרִי אַתָּה כָּל כֶּךָ חָזַק עֲכָשׁוּ
וַיִּמָּה לָךְ הַפְחַד מְלִמְעַד
וַיִּמָּה לָךְ הַפְחַד מְלִשׁוּא
רְאֵה יִהְיוּ לָךְ גַּם יְלָדִים
וַיִּמָּה לָהֶם תֹּאמַר אֲשֶׁר בְּרַחַתָּ
נִסָּה עֲכָשׁוּ עֲמַד לְמוֹל הַדִּין
נִסָּה לְהִיּוֹת אֶת מַה שְׁהַעֲרַכְתָּ
הַיּוֹם הוּא יוֹם דִּינֶךָ כָּל כֶּךָ עֲנֵג

אל תפחד ממנו נא הסבן
אל תחפש צוארה לחנק
אל תחפש שוע ונאוק
היה את גורלך והזרזו
היום אתה גדול אינך תינוק
אל תעשה מעצמך מסבן
היום את שהרסת תתקן
עניתי יום דיני כל כך רחוק
אל תזרזו אותי אל נא תאוצו
בכיתי ואני בוכה כחק
משך אותי האכל וארוצה
בינתים את חטאי עלי אשא
ובראשכם דמי יהיה לטרף
ובידי נפשי ההרוסה
תמה ותבך עלי עניה בלי הרף
הקרפדה היתה לי למכשול
בכיתי כי קראה לי בעיניה

הָלוֹא אֲזוּ יְכַלְתֶּם אוֹתִי לְשֹׂאֵל
וְלֹא בְשִׁקְטֵי רֹאשׁ לְנַעֲנֵעַ
קוֹלָהּ שֶׁל הַצְּפֹרֶדֶעַ עוֹד וְרוֹדֶף
אוֹתִי בְּחִלּוּמֵי יוֹמָם וְלַיִל
וּמָה לִּי הוּא הַפֶּחֶד לְשִׁתְּףִי
כִּהְיִיתִי לָכֶם הַפֶּחֶד לְהִלָּל
לֹא אֶכְחָד בְּזִית מִיְלֻדִי
הֲרִי הֵם מִמִּילָא אוֹתִי יִירָאוּ
הֲרִי בָהֶם טְמוּנִים מִרְבִּית פְּחָדִי
הֲרִי בַפֶּחֶד כָּל יְמֵי הַשָּׁרוּ
אֵינִן לִי יוֹם דִּין עַל פְּנֵי אֲרֻצָּנוּ זֶה
אֲנִי אֲשַׁכַּח הַכֹּל בְּטָרָם שֶׁחַר
לְבֵי הַקִּים מְעַז בְּחֵרוֹזוֹ
וְאֵינִן כְּמוֹ נִפְשֵׁי כָּל כָּף קִשְׁחַת
אֲנִי חֹזֵק אָבֵל אֵינְכֶם יוֹדְעִים
כִּי חֹזֵק הוּא בְּעֵט וְלֹא בְּחֶרֶב
אֲנִי צָרִיךְ לְנִשּׁוֹת אֶת יוֹם הַדִּין
אֲנִי צָרִיךְ לְזַנַּח יְדִידִים
הָלוֹא זֹאת פִּלְלֶתֶם לָכֶם כֹּה חֲרָשׁ
הָלוֹא כְּמוֹכֶם לֹא נִכְרָאוּ שָׂדִים
הָלוֹא עֵינְכֶם לְטָרֶף מִשְׁחַרְתִּי
עָלִי לְמִצָּא לִי הַבְּנָה אַחֲרַת
אֵינִן הַבְּנָה אַחֲרַת הֵם אָמְרוּ
נָעוּץ עֵינָם בְּשִׁלְד וּבְעוֹר
רְבִים לְפָנַי שְׁנַיִם הִתְעוֹרְרוּ
עֲכָשׁוּ זְמַנָּה הִגִּיעַ נָא הַעוֹר
הַדִּלְתִּי שְׁטָרְקַת מִבְּחוּץ
פָּתַחוּ אוֹתָהּ שְׁנִית עִם לְכַתְּךָ
כִּי מָה לָּךְ גֶּדֶד הוּא כֹּה נְחוּץ

כי מה לך הפחד מפתיחה
אנחנו הן יודעים את שיהיה
אתה תפל בין תהומות לשחק
אתה גרגר של חול הלוא איה
הוא מקומך בזו תבל נשפחת
אתה כל כך קטן מדוע לא
תבין איך עוד לך חפש בידוד
כל עתידך ריקן שקוף כלו
אם לא תצא עתה אלי הפרות
חסר לך אכל יש תקנה
אל נא תברח תפחד תצנח תגעש
פתרון אנחנו מביאים אל נא
תעש בעצמך אומר נואש
בריחה מזור תביא שיאזל
אך לא מזור הוא מה שתצטרך
רפא אתה לנפש וחסל
הפסק כבר את רגליך לשרך
כחו של האדם הוא ברגעו
מה כחך שוה אם הוא מוצא
לרוח לבגדים למרוצה
ראה אדם מולך במלא תוגו
הלוא יכלת כבר מהבצה
משוך וצאת אך כה עור בגון
השמש מלאך ברכ פגעו
שים נפשך להיות המנצה

רועי שניידר הוא משורר בן 18. ספרו **ושירים אחרים** (בהוצאת ספרא) זיכה אותו השנה בפרס פסח מילין למשוררים בתחילת דרכם.

נוית בראל

מכתב

הערב אינני
 מפסיקה לחשב
 כיצד הייתי נראית
 לו רק היית רואה אותי.
 הערב שקט ומסרב להפליא
 השמש שקעה, אבל כל צבעי השמים
 עדין כאן, מחזרים מתוך מראות שפלב.
 אני מבקשת מלים בתוליות ומזקקות
 שמעולם לא נעשה בהן שמוש.
 אולי המצאות בתוך עולם ומלואו
 הופכת אותי עורת מעט
 כופרת מעט, משתדלת
 לגרם לך שלא להאמין באלים
 לגרם לך להאמין בממשי:
 סמק תחת העיפות על פניך
 אי־נוחות בחיוך הרחב.
 היית רואה אותי.
 היית פוגש בעל כרחך
 בלהט המסתר בפני
 שתוסס באלפי בועות רוויות שתיקה
 מעניק למגע המטפס של ידי על פניך איזה קו־מתאר.
 בדרכך היית אוהב אותי ויודע מהי משמעות הדבר.

אתי כאן הערב

אף פעם לא מואר די הצורך, החדר,
 בשבילה, אבל מאפשר לאישונים
 שלך את כל התנועות שאני
 מפרשת בדרכים יצירתיות.
 הדבר הבא שמתגלה הוא דעתי,

מִיִּשְׁבֶּת וּמִסִּפְּנֵי כְּאֵבֶן גְּדוֹלָה.
לְרִיק אֲנִי מִשְׁמִיעָה מְלִים
שְׂאִינָן נִשְׁמָעוֹת כְּתַפִּילוֹת.
חֲסֵרָה לִי יָד, כְּמוֹ בְּפוֹקֵר,
שֶׁתִּתְעוֹרֵר לְעֵתִיד לְבוֹא.
עוֹד מְעַט תִּהְיֶה בְּהִכָּרָה מְלֵאָה
תִּרְצֶה לְרַעַת מִי אֶתָּה.
אֲנִי כְּמַעֲט בְּטוֹחָה.
אוֹרֵב לְעֶצְמִךָ
תִּצְפֶּה בְּעֶצְמִךָ מִן הַצַּד.
תִּגִּיד לְעֶצְמִךָ לְהִתְחַדֵּשׁ.

קריאת תגר

"ובין אוהבים יש קריאות-תגר, שניתן לענות עליהן בנשיקות בלבד."
הנרי פילדינג

שְׂבַע בְּעָרֵב תַּחַת צְאֵלוֹן עֲצוֹם
מִזִּיעַ בְּשֵׁם אָדָם שְׁלוֹ
וּמְחֻזָּק בְּפִרְחֵי הַמּוֹזָרִים
כְּמִצְרָע בְּפִצְעִים מְדַמְּמִים.

אֶתָּה מוֹבִיל מֵהָר אֶל נוֹשֵׂא סְתָמִי
מוֹסִיף כְּבוֹד לְעֶצְמִךָ
מְאֻכָּזֵב שְׁתִי סְכָרוֹת בְּבַת אַחַת.

הַשָּׁמַיִם גְּבוּהִים מְדִי
מְבַשְּׂרִים קִיץ, וְהַקִּיץ אֵינוֹ נִשְׁכָּר בְּקִלּוֹת.
נִמְשַׁכֶּת מְלָה בְּפִה שְׁלִי
כְּמוֹ אֲזַעֲקָה שְׂאִינָנָה מִפְּסָקֵת.
גַּם תִּנּוּעֵת יָד קְלָה הִיא מְלֵאכֶת עֲצָבֵת.

אֵינְנִי מְבִינָה טְעוּנִים בְּגִנוּתָה שֶׁל הָעֲצָלוֹת.

מִחוּץ לְעִנְפִים חֵם.
פְּעֵלָה קִטְנָה שֶׁל רוּחַ מִתְקַבֵּלֶת כְּבִקְשַׁת סְלִיחָה
מִתְפֹּרֶרֶת כְּאֵבֶן גִּיר פְּרִיכָה

מֵאַבְרָת מִשְׁעֶז, נִסְדָּקֶת וְנוֹפֶלֶת.

בְּשֵׁלֶשָׁה מְקוֹמוֹת אַחֲרַיִם אֵינְנִי
וּבְאַחַד אֲנִי אוֹמֶרֶת כֵּן
עַד שִׁיּוֹצֵאת נִשְׁמָתִי
וְאוֹבְרֶת בָּךְ.

כל הנדרים

אֲנִי שׁוֹמְרֶת לְךָ מְקוֹם כְּבֹד הַרְבֵּה זְמַן.
כָּלֶם הִלְכוּ, אֲנִי כָּאֵן. לֹא בָּאתִי.
פַּעַם אֶהְבְּנוּ אֶהְבֵּה רַבָּה. עֲמַדְנוּ בְּבֵית
בְּלִילוֹת. פִּרְצָנוּ אֶת כָּל הַנְּדָרִים. הַחַיִּים
הַשְּׁתַּנּוּ. אֲנִי מִסְפֶּרֶת לְךָ, כִּמּוֹ לְתַלְמִיד
בְּשַׁעוֹר תַּנ"ךְ, אֶת סְפוּרֵי הָעֵבֶר, וּמְסִיגָת.
כְּבֹד נִשְׁכַּחוּ כְּתָבֵי הָעֵבֶשׂ שֶׁלָּנוּ, שֶׁהָיוּ
וְלֹא נִבְרָאוּ. הֵם נִפְרָשִׁים אֶצְלֶךָ אַחֲרַת
כְּשֶׁאֲתָה חוֹשֵׁב עֲלֵיהֶם לְפַעְמִים, בְּגִלּוֹי
וּבְנִסְתֵּר, בְּאֵבֶד וּבְנוֹתֵר. מְגוֹלֵל אֶת צְמֶר
הַגֶּפֶן שֶׁל הַהֶכְרָה, שֶׁמֶגֶן מִפְּנֵי הַקּוֹלוֹת עַל אֲזַנֶּיךָ,
מִצְלִיחַ לְשִׁמְעַת כְּשֶׁאֲנִי מְדַבֶּרֶת עַל פִּי לְכִי,
אוֹמֶרֶת דְּבָרִים שֶׁכְּבֹד שְׁמַעְתָּ, וְשֶׁאֵין בְּהֵם תּוֹעֵלֶת.

הכול ארוך במידה שווה

אוֹלֵי רַבַּע שְׁעָה הַשְּׁתֵּהִיתִי לְפָנַי הַדֵּלֶת. נִבְהַלֶּת
מִהֲצַפְיָה אֶל עֵינֶיךָ, שְׁמוֹרוֹת לִי אֶת דְּרֹךְ הַפְּרָאִים וְאֲנִי
מְזַמְנֶת לְהַצְטַרֵּף. אַחַר כֵּן קָרַעְתָּ אֶת הַדֵּלֶת לְרוּחָהּ
וְנִעְלַמְתָּ מִמְּסוֹדְרוֹן הַדְּמִיוֹן שְׁלִי. הַזְּמַן הַהוּא נִרְאָה הָיָה
כִּמּוֹ רִגַע רֵאשׁוֹן שֶׁל רְעִידַת אֲדָמָה גְדוֹלָה. אֲנִי מְנַסֶּה עִכְשָׁו לְחַטֵּא
אֶת הַשְּׁפָתִים, אֲבָל הַלְּשׁוֹן נִתְלַלֶּת וְהוֹלֶכֶת, כִּמּוֹ זֶבֶל,
מִיִּצְרֶת אֶת צְלִילֵי הָעֵבֶר, עוֹנָה בִּי עֲדוֹת שֶׁקֶר.
אֵין מְמִיתִים עַל פִּי עַד אַחַד. גַּם לֹא אֶת לִילוֹת הַזְּכָרוֹן,
שְׁרוּחֹשׁוֹת דְּבָרִים וְיָמִים, וּמַחְלִיפוֹת אֶת אֶהְבְּתִי עֲשֶׂרֶת מוֹנִים.

אמבריוולוגיה

איפה העיניים מסתכלות? שאלה רחוקה.
העבר החושב שעון על כפות ידים לא גמורות
חי וקיים ומצג בנפרד בתוך מוזאון הרחם
בהדור נרקיסי ושקט. אף פעם איננו שומעים הכל
רק את קפיצות שריר הלב, עד שיהיה מוכן
לקחת ולתת, להפגש ולהרחיק
מכדרר במפרקים מקפלים, מרפו
בספק בדבר קיומו. איך אפשר עם
קמץ העצמות הזה, כשעמודי המציאות נעשים רפים
ועם כל התמהון והרעד? הנשמה והרוח תלויות
רק בה, ועיני אדם מסתרות מעיני אדם.

נוית בראל, ילידת 1977. ספר שירה **ממש** ראה אור ב-2011 בהוצאת **עם עובד**. מאמר ראשון מפרי עטה התפרסם בכתב העת **גג** בשנת 2001. דוקטורנטית בבית הספר למדעי התרבות של אוניברסיטת תל אביב. עורכת ספרות מקור בהוצאת **ידיעות ספרים**. עמיתת מחקר במחלקה לספרות, ללשון ולאמנויות של האוניברסיטה הפתוחה.

גליה אבן חן

בצדק

את ההקפאה לא אני המצאתי,
המציא אותה פרנסיס ביקון.
בגיל שבע-עשרה עבדתי בסנפרוסט,
ואלו היא טגנה אותך,
על אש גבוהה.
הלכת ממני אליה,
ובצדק.

נצח יחסי

אתה השחרור מסבל
ברחלון,
אכל בינתיים עוד כאן,
לזמן ועוד זמן ועוד זמן.
האם מה שנגמר לרגעים
שנה למה שאיננו נגמר שנים?
הבודהה אמר: "הכל ארעי".
ואני אומרת:
"הבה נמתח את הקץ."
אתה לי נצח יחסי.

הילד

"נעשה ילד ואז אתאבד."
הציע לי הדכאוני,
ולוי כל שנותר
הוא לפנטז את היתום שלי.

”נמְהַל אֶת הַגְּנִים שֶׁלְךָ
בְּגִנִּים שְׁלִי.”
הֲצִיעַ לִי הַסְּכִיזוֹפְרֹן,
וְלִי כָּל שְׁנוֹתַי
הוּא לְפִנְטוּז אֶת עֲצָמֵי:
אִמָּא מְשַׁגְּעַת עַל יְלֵד מְשַׁגָּע.

אֶהְבְּתִי אֶת יְלָדֵי שְׁלֵא נוֹלְדוּ מֵאֵד,
שְׁלֵא תִבְיֵנוּ.
הֵיטוֹם וְהַסְּכִיזוֹפְרֹן הֵם יְלָדִים לְמוֹפֶת.
מוֹטָב בְּדַמְיוֹן.
מוֹטָב זְקִנָּה לְבָד.
מוֹטָב שְׁאֵמֵר לְבָנֵי
גַם אִם כָּד, כָּד יִהְיֶה,
בְּאֵמֶת, אֲבָל בְּאֵמֶת שְׁלֵא הִתְכַּוְּנִתִּי.
אֲפִלוּ הַפִּילוֹסוֹף עֲמֵנוּאֵל קֶאֱנֵט
אָמַר שֶׁהֵכִי חֲשׂוּבָה הַכּוֹנֵה.

דקארט

כְּשֶׁאֲנִי אוֹכֵל,
אוֹלֵי אֵינִי אוֹכֵל,
אוֹלֵי מִיִּשְׁהוּ אַחַר אוֹכֵל בְּמִקוּמִי.
כְּשֶׁאֲנִי יָשׁוּן, אוֹלֵי מִיִּשְׁהוּ אַחַר
יָשׁוּן אֶת שְׁנֵתִי.
כְּשֶׁאֲנִי מְפַשְׁתָּן,
אוֹלֵי אַחַר מְטִיל אֶת הַשְּׁתָן שְׁלִי.
כְּשֶׁאֲנִי מְזִיז,
מִיִּשְׁהוּ אַחַר מְזִיז אֶת אֲשֵׁתִי.
”אֲנִי חוֹשֵׁב מְשֻׁמָּע אֲנִי קִים.”

תצפית

מתצפית אִמְפִּירִית אֲנִי רוֹאָה,
 שְׁהַמִּים זֹרְמִים בִּירִידָה;
 מִחֲשִׁיבָה רְצִיּוֹנִלִית אֲנִי יוֹדַעַת,
 שְׁאֲנִי זֹרְמֶת בִּירִידָה
 כְּמוֹ הַמִּים.

מתצפית אִמְפִּירִית אֲנִי רוֹאָה,
 שְׁמוּטָב לִהְיוֹת הוֹרָה אֶפְלוֹ לִילָד נִכָּה
 מֵאֲשֶׁר לִילָד מֵת אוֹ שְׁלֵא נוֹלַד כָּלֵל.

מתצפית אִמְפִּירִית אֲנִי רוֹאָה,
 שְׁחָשׁוּב מִי הָרֵאשׁוֹן, כְּלוֹמֵר הָאֵב הַקְּדָמוֹן;
 מִחֲשִׁיבָה רְצִיּוֹנִלִית אֲנִי יוֹדַעַת,
 שְׁחָשׁוּב מִי הָאֲחֵרוֹן.

וְמָה אֲנִי יוֹדַעַת עַל הַמּוֹת?
 וְעַל אַחֲרֵי הַמּוֹת מָה?

שיעור מחול

נוֹפֵלֶת מִחוּץ לְעֶצְמִי
 בִּינִי לְבִינִי נִרְקָמֶת אֶהְבֶּה נִכְזָבֶת
 אֶתָּה יוֹדֵעַ אֵיךְ הִפְרַנּוּ אֲנִי וְהָאֲנִי
 הִיָּה זֶה בְּנִשְׁף גְּדוֹל
 אֶהְבְּתִי אֵיךְ שֶׁהָאֲנִי רוֹקֵדֶת
 שְׁאֵלְתִי לְמִדַּת מַחּוֹל?
 הַשִּׁיבָה אֲנִי רַק מִתְנַדְנֶדֶת.

מִתְנַדְנְדוֹת בְּיַחַד אֲנִי וְהָאֲנִי
 מִתְנַדְנְדוֹת מְרַגֵּל לְרַגֵּל
 הָרַגֵּל שְׁכִזָּה לְנַדְנֵד וְלִשְׁאֵל

אָנִי אֶת הָאָנִי, הָאָנִי אֶת אָנִי
שְׁתִּינוּ כָּל הַסֵּגֶל.

מִפְּטָטָה עִם הָאֶסְפֵּקְלֵרִיָּה
הָאֶסְפֵּקְלֵרִיָּה מִפְּטָטָה עִמִּי
מְחֹל הַסְּכִיזוֹפְרֵנִיָּה
כֵּן אָנִי לֹמְדֵת מְחֹל
בְּבִקְשָׁה עֲצֹר אֶת הַנְּשֵׁף הַגְּדוֹל.

בקשר לקוקיה

זֶה לֹא נֶכּוֹן שֶׁהַקּוֹקִיָּה הִיא קוֹקוּ
בְּעֵינֵי הָעֵנָנִים הִיא מִים
הָאֶדְמָה שׁוֹתָה אוֹתָה
וְאוֹמְרֵת שֶׁהִיא סֵתֵם שְׁמִים.

זֶה לֹא נֶכּוֹן שֶׁהַקּוֹקִיָּה הִיא קוֹקוּ
חוּט הַחֲשָׁמַל תְּמִיד מְפַנֵּה לָהּ מְקוֹם לְנוּחַ
בָּא הַטְּכֵנָאִי
הִיא מְסַמְנֵת לוֹ אִיפֵּה כְּדָאִי
הוּא מְסַלֵּק אוֹתָה אֶל הָרוּחַ.

זֶה לֹא נֶכּוֹן שֶׁהַקּוֹקִיָּה הִיא קוֹקוּ
בְּעֵינֵי הַצְּפָרִים הִיא הַתְּפוּחַ
כְּשֶׁאֲדָם וְחֹהָה נָגְסוּ בָּהּ
נִכְנַס בָּהּ רַעַל הָרוּחַ.

ספר שיריה האחרון של גליה אבן-חן, **אישה מטורפת**, יצא בהוצאת **ספרא**. בעלת
הבלוג:

[il/showPost.php?blogID=296.http://www.blogs.bananot.co](http://www.blogs.bananot.co.il/showPost.php?blogID=296)

חגית גרוסמן

דסדמונה

א.

עיני אמי הכו בסנורים.
אני מובלת מניחוח ערונה,
מגופה המתעלס עם אדונה,
אני נחבטת בין קירות קרים.

כהלת נר על ראשי הרים
אצוף בים מגלה לבנה
כעיניה, למראית אחרונה.
תמיד הייתי בת של אחרים.

עכשו גם אני עורת כמוה
לובשת את אבני הבנינים
מהם אותי כבש כל האפר.

כעת המקום המקומם גבה,
מפל כוון נושב הקר
אני קוראת לעיני לחזור.

ב.

אני קוראת לעיני לחזור אליך
ואת באה ומתגלה בחשך,
אשה קפואה עולה מכר נושך
את מתקרבת ונועצת שניך

פורץ דמי ומאדים שפתיך
מהן יורד השלג, מר. מושך
ידי לחלף מעל שער ראשך.
ראי אותי, הייתי מבנותיך.

הו, איזה ריח יש לילדות שרופה,
שער ראשי חרוך געגועים
עשו שמפו לבן ומהביל.

כבי כעת את קיטור המגפה

תְּשׁוּקָה חוֹתֶכֶת בְּכָרִי קָרְעִים
נִשְׁקִי עַל פִּי מִצְמַח אִם רָעִיל.

ג.

נִשְׁקִי עַל פִּי מִצְמַח אִם רָעִיל
אֶפְלוּ הַיָּרֵחַ מִקְנֵא לְךָ
כְּשֵׁאת פּוֹרֶשֶׁת אֶל הָאִישׁ שְׁלֹךְ
מֵעַל רֵאשׁוֹךְ אֹרֹךְ פּוֹרֵשׁ אֶהֱיִל

דְּמוּתְךָ קָרְבָה לְרֹדֶף אֶת שְׁתֵּי עֵינַי
אֵךְ הֵן סְגוּרוֹת בְּחֻשְׁכֵת אֵין חֹזֵר
וְאֵיךְ אֶרְפֶּה מִן הַחֲלוֹם הַזֶּה?
יִתְמוֹת פְּרָאִית חוֹרֶקֶת בְּשֵׁנַי.

נְמוֹג לְנִצַּח כָּל אֱמוּנָה, נִרְצַח.
לֹא פֶעַם הָיִית לִי מְרָאָה נִסְתָּרֶת
מְרָאָה סוּדִי וּמִצְחָצָח.

אֵךְ לֹא הָיִית שָׁם לְהִגֵּן עָלַי,
דְּמוּתְךָ עִכְשׁוֹ מֵתוֹךְ עֵינַי נִתְרַת.
פָּצַע אוֹתִי רְפוּי הַפָּצַע שְׁלֹךְ.

ד.

פָּצַע אוֹתִי רְפוּי הַפָּצַע שְׁלֹךְ.
לְכֵן אֶפְנֶה אֶל חַיִּים אַחֲרֵים
אֲנִי נִמְלֶטֶת אֶל הַהָרִים
בָּהֶם לֹא אֶהְיֶה שְׁלֹךְ

הַכֶּעַס מִצְטָבֵר בְּךָ מֵתְחוּשָׁה
שֶׁל חֶסֶר עֶרֶךְ וּנְחִיתוֹת
מִמְּנִי אֶת דּוֹרֶשֶׁת עֲצָמָאוֹת
אֲבָל אֶת מִפְגִּינָה אֵיזוֹ חֲלָשָׁה

עֲדִין לֹא שְׁבַרְתְּ אֶת הַמִּיתוֹס
זֶה הַכּוֹבֵל אוֹתְךָ לְמִשְׁפַּחְתְּךָ
הֵאֵם מִמֶּךָ אֶת דּוֹרֶשֶׁת עֲצָמָאוֹתְךָ?

הֵאֵם אֶת עוֹד אוֹהֶבֶת בְּלִי הַסּוֹס?
אֶת מִסְתַּפְּקֶת בְּהִיּוֹת אֲשֶׁתוֹ.
אֶת מֵאֵהֶבֶת בְּאֵהֶבְתוֹ.

ה.

את מאהבת באהבתו
 על כן אשליך את עצמי לידי מקרה
 עור. ואדמה גורל אחר
 שרק לטובתי היא זרותו

אבוא אליו ואבקש מסתור,
 אלך צפונה אל ההר
 שם יחכה לי האיש הזר,
 כל שבגוף יקח וינטר.

ותשובה אין, ומלה אין
 מלבד עיי חרבות בבטני,
 מוצפות רק לשון דרקונית.

הוא מתהפך על צדו וממאן
 להורות שפגשתי אהבה,
 בלילה שנולד רק לאשכבה.

ו.

בלילה שנולד רק לאשכבה,
 כוכב הצדק רצוע רצועות.
 שנותי הטובות אינן ממריאות,
 אותלו נרדם ללא מלה טובה.

רק הסיגריות חנקו אותי בהתחלה.
 לאט מתים אוהבי האהבה.
 אבל אלו האוהבות אהבה
 מתות מהר, על מיתת הקללה.

יותר מכל דבר אני שונאת
 שנאת חנם. קוץ בארץ לשון
 לתוך עיני ננעץ, עד כושל הנתז

מעל קנאת המות אני נרפנת
 עת קוץ ננעץ בעמק אישון,
 דמי משקה עציץ במרפסת.

צילום: אביה בן דוד

חגית גרוסמן נולדה בב' בתשרי תשל"ז, 26 בספטמבר 1976 בראשון לציון. למדה צילום בקאמרה אובסקורה, תיאטרון בבית צבי, ציור במדרשה לאמנות, וספרות עברית וכללית באוני. ת"א, וכן ספרות עברית לתואר שני באוני. בן גוריון. ספרייה: **תשעה שירים לשמואל**, שירה, 2007, **לווייתני האפר**, שירה, 2010, **היכן שאינם**, 2012, רומן, הוצאת **ידיעות אחרונות**, בשנת 2013 עתיד לצאת ספרה **רעד העיר**, בהוצאת **קשב לשירה**, מתוכו מחזור הסונטות **דסדמונה**.

ז.

דמי משקה עציץ במרפסת.
ודלת מרפאה נפתחת. גרון
חנוק משלך החוצה בחרון
שלא ימצא אף עין מפיקסת.

אז מה אם כזו אני. היסטורית.
גם כך אינני יכולה לבכות
גם כך זה מתגבר להיות
כאב דומם, אלם, דכוי מינורי.

ולא, אני עדין לא יודעת
מה יש לי שם בבטן. "אם
תמתיני תשעה חודשים

זה יעבר", אמר רופא הדעת.
אך זה דבר נסתר שאין רואים
מחוץ לצג שרק אתה מבעיר.

ח.

מחוץ לצג שרק אתה מבעיר
עם המכשיר עליו נמתח קונדום
כל שבקשתי הוא קרדם.
הרי אתם תמיד באים וקורעים

גוף של אשה. אם אתם שומעים
בקשתה, או שלא בבקשתה. עד דם
עד נותרת בטנה לפצע סדם
הו אז תפנו סוגדים ומריעים

אל חלום אשה שטרם נולדה.
לא אהגה עוד קול ילדה טובה
ואשחרר כל שד מן התבה.

העין שתצפה בה שבה מצתה.
אני עוד אולד מבין התרבה,
אדלה מתוך הצלע אהבה.

יערה שחורי

ארבעה עיורים ממששים פיל

ארבעה עורים ממששים פיל.
 כמה לא נעים, אלה אנחנו
 מדמים לעצמנו שהפיל הוא בית, שהפיל הוא ארוחת צהרים
 שהפיל הוא מטות נוחות שהפיל הוא ספור.
 שהפיל אינו עצבוני ורעבוני כי רב הוא,
 שאין לי אלא לדאג לו למקום ולצור צורה.
 עלי לדאג לפיל.

הבה נדיק,
 מי שמחזיק ברגלים אומר משפחה
 מי שממשש את החדק אומר זמן
 מי שנוגע בעור הפיל אומר מדבר.
 ועל הרביעי עם החטים אינני יודעת דבר.

הנה אנחנו אבא זמן ואמא מקום
 עורים ורעבים. שבעים ועיפים.
 ובינינו פני האבל שלה, פני העלכון שלה, פני הפני ממני שלה, סורי ממני והלאה
 אתה, שאת איבריך הפצועים אני ממששת
 ומשרטטת אותך לעצמי כמי שמעולם לא ראה קרנף
 ואני נתפסת בהרים כמי שלא כבש את רומא
 ואני נופלת תחת רגליו כמו אחיו של יהודה.

לא גדול כמו פיל.
 עליו להיות הדבר עצמו, שלא מדברים עליו
 כמו חבל בבית התלוי כמו אבן בבית הזכוכית
 כמו פיל וכלי החרסינה העדינים שמעולם לא היו לנו
 אך הפיל ישנו ואני לא יכולה להרדים אותו או לישן אותו או לחבק אותו
 בן לקרקסים שאפלו חתולים כבר לא מציגים בהם
 מאלף עצבות.

וגם אם רציתי ממש, וכי יש משהו שהוא יותר ממש מפיל?
 אני - שאריכה להיות עורת חרשת אלמת,
 כדי לומר בית ושלחן ומטה,

כְּדִי לְרֹאוֹת בְּפִיל מְשֹׁהוּ אַחַר, עֲצוּם כְּמוֹ בֵּית,
 כְּדִי לְהִיּוֹת הַבְּכָה שְׁגָרָה בְּבֵית, שְׁאֲנִי מְשַׁחֶקֶת אֶתָּה
 וְקוֹנָה לָּהּ בְּגָדִים וּמְסַרְקֶת אֶת שְׁעָרָה בְּקוֹקוֹ גְבוּהָ
 וְאוֹמְרַת עֲכָשׁוּ תִשְׁתַּקִּי וְעֲכָשׁוּ תִהְיֶי יָפָה -

אֲנִי הַזֹּאת מְכַרְחָה לְשַׁכַּח אֶת הַפִּיל שְׁגָרָה לְכֹאֵן
 מְכַרְחָה לְהוֹצִיא אֶת הַפִּיל וְהַפְּסִנְתָּר וְלִהְשֹׂאֵר בְּחֹדֶר רִיק,
 וְלִשְׂרִטֵט בְּאַבְקָא אֶת דְּמוּתָהּ כְּמוֹ בְּזִירַת רִצָּח
 שְׂרָק הָעוֹזֶרֶת הַנְּעֻלְמָה חֲשׂוּדָה בָּהּ
 וּמִיִּשְׁהוּ צִיר בְּאַבְקָא צִיּוּרִים מוֹזָרִים שְׁאֲנִי מִזְהָה
 מִיִּשְׁהוּ שְׂרִטֵט אוֹתִיּוֹת שְׂרָק אֲנִי יוֹדְעַת לְקָרָא.
 אוֹלֵי זֹאת מִי שֶׁהִיִּתִי לְפָנַי חֲדָשִׁים
 שֶׁהַכִּינָה לְעֲצָמָה בְּכַתֵּב סְתָרִים רְשִׁימָה שֶׁל חַיּוֹת נִכְחָדוֹת
 לֹא לְהַמְנוֹת עִמָּם, לֹא לְהַשְׁנוֹת

שִׁירָה שֶׁל פִּיל אֶחָד
 וְאֲנִי מְכַרְחָה לְהַטּוֹת:
 אֲנִי, אֶת, אֲנַחְנוּ
 אֶחָד, שְׁנַיִם, הַרְבֵּה
 מְכַרְחָה לְשַׁקֵּל בְּטוֹנוֹת אֶת מֶה שְׁנֹשְׂאָר,
 מֶה שְׁמֶכְרַח לְהִשְׂאֵר
 כִּי מֶה שִׁישְׁנוּ, שְׁאִינְנוּ, מְכַסֶּה אֶת הַמְדַרְכָּה כְּמוֹ צֵל
 פִּיל בְּפֶתַח הַדְּלֵת. בְּסִפְרֵיהָ לְעוֹרִים. בְּגִנַּת הוֹרְדִים.
 אוֹלֵי כֶּךָ יִיטֵב.
 סוּף-סוּף אִישׁ לֹא יִקְטֹף אֶת הוֹרְדִים.

שַׁחַת יָד שְׂמַאל

תְּחִלָּה יָדָךְ הִימְנִית מְאַבְדֶּת תַּחוֹשָׁה
 אֶךְ אֵין זֶה שִׁיר פּוֹלִיטִי
 הַגֵּב הַתַּחְתּוֹן נִצְבָּע אָדָם
 הַמְגִפָּה תְּחִלָּף תוֹךְ עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע,
 אַרְבָּעִים וּשְׂמוֹנָה, שְׂמוֹנִים וּשְׁתַּיִם,
 עֲלֶיךָ לְלַמֵּד לְהַקְשִׁיב
 שְׁבָעִים וְשִׁבְעֵי, אֲלֵפִים וְאַחַת עֶשְׂרֵה, דָּם.
 לְצִאת מִן הַמְטָה בְּלֵב מְרַפְרֵף
 פְּרָפֵר עָנוּד עַל חֲזִית מְקַטְרֵן הַמְתַּכֶּת
 מִלּוֹת הַדִּיּוֹ יִרְדּוּ מִכָּף יָדָךְ בְּזַחֲלָה

ישטפו שניהן החדות
והנה גופך נארז, מקרר ומקפא,
לשנים הטובות האלה
לשנים הרעות ההן.

עוד מעט תאבדי תחושה
ולא מחמת קר גדול או חם גדול
מזג האויר לא ישנה דבר אבל
נסי להתנגד
קחי אותי מן הבית
מהגלובוס הצפוף הזה של שתינו
זכרי לקחת משהו עבורי
חלב, צמר, פלדה.

שלא אשכח כמו יד שמאל
אני שאינני כואבת
שלא אראה מעבר לכתפי, לכתפך,
בקבוקי מים שטים
בתעלה לא מסמנת.

השפתים רכות משלך
אלה השפתים שלי.
העפעפים פתוחים משלך
והריסים נסגרים בנקישה.
את הריח הזה את זוכרת
מהלדה, מהתחלה,
הפרח החדש הוא אני.
הפרפר המת הוא את.

מגפות

א

בשנות המגפה הבטתי לפנים
מישהו שטף את הבית
התינקת ישנה כמו פרי חם על חזי
נקישות המגב בדלת העמידו פנים עליונות:
אורחים רבים, משתה, כוסות של תה,
בחלב צף משהו עליו יותר מקרום
דגול מרוב

דַק מְנִי דַק כְּכַנְפֵי חֶרֶק
הַמְגִפָּה הַעֲמִידָה פְּנִים תְּמִימוֹת שֶׁל חֶסֶד
דָּת בַּהּ הַכֵּל נִצְרָף וְנִשְׁטָף בְּמַחִילָה.

חֲבוּרוֹת בְּמָקוֹם מְחֻטִּים,
פְּרָחִים בְּמָקוֹם כּוֹסוֹת תֵּה.
בְּאוֹתָהּ עֵת מִמֶּשׁ
מִיִּשְׁהִי נוֹסֶפֶת גִּלְתָּה אֶת בּוֹא הַמְגִפָּה
נִחְרָדְת, נִשְׁעֲנָה עַל הַמַּגֵּב בְּכַף יָדָה, אוֹלִי
קוֹלָה הַטֵּלְפוֹנִי עֲשֵׂה שְׂאֲרָגִישׁ כְּמוֹ בְּסֵרֵט
כְּשֶׁהַגְּבוּרָה מְגַלָּה צִיּוֹן בְּחֵלּוֹן
מְגַלָּה שֶׁהָאֲדָנִיּוֹת הַיְפּוֹת שֶׁלָּהּ מְרַעֲדוֹת וְהַקּוֹמְקוֹם שׁוֹרֵק וְהִיא אֵינָה לְבָד.
אוֹלִי זֶה סֵרֵט שֶׁבּוֹ קוֹמְקוֹמִים שׁוֹרְקִים וְרַכְבוֹת
וּמִיִּשְׁהִי יוֹלְדֵת בְּבִדְיוֹת מַחְלֻטֵת בְּחֶצֶר.

ב

אֵלֶּה שְׁעוֹת הַמְגִפָּה:
מִתְקַנְנִים חֲדָיִם מִתּוֹחִים מְסַבִּיב כְּבִשְׁעַת נִתּוּחַ
וְהַקֵּר לֹא מְנַחֵם אִישׁ
הַמַּחְלָה דּוֹבְרֵת שְׁפוֹת רַבּוֹת בְּדִיקְנוֹת רַבָּה
גַּם אֶת שְׁפֹת הַחֶסֶם, אֲנִי מְדַגֵּישָׁה בְּפִנְיָהּ,
וְהִנֵּה אֶתָּה בְּמַדִּי בְּנִנָּה כְּמוֹ יֶלֶד בְּקִלְפוֹתָיו
אִישׁ אֵינּוּ מִבִּין אֶת שְׁפֹתָהּ, אִישׁ אֶת שְׁפֹתוֹ,
מְנַסֶּה צְרוּפִים פְּשׁוּטִים, מְנִיחַ לְחִיו עַל גֵּב הַסֶּפֶר,
קוֹרֵא לְרַעֲיֵדֵת הָאֲדָמָה
בוֹאִי.

וְאוֹלִי זֹאת אֲנִי נוֹאֲשֶׁת מְלֹאוֹתָת בְּמִוֶּרֶס יְלָדִים
מְגִפָּה. מְגִפָּה. מְגִפּוֹת.
מְרַאָּה אֶת הָאוֹתוֹת בְּעֵצִיצִים וּבְבִשְׂרֵי
וְאוֹמְרֵת בְּבִקְשָׁה
וְאוֹמְרֵת קַח מִפֶּה אֶת הַתֵּינֵקֶת.

יערה שחורי נולדה ב-1977, מתגוררת בתל אביב עם בן זוגה, בתם וילדיו. ספר שיריה **אצבע, שן, כנף** ראה אור בהוצאת **עם עובד** ב-2010. עורכת את מפעל קסת לספרי ביכורים. מלמדת כתיבה במחלקה לצילום בבצלאל וכותבת עבודת דוקטורט בחוג לספרות עברית באוניברסיטה העברית. בימים אלה כותבת ספר פרוזה ראשון.

דנה לובינסקי

מלה ארוכה

קמוד,

נדמה לי ששכחתי לקחת את הצפרים
 זה עושה לך מחשבות לא טובות
 על כסף אבא מת אמא חולה גרה אתנו גרה אתך גז
 נשאר פתוח אולי מכונית מקלקלת והרמאים האלה
 במוסף אל תקרא
 במחשב ואפך קרוב מדי אל הצג זה
 מסתיר מפניך את העקר ומעבר לזה
 הקרינה ברורה הסכנה חם חם
 מישהו כבר רצח אדם בגלל השמש הרע
 מוצאו מהקוף שום שדים
 לא יצאו מהפקבוקים הפתוחים אבל
 הדוקטור אמר
 בינתים צריך צפרים פעמים ביום בכקשה
 אל תזכיר ילדים במטה כמה
 פעמים אמרתי לך
 האיש האדם ברמזור משגע
 אפלו הכנתי לך כדורי לחם קטנים
 ואני מבטיחה פעמים ביום
 שמים קרים נשבעת ב
 תוספתן אלהים מלה ארכה
 לדבר מיתר היה לי פעם
 חבר אחר שאף לעברת את הכוס חה זוכר
 איך שתינו יין שחור כמו שקוי אני רוצה
 כמו אז אחרת הדוקטור אמר
 לא נוכל לעשות ילד

כְּשֵׁאתָה קָם בְּלִילָה עִם פְּנֵי בְּעֵתָה מַחְשָׁבוֹת לֹא טוֹבוֹת
עַל כֶּסֶף אָטוֹם בֵּת בְּצָבָא אָבָא מֵת אִמָּא חוֹלָה
תַּרְגַּע תַּרְגַּע אֲנִי לֹא מִצְלִיחָה
לְמִצָּא לְךָ חֵיהָ לֹא טוֹרְפֵת לֹא נְטוֹרְפֵת
אֲבָל אֵיךְ נַעֲשֶׂה יֶלֶד אַחֲרַת
הִיָּה לִי פַעַם חֶבֶר אַחֵר
הוּא אָמַר אֲנִי בְּחוּר עוֹר וְאֲנִי אִמְרַתִּי לוֹ אֲזַ מָה
אִם לֹא הִמְצִיאָו עֲדִין אֶת כְּפֹתוֹר הַהֶאָרָה
פַּעַם בְּשָׁבוּעַ מְדִיטְצִיָּה זֶה לֹא מְסַפִּיק בְּשִׁבְלֶךְ
הוּא אָמַר לִי אֲנִי בְּחוּר עוֹר וְאֲנִי אִמְרַתִּי לוֹ אֲזַ מָה
אִם דָּגִים לֹא יְכוּלִים לְחַיּוֹת בְּמִים צְלוּלִים מְדִי
תְּפַסִּיק עִם הָאֶלְכוּהוּל
הוּא אָמַר לִי אֲנִי בְּחוּר עוֹר וְאֲנִי אִמְרַתִּי לוֹ אֲזַ לֹא
אֲבָל לְךָ אֲנִי לֹא יְכוּלָה
לֹא יְכוּלָה.

כמה רציתי לשבת עם הדיו

כמה רציתי לשבת עם הדיו /
 לעבר מיללה לאנחה / מאנחה ליללה /
 לעוט אל האור / בלי לזכר / איך הרגלים היפות שלך רחפו אז / כשבכינו את
 החושים / /
 כמה רציתי שתשאלי אותי שוב /
 איפה המלים? / איפה המלים? / באמת / באמת איפה המלים? / /
 לשבת עם הדיו ולומר לך / המלים מאחורי הפחד / המלים מאחורי משלשי
 הפחד / המלים
 בתוך מעגלי המעגלים / /
 המלים / המלים / הו המלים /
 צחות כמו לשון כשהן לא נאמרות / אדמדמות כמו עתון / כשמפשקים להן
 את הזרם / /
 כמה /
 לשבת עם הדיו וללקק לך את הכתב כמו לגורה של אנשים /
 להפטר אחת ולתמיד ממגלות הנביאים /
 רציתי / רציתי מאד /
 ושאת תהיי שוב מרפכת, עננה, מקרסת, עטופה בפרוות האהבה /
 והמים ילטפו לך את כל מחשבות האבן /
 כשאנחנו נשב יחפות רגלים, מפיסות /
 כשאנחנו נשב מפיסות, יחפות, חגיגות מרב פשטות /
 כשנשב למרגלות עצמנו / נחיה בעינים / ונחשב בדממה /
 המלים / המלים / וועה המלים /
 איך רובץ עלינו הרבוי הזה /
 ובכל זאת כמה /
 לתלש אחת יפה /
 מאחורי העגיל שלך / בצדו של התנוך / בנקדה הרכה /
 אחת שמכירה במדיק את הרגע הזה בו הקול נהפך לתנועה /
 אחת תמימה שיכולה לראות בלי בעיה /
 את הצפורים רועדות מאחורי הקירות /
 את פתחי הגוף של השפה /
 אחת שיכולה לציר אותן לעצמה /

ולומר כְּשֶׁהִיא יוֹשֶׁבֶת עִם הַדָּיו / לְצַד הַדָּיו / אוּ בְּתוֹכוֹ:
אֵיךְ בְּלִשׁוֹן נִקְבָּה / אֲנִי מֵתְאַרְכֶּת / אֵיךְ בְּלִשׁוֹן זָכַר / אֲנִי מֵתְקַצֵּר
וְאֵיךְ כָּלֵנוּ אוֹהֲבִים אוֹתָךְ כְּלִיל.

בחדר ריק מן העולם

פֶּעַם כְּשֶׁהִירַח הַבַּיִט בָּנוּ מְכַל חֲלוֹן,
לֹא גָלִינוּ לְאִמָּא.
חָלִינוּ בְּשִׁמְחָה כְּשֶׁהִגִּיעַ הַחֹרֶף
וְעַם בּוֹא הַקִּיץ שְׂכַחְנוּ הַכֹּל.
בְּחֹדֶר רִיק מִן הָעוֹלָם
נִסּוּ לְהַכִּין אוֹתָנוּ אֶל הָעוֹלָם.
הַמוֹרָה הֵיְתָה אֲשֶׁה שְׂכַתְבָּה עַל לוח דְּבָרִים
שֶׁהָיוּ צְרִיכִים לְהַמְחִיק.
הַפְתִּיעַ אוֹתָנוּ כְּשֶׁבָקְשׁוּ שְׁנֵזוּז
קְדִימָה אוּ הַצְדָּה
מְנֻרֹת הַתְּקָרָה הִפְכוּ בְּקִלּוֹת רַבָּה כָּל כֹּךְ לְבִיצָה רַבָּה.
לֹא הָיוּ לָנוּ כִּנִּים,
וְלֹא גִרְרָנוּ אֶת הַמְּטָפִיסיקָה עַל הַגֵּב כְּמוֹ נְמָלִים,
כְּשֶׁקָּרָאנוּ אוֹתֵיךְ
הַקּוֹל רָכַב לָנוּ בְּעֵמֶק הַגְּרוֹן
גָּמְעָנוּ אוֹפְנִים אֶל עֲצָמָנוּ
לֹא יָדַעְנוּ דְּבָר עַל שְׁעוֹרֵיִת הָאֶחָד.

פסכולוגית קלינית ומשוררת ילידת 1979. מיוזמי ומובילי התנועה למען הפסיכולוגיה הציבורית. פרסמה בעבר שירים במטעם, הליקון, שבו, אורות, ויינט, הארץ ועוד.

מרלין וניג

בס"ד

בצאת הלילה ההוא

פריטים שנשכחו

כביסה שהתפזרה

שוטפת את פניי מקורי הלילה

אט אט הם שבים לחיים

יוצאת אל המרפסת

קצרת הפרות הפוכה על פיה

הכביסה התפזרה על סורגי הפרזל

העלים כסו את שלחן העץ

המפה סביב עצמה התערסלה

השמש מדהגת סנטרה

מחדשת בה מעין תקנה

פריטים שנשכחו מלבה במשך הלילה

יוצאת מהמרפסת

אל חדרי הבית

שם הכל מנח במקומו

בארזן מקפלת כביסה

ובמטטה

רגשות מזנחים מזה לילה שלם

המיית הלב

כתמים אדמים והמיה ראשונה
על שמייכה צהבה ומחית בננות
ואחר-כך תמונה עם כתמים כחלים
שציר אדם אחד ונתן במתנה
לזוג שהתערבב היא בו הוא בה

שמן רותח ושניצל מישכן של פרה
חתלתול עור, דג זהב ותכי עטור פרה
הבית ברחוב המדרגות
שם בדור הארץ נכנס לה מתחת לשמלה
ועובר להיות כל עולמה הפנימי
כתמים אדמים והמיה ראשונה

על שמיכה צהבה ומחית בננות
ואחר-כך תמונה של תינוק וחתולים מלאי צואה
חלב מתוק וצנצנת רבה
והבכי שבוקע את כל קירות השכחה

שמן רותח ושניצל מאפונה ירקה
החתול עזב, הדג טבע והתפי מת ביסורים
וילד זוחל ואחריו שירת מלים עזובות
כל הרגעים היפים מפזרים על הרצפה

גיהינום

בור שחר
ריח אביק. עפר רב. בשפע בכל מקום
אין תחושה. אי אפשר לזוז
האור נסדק בתוך החשכה וגם הוא בגון אפר
חביות עפר נשפכות לבור
להקת צפרים לבנות חולפות מזכירות את ההחמצה
כאן לא גן עדן

גן עדן

בילדותי בסמטאות - חפשיה מכבלי מחיבות אנושית -
יכלתי להרגיש את הרוח באה במגע עם גופי
לשמע את העלים מבראשית צופפים וכמהים
לחוש באנשים החולפים, בקמטי הזמן על פניהם, בטרדות שאיני מכירה
בסמטאותיה של עיר
כשהשמש חוזה
יכלתי להרגיש מהו אשר
חפשיה מכל חובה, גם מחובת האהבה
תחושה של להיות

עַד הַיּוֹם אֲנִי זוֹכֵרֶת אוֹתָנּוּ יְלָדִים
וְטַעַם מִתְקַתֵּק שֶׁל גְּלִידַת וְנִיל אֲמַתִּי עִם תְּמֻצִית מִי וְרָדִים
וְגוֹנֵג שְׁשׁוּמְעִים מֵהַכְּנֶסֶת הָאֲתִיּוֹפִית
עַל גַּג עֵנֶק מְשֻׁקִּיפִים עַל הָאֲנָשִׁים מְלֻמְעָה
לֹא יִדְעֵנוּ שְׁיֹם יָבוֹא וְגַם אֲנַחְנוּ נִהְיָה חֶלֶק מֵהַתְּנוּעָה הַנִּמְרָצֶת שְׁלָהֶם - מְבַגְּרִים וּמְמַהֲרִים
וְנַעֲבִיר אֶת גֵּן הָעֵדֶן הַזֶּה הַלָּאָה

אִיז לִי גֵן עֵדֶן בְּלַעֲדִיךָ

הַלְעִיטָנִי

הֶרֶב הַלְעִיטָנִי שְׁתִּיקָה

וְאֶגְמָעָה בְּשִׁיקָה

וְהֶרֶב לֹא אֶשָּׂאֵל

הַלְעִיטָנִי נָא

טְהַרְרָה וְסִימְנִי שְׂאֵלָה

אֲדַמִּים פְּקוּרִים

נְאֻסָּפִים צְפוּפִים

הַלְעִיטָנִי

מֵאֲדָם עֵינֶיךָ הֶרֶב

הַלְעִיטָנִי נָא

מרלין וניג, ילידת אוסטרליה וגדלה בירושלים. היא בעלת תשובה, אם לשבעה ודוקטורנטית בינתחומית באוניברסיטת בר-אילן. עבודת המאסטר שלה נכתבה באוניברסיטה העברית ועסקה בקולנוע החרדי ואף ראתה אור בהוצאת רסלינג. וניג מרצה לספרות, תיאטרון וקולנוע במכללות וסמינרים חרדיים, חברה במועצת הקולנוע ונאבקת על מקומה של האמנות והיצירה בחברה החרדית, ועל מקומה של אמנות ויצירה זו בשיח התרבותי הישראלי.

הילה אהרון בריק

*

בְּכֹל עָרֵב אָנִי מִתְלַבֵּט בֵּין תַּעְלוּמַת מִסְתוּרֵיךְ לְבֵין שִׁירָה וְהוֹלָכָת לִישׁוֹן
 וּבְכֹל עָרֵב שְׁנֵי אָנִי מִתְלַבֵּט בֵּין עֲשִׂית אֲהַבָּה לְשִׁירָה וְהַשְׁנָה מִנְצַחַת
 וְכָל שִׁיכְתָב חֲשׂוֹד מִמִּילָא בְּאַהֲבַת אִם
 וְאִיךָ אָבִיא לְעוֹלָם יְלֵד שְׁנֵי וְהִרְאִשׁוֹן עוֹד לֹא
 אֶךְ כּוֹתֵבֶת אָנִי בְּמַחְבֵּרֶת דְּרָךְ אֶרֶץ
 מְשַׁנֵּנֶת בְּאוֹטוֹבוֹסִים דְּרָךְ אֶרֶץ
 לְפַעֲמִים דּוֹמְנֵי דְרָךְ אֶרֶץ אוֹחֲזֶת בְּכָל יְשׁוּתֵי
 אֶךְ כְּלָפֵי זָרִים בְּלִבְךָ
 וּבְכָל שְׁזָרִים גְּמוּרִים יוֹתֵר כֵּן יִיטֵב

דבר הזונה מכרכי הים •

1

בְּגוֹפֵי אָנִי מְפִיחָה בְּהֵם חַיִּים
 יִשְׁבָּה לִי סְפוּנָה לִי
 מֵעֵבֶר לְשִׁבְעַת נְהָרוֹת
 מְחַכָּה שִׁיעֵלוּ אֵלַי לְרַגְלִי
 כְּשֵׁהֶם בְּאִים
 גּוֹפֵי הוּא אָדוֹן לְעֵצְמוֹ
 אָנִי נוֹתְנָה לְרִטְטֵי

• תלמוד בבלי, מסכת עבודה זרה, דף יז, א

(כל סוגי הרטטים - כאן כאן וכאן)

מקום של כבוד

בעיני רוחי אני אשה משחררת

מפיקה מרגליות מצרכי הגדולים

וגם אם אכזבתם,

עולה השמימה,

אני יוצאת נשכרת

והם נשכרים בגאולה

2

אינני מעבר לשכעת הנחרות

איני אשה משחררת

איני זקוקה לדינרים

גופי אינו גופי

רטטי אינם רטטי

אני גזה,

נטולת אחרים וגוף

ישבה על מדף המיוני

איני אשה של ממש

אינני ממש

ואיני משה

השמועות אודותי נכונות ומפרכות בעת ובעונה אחת

אני בסך הכל רעיון

אני האשה המפלאה שבתוכם

כמה הערות מתפזרות לכל רוח בעקבות ספר יצירה

1

שתי אפשרויות:

הכל נברא בלשון או:

לא כלום נברא בלשון, אך נעים לחשב כך

2

(אותיות פן שגור)

איה נגע בכוכבי השמים

ואיה נעמד על פלאי הבריאה

ואיה נשתאה מן הגוף ונחוש בקרומים, בנימים

ואיה נחלק את הזמן כך שנוכל להרגיש בו

כמעט

3

הגוף אינו נזקק לאותיות

הוא רוצה אור, הוא רוצה מים, הוא רוצה אש

הלשון ריקה ומקשקשת בקומקום

להג נשים הוא דרכי

היחידה לדבר

4

אותיותי אינן נכתבות ואינן נחקקות

אותיותי מוזנות למשמרת על גבי דף אור

אצבעותי צרות צורת המפשט ברחוף

וכל הזמן הרשות נתונה להתחרט ולמחק

והמרחב אור

5

חִקִּירַת הָעוֹלָם בְּמַלְיָם
אֵינָהּ יְכוּלָה לְהַחֲשִׁב לְמַלְאכָה רְצִינִית
וּבְכָל זֹאת חִקִּירָה מְקוּוּהָ לְהַגִּיעַ
אֶל מְקוֹם טוֹב, אֶל הַיְכָל, לוֹ לָרַגַע

6

מ' דוֹמָמַת ש' שוֹרְקַת

עַל הָרֶצֶף הַמְסֻתָרִי בֵּין מֶשׁ לְשֵׁם
הִנֵּה אֲנִי שְׁמָה, שָׂרָה שִׁיר לְשֵׁמוֹ הַמְפָּרֵשׁ
וְהִנֵּה אֲנִי שְׁמָה וְהַשְׁמָה שוֹרְקַת שוֹרוּקִים אֶל כָּל רוּחַ:
וְהַשְׂרָקָרָק מִדָּמָם לְמוֹת,
דוֹמָם מִשְׁתַּתְּקוֹת שְׂרִיקוֹתָיו
גַּם דְּמִדּוּמָיו דוֹמָמִים
(וַיִּשְׁתַּבַּח שְׁמוֹ שְׁמָה אֵין)
ש' אֵינָהּ שוֹרְקַת יוֹתֵר
ש' שוֹקֵטָת, מִשְׁתַּתְּקַת,
מִשְׁתִּיקָה
מִתְחִילָה וְנִגְמָרַת בְּשִׁשׁ

ספר השירים של הילה אהרון בריק, **תיקונים קטנים**, יצא לאור ב-2012 (אבן חושן בשיתוף **מפעל קסט**). הספר כולל תרגומים לשירי מרגרט אטווד. שירים ותרגומי שירה ראו אור בכתבי עת ובאנתולוגיות, ביניהם: **הליקון**, **שבו**, **שירון המהפכה**, **עבודת גילוי**, **הספר נשים לגופן ועוד**.

מיא שם-אור

ענוג

אַני כָּל כָּךְ
יִצְרִית.
אַיפּה אָשִׁים
אוֹתָהּ.
אַני פּוֹחֲדֶת
שִׁיכּוּ
אוֹתִי.
לֹא מִסְתַּדְּרֶת
אַתָּה.

כָּל כָּךְ
עֲצוּב
בַּחֹר שֶׁל
הַלֵּב,

אַהֶה.

זריחה

צְמוּדִים
מְכַנְּסִים יָדַיִם
לְבַפְנֵי
מוֹשְׁכִים אֶת הַלְּכָבוֹת בְּיָדַיִם
אַחַד לְשָׁנִי
כָּךְ שֶׁלֹּא נוֹכַל
לְסַבֵּל
אִם נִרְגֵּשׁ
מְעַט
יֹתֵר
מֵתִים מִתְּשׁוּקָהּ.

צלופחים זהב

צלופחים תועפות זהב
נודלים
על
הגוף
שלי.
עושים אותי מגעילה
את
כל
מי שמביט
בי.

יושבת ליד הבר הקטן
עם אהובי שמעריך את הגעל שלי.

עושה לי תפרחת תלתלים
בשער.

הגוף שלי

תמיד נשארת בי

הנטיה

לשכח
את

התחושה.

אולי

מחר

אצא

אביט

על עצמי

בכנפים קטנות

ארחף סביבי

בסיבובים

זהירים

כי

בְּאֵמֶת

אוֹלֵי אָנִי קִצַּת הַרְבֵּה

קִטְנָה-שְׁבִירָה-נֶעֱלַמְתִּי-יְכוֹלָה-עֲלוּלָה-בְּרוּרָה

לְהַמוֹג

אֶפְלוּ אִם הַגּוֹף אֲזִיז

אֶת כָּל

הַרוּחַ שֵׁשׁ סָבִיב

לְמַתָּאָר שְׁלִי אֶרְקֹד בְּצוּרָה חֲלָקָה

עֲדִינָה

הַכֹּל יְכוּל לְקָרוֹת

כִּי גַם אִם אֶהְיֶה מְאֻשָּׁרֶת

אוֹלֵי

לֹא

אֲשִׁיר יוֹתֵר בְּסַחֲף

אוֹלֵי פְּשׁוּט אֶפְסִיק עִם

כָּל מִה שֶׁקָּרָה

אִם

אֲמַשִּׁיךְ

לְהַנִּיעַ

אֶת

הַגּוֹף

שְׁלִי

לְהַזִּיז אֶת

הָאוֹיֵר

מִסְבִּיבִי

לְקִרְאָת

שְׁקִיעָה כְּחֶלֶה אֲנִי מוֹשַׁחַת
אֶת
עֲצָמֵי

מִי
לִימוֹנִים.

אהבה

עם
שֶׁחַר
כְּשֶׁאֲנִי מִתְעוֹרֶרֶת אֲנִי מוֹצִיָּאָה לּוֹ אֶת
הַלֵּב

בְּסִכּוּן קֶטְנָה
שׁוֹלֶפֶת

מְבַשְׁלֶת בְּתוֹךְ
סִיר
קֶטֶז.

שְׁיָמוֹת
עָלֵי.

מיא שם-אור - משוררת ויוצרת. כתבה את ספרי השירה **שנה של סוכריות** (הוצאת אבן חושן, 2007 <http://www.evenhoshen.co.il> ArticleID=153&CategoryID=156?) קיבל מענק המועצה לתרבות ולאמנות של מפעל הפיס, ואת **קינמון** (הוצאת זמורה ביתן, 1996), זכה לביקורות וניתוחים. עודד פלד: "...על ציר הקסם השחור הזה, שקטביו אכזריות והומור, התפעלות ראשונית, ילדית כמעט ופיכחון בוגר, בונה מיא שם-אור תמונות עולם מורכבת. **לקינמון** שלה חזות קלילה, מתקתקה, מטעה.. אתה מסיר את הקליפה ומגלה שהשירה היא אכן 'הרעלה שמימית', כדברי בודליר... "

למיא תואר ראשון באוניברסיטת תל אביב בתורת הספרות הכללית, בפילוסופיה כללית, לימודים לתואר שני בתולדות האמנות, לימודי אמנות במדרשה לאמנויות ועוד. שירתה בגלי צה"ל והמשיכה לעבוד שם לאחר שירותה הצבאי. כתבה טקסטים שיריים-שיווקים ללהקת המחול בת-שבע, עבדה בטלוויזיה החינוכית. עובדת באדריכלות ובאפיון אתרים, ועוד. מתגוררת בתל-אביב. נשואה ליובל. אימא לאורי ולאדם.

שירה סתיו

סוד

אל תאמין לגוף
הוא ישתק
כשירצה לדבר
וגם כשתגע
באזורים הרגישים ביותר
לא ימלל דבר

כשתחליק אצבעותיך
מסביב לטבור
לא ירעד
השערות לא יסמרו
העיניים
לא יעצמו
אנחה לא תמלט
מפיו
של הגוף הזה
אל תאמין לו

חמו אינו עולה
קצב הלב
יצוי,
סדיר,
לא חטוף.
אל תאמין לגוף

אינך מצליף בו

אלו היית מצליף
היית רואה

צלום : עידן לנדו

שֶׁהַבֶּשֶׂר אֵינוֹ מִסְמִיק
הָעוֹר אֵינוֹ רוֹטֵט
הַשְּׂרִירִים אֵינָם סוֹפְגִים
לֹא נֶעְלָבִים

הַשְּׂרִים
לֹא מִתְקַשְּׁחִים
הַפְּטָמוֹת רַכּוֹת, רַכּוֹת
הַפְּטָמוֹת מְשַׁעֲמָמוֹת
הַתְּחִתּוֹנִים
לֹא נִרְטָבִים
אֶל תֶּאֱמִין

לְגוֹף הַזֶּה
לְגוֹף הָאֵלֶם הַזֶּה
לְגוֹף הַכּוֹאֵב הַזֶּה
לְגוֹף הַרָעֵב הַזֶּה
לְגוֹף הַלּוֹהֵט הַזֶּה
לְגוֹף הַשֶּׁקֶרֶן
הַזֶּה

הקפיצה

הִיָּתָה לָנוּ אַחֲוָה שֶׁל יְלָדִים מְכִים
שֶׁחֲקָנוּ מִשְׁחָק, הֶעֱמַדְנוּ פְּנֵי
מְאֵהָבִים, וּבְחִלּוֹמוֹתֵינוּ בְּנִינוּ לָנוּ
בֵּית, רִיק מְחֻבָּוֵת וּמְהוֹרִים וְאֶסוּרִים,
אֵת כָּל כֶּסֶפְנוּ כְּלִינוּ עַל מְלִים
וְתִקְלִיטִים, יִדְעֵנוּ שֶׁנִּגְוַע בְּרָעֵב, שֶׁנִּהְיָה
מְזַנְחִים, וְלֹא הָיָה אֲכַפְתָּ לָנוּ,
הִגִּינוּ מְרֻדְפִים, לְבָדְנוּ בְּרַחֲבוֹת הַחֲשׂוֹכִים
וְהָרִיקִים, רַק צָלְנוּ אֶתְנוּ,
לְהִזְכִּיר שֶׁהָיוּ גַם חַיִּים
אַחֲרֵים

היית צנחן ולכן האמנתי בך,
 דמיתי שאתה יודע איך להשליך את
 עצמך מבטן המטוס, איך למלט את נשימתך
 אל מול היפי החובט בך כמו אדמה,
 הרוח היתה חזקה ויחד טפסנו
 על סלם החבלים, צעד צעד,
 ראותינו שורקות כבר מחסר
 אור, אחוזי אשר הגענו למעלה,
 נושכים את צפרינו באימה,
 שלחת אותי ראשונה, ומשם
 התבוננת בי, קורעת את כל החוטים,
 עד אחרון, ואתה אחרי
 לא קפצת.

לשון אטית

לסבא ברוך דוידוביץ'

אתה, צריך לתלש לך את המלים מהפה
 כמו מסמרים מקיר
 אומר לי סבא
 מעל מטת מותו
 לראשונה הביט בי מתוך ענין
 ובחבה השמורה לזרים נחמדים
 שנקרו בחייו.
 ספרי לי, הפציר
 את ראיית עולם.

לא ראיתי, סבא, אלא
 מבצע לחורי המסמרים
 שהותרתי בקיר הבית
 עד שמלאו שכחה

וְהִרְגֵּלִים רַבִּים
וְכָל הַמְּלִים שֶׁתִּלְשְׁתִּי
הִרְיֵהוּ פְּזוּרוֹת לְפָנָיִךְ
עַל שְׂמִיכַת בַּיִת הַחֹלִים,
כָּל אֵלֶּה רְצִיתִי לֹמַר לוֹ
אֲבָל הַמָּטָה הִתְרַחֲקָה,
הַמְּלִים לָעוּ בְּפִי
וְרָצְעוּ אֶת לְשׁוֹנִי.

סרגל

הוא עומד למלא תרמוסים במים רותחים
נזקה שלא לכוות אותי, שמגיעה לו
עד הצלע התחתונה,
עם הזעה האבהית הזאת.

יושבת על החלון לצפות באצנים
בלילה קולות התקתוק והתריסים הנוסעים

הוא דורש אני מבקש שלא תעשני יותר
אני מבקש ממך
הקול כמו סרגל
שפעם הרגשתי
שפעם הרגשתי טוב טוב
מישר לי את הלשון.

שירה סתיו היא מרצה לספרות עברית באוניברסיטת בן גוריון בנגב, מבקרת ספרות
בהארץ ספרים. זוכת פרס ברנשטיין לביקורת ספרות 2009. זוכת פרס טבע למשוררים
בתחילת דרכם 2007. ערכה את הספר **פתאום כבו כל האורות** מאת תרצה אתר,
המכנס את יצירתה בפרוזה (הקיבוץ המאוחד 2010). ספר השירים **לשון אטית** ראה
אור ב־2012 בהוצאת דביר. השירים המובאים כאן לקוחים מתוך ספר זה.

אורי פרידמן

יד שהיא כנראה שלי נוגעת בקירות

יד
שהיא כנראה שלי
נוגעת
בקירות
עשויים מלא כלום
מקיפים
כרבוץ
משלם
את היותי
אפשר לפסע ביניהם
להביט למעלה
וצעקה
שהיא כנראה שלי
עוברת
שם
בשקט
ואחריה
דממה
של מות קל

והתקוה

והתקוה
פהר צורם
היתה חודרת
לאזנים רגישות
וללב אור קורם
אך זר

טורים טורים
אוֹחֲזִים הִיוּ דְגְלֵי אֲדָרַת
רוּחָם כְּשֶׁרִיקַת הַשּׁוֹט
וַיַּעֲוֹרֵם אַכְזָר
עֵינֵיהֶם נֶאֱטָמוּ
בְּגִדֵיהֶם נֶאֱדָמוּ
עַל פְּנֵי הַרְקַע הַחֲזוּר
לֵאן צְעִידָתָם
אֶל אֵן גּוֹפֶם הָאֶחָד עוֹבֵר
אֶל חוֹמָה חֲמוּמָה
קִשְׁחַת מְחֻסְפֶּסֶת
מוֹכְנָה לְהַדְף כָּל גָּל
אֶד מְחֻשְׁבָּתָם אֵינָה תוֹפֶסֶת
וְאֵלוֹ אָנוּ הַמְּכִיטִים מֵאֲחֹר
עֵינֵינוּ שְׁבֵרָאֲשָׁנוּ
מִתְגַּלְגְּלוֹת הִיוּ קְדִימָה וְאַחֹר
וְרִגְלֵינוּ הִלְאוֹת מִתְגּוֹלְלוֹת
עַל סֵף לַעֲזוֹ הַקָּר שֶׁל חוֹר אֲדִיר שָׁחַר

גבריאל מתגעגע לזונה

גְּבִרְיָאֵל מִתְגַּעְגַּע לְזוֹנָה פּוֹנָה לְחֹדֶר לַפְּנֵה מִתְיָשֵׁב מוּל
הַמְרָאָה הַמְרָאָה לוֹ מְצִיאוֹת מִתְפַּשְׁרַת לֹא מִשְׁתַּנָּה
מִסִּיר כּוֹבְעוֹ חֲלֻצָתוֹ מְכַנְסִיו שֵׁם עָלָיו שְׁמֵלָה פְּרַחוּנִית
בְּגוּנֵי סָגַל אָדָם וְרֹד מְנִיחַ בְּהַדְרַת כְּבוֹד רַב פְּאָה
יִפְהַפְיָה עַל רֵאשׁוֹ הַמְּסַתְלִסֵּל הַמְּסַתְגֵּל
יִדְּיוֹ מוֹסְטוֹת אֶל עֶרְכַּת הָאֶפּוֹר הַסְּסוּגוּנִית בּוֹחֲרוֹת בְּצַבֵּעַ
הַמְתַּאִים מְסַמְקוֹת מְאֲדָמוֹת מְקַשְׁטוֹת מְקַפִּידוֹת עַל
קִשְׁתוֹת אֶסְתֵּטִיּוֹת פְּזוֹר נְכוּן בְּרֶק מְדַגִּישׁ מַחוּ נִגָּשׁ
לְמַחֲזוֹת אוֹוִיו הָעֵז הַנְּחוּשׁ הַחֵשׁ בְּרַעַד הַבְּשׂוּר
קָם זוֹעֵק וְשָׁר אֶת אֶת הֵי אֲתִי מִתְנוּעַע בְּחֹדֶר

החם הנדר בתנועות מעגליות רכות קלות מחליקות

את את אַזְעַקְתָּ אֶמֶת הַמֵּת שְׁבַחִי מִתְעוֹרֵר מִתְעוֹדֵד
הַאִיִּבְרִים שׁוֹב מְאֻשְׂרִים יָם שֶׁל אֶהְבֶּה נִשְׁפָּךְ אֲנִי מְכַרַח
לְהִשָּׂאֵר כֶּךָ

אך בעודו ער הוא מסיר מלבושיו מוחה צבעי חרפתו
עוטה גלימת בושתו שב לתחום חפותו

מרוקן מכוחותיו תמימותו עכורה המראה מציגה לו גבר
בחלצת טריקו לבנה במכנסי ג'ינס שחורים וחגורה מתהדקת

דקה אחר כך הוא מחוץ לחדר הנוצר גרעיני בראשית יוצא מבעד לדלת
הראשית המפארת אל תוך העיר המתפארת בשכלולי קדמה צועד יציב קדימה

בני סוחר אלונקה

בני סוחר אלונקה
עליה שלדים מלבנים
לאור השמש

אחד מהם הוא אני
ממרק זוהר בולט בלבנו

בני מאמץ שריריו
אני מאמץ פתגם נושן
אבות אכלו בסר

שיר נולד
אמנם בלדת אחורים
מתוך מאמץ
חוצה חיצ בלתי נראה

אך קשוח
כחיל צעיר עול ימים החוצה ימים ויבשות
שפתיו יבשות מחם קצה הקיץ הארצישראלי

הַמְנַגֵּחַ בּוֹ בְּלִי מִדַּת הַרְחָמִים

הַדְּרוּשִׁים לָנוּ

כְּדֵי לַעֲבֹד בְּשָׁלוֹם אֶת קְרִיאֹת הַמְּלַחְמָה

הַמְּקַנּוֹת לָהֶם כְּהַרְגֵל

בְּיָמֵי אַמּוּנִים מְפָרְכִים

רַךְ

רַךְ

הַשִּׁיר

מִתְמוּסָס תַּחַת רַגְלֵיהֶם

נְעוּלֵי נְעָלִים חוֹבְטוֹת

כְּגַרְגְרֵי הַקְּרָקַע הַקִּימָת הַיְשִׁישָׁה

הַתְּשׁוּשָׁה הַמְּרַחֶשֶׁה הַטּוֹמֵנָת בְּתוֹכָהּ

שְׂכָבוֹת הַתְּרַחֲשִׁיּוֹת

שֶׁהָיוּ מְלֵאוֹת סֵם חַיִּים

וְהָיוּ לְאַבְקַת פּוֹרַח אֶפְרַיִם

בְּחֶרֶט כָּל צַעַד נִסְפָּר

בְּקַלִּילוֹת כְּמַחֲלוֹ שֶׁל הַפְּרָפֶר

וּכְבֹּד עָבְרוּ הַחַיִּלִּים בְּמַעְלֵה כְּבֶרֶת דָּרֶךְ אֲרָכָה

קִרְבִּים לְסוֹף הַמִּיחָל הַמַּעְלָה אֲרוּכָה

בְּנֵי מַחְלִיק יָדוֹ עַל גְּלַגְלֵתִי הָעַגְלָלָת

מִפְטִיר שְׁזָכִינוּ לְרַגֵּעַ הַזֶּה

וְעִמּוֹ כָּל הַמַּחְלָקָה בְּמַדְרוֹן מִתְגַּלְגַּלָּת

אורי פרידמן הוא משורר, שחקן, קריקטוריסט וצייר. ספר הביכורים שלו, **בגלל השירים** (ספרא 2005) זכה בפרס שר התרבות. פרסם שירים בגג, עיתון 77 ומשיב הרוח. הוא למד משחק בבית צבי ובסדנת אמיר אוריין. בוגר התיאטרון לילדים ולנוער של אורנה פורת. הוא בעליו של **תיאטרון מן האגדות**. מתמחה בעיקר בהצגות יחיד לילדים. הקריקטורות שלו פורסמו במעריב, מדבב וקריין. השתתף בדיבוב בסדרות ילדים בטלוויזיה.

יצחק יוסף

ניגון ההוויה

והמלאכים אינם אלא פסות של מוזיקה.
 כך הם נעים טסים להם בשמי התכלת.
 הם פשוט מתנגנים להם ממקום למקום.
 הכל על פי הלחן הנסתר של היושב במרומים,
 הקומפוזיטור המשגע של חיינו הרוטטים ככנור.
 הכל מוזיקה. הכל שירה צרופה. הכל מנגינות.
 מעשה המוזיקה של שמים וארץ.
 היקום מתרחב. המסה והאנרגיה האפלות גדלות.
 והמוזיקה שטה לה במרחבי הרקיעים והזמן
 ללא מחיצות. ואנחנו איננו אלא פסות מוזיקה
 של פח הכבוד. קשורים לכוכב הזה בכל נימי
 גונניו עד שמגיע יומנו ואנו הופכים לחלק אינסופי
 ממוזיקת השמים. קול המוזיקה.
 הכל מוזיקה.

במקום שנגמרות המלים
 משורר הוא מוזיקאי של מלים.
 במקום שנגמרות המלים מתחילה המוזיקה.
 במקום שבו המוזיקה נגמרת מתחילה הדממה.
 במקום שבו נגמרת הדממה מופיע אלהים.
 לי שמור מקום מיוחד בשמים.
 בין המלאכים הצחים לכסא הכבוד אתמקם לי
 ואתחיל גם אני לשיר.

הילד המת עם הציפור על הכתף

הילד המת עם הציפור על הכתף.
כל כך הרבה זמן חכינו לו.
מתי יקבלו אותו בשירים ומזמורים.
מתי יבוא הקץ. קץ הפלאות.
הילד עם הציפור על הכתף.
רב מרפא הוא יביא לנו.
אנו השם של הזמן.
אנו בעלי הזמן.
אנחנו עכשו בעל-זמן.
לפעמים מפסיקים לספר זמן
וסופרים יונים.
הילד המת עם הציפור על הכתף.
מתי יבוא יומו באור.
מתי יעשה עמנו האל את חסדו הטוב,
האינסופי.
כל יום זורם ליום חדש והאור
מביא עמו ספורים חדשים על
חגיגות ישנות של הילד עם
הציפור על הכתף.

אין מולך

אני מת.
כל חיי אני מת.
שתי עיני גלקסיה עמומה.
לו יכלתי לעוף עכשו הנה זה הדבר היפה ביותר
בעולם.
שתי רגלי גלקסיה רחוקה.
לעוף עם הרוח. לעוף אל הספינות, השחקים,
הסירות, המשוטים.

לְעוֹף אֶל גְּלִקְסְיָה מוֹאֲרֵת בְּאוֹר נִצְחִי, זֶהִיר, אֶחָד.
 אֵינְסוֹפִי הַנְּגוֹן, נִשְׁפָּךְ כְּמִים, אֶהְבֶּה אֵינְסוֹפִית לְנִגּוֹן
 הַרְקִיעִים.
 שְׁתִּי עֵינִי גְלִקְסְיָה זוֹהֶרֶת.
 אֲנִי עִם הַדְּגִים.
 אֲנִי עִם הַבּוֹכִים.
 אֲנִי עִם הַכּוֹכְבִים וְהַשְּׁחָפִים.
 אֲבִטִיחִי הָאוֹר נִפְרָסִים עֲכָשׁוּ, נֶאֱכָלִים, נוֹזְלִים מִיָּן.
 גּוֹפִי גְלִקְסְיָה זוֹרְחֶת. גּוֹפִי מְקֻשָּׁה אַחַת.
 אֲנִי כְלוּם. אֵין מוֹלֵךְ.

לכתוב שירה

לְכַתֵּב שִׁירָה זֶה לְנִגֵּן אֶת אֱלֹהִים.
 אָדָם שְׁמֵת הוּא יֵלֵד שְׁנוּלָד.
 הִיפִי הוּא חִיָּה חֲמַקְמַקָּה.
 הָרוּחַ בָּאָה וְלֹא בָּאָה.
 הָרוּחַ הִיא חִיָּה וְתִיקָה.
 אֲנִי בֶן הַזְּנוּנִים שֶׁל הַמְּאָה הָעֵשְׂרִים.
 אֲנִי הַזֵּין שֶׁנִּכְנַס וְיוֹצֵא מִתּוֹךְ בְּתִיכֶם.
 מִתּוֹךְ הַמְשַׁרְרִים וְהַגְּנוֹת. וְגַם הַגְּנוֹת.
 מִתּוֹךְ נְשִׁים. אֲנִי בֶן הַזְּנוּנִים שֶׁל
 הַמְּאָה הָעֵשְׂרִים.
 לְכַתֵּב שִׁירָה זֶה לְדַבֵּר אֶת אֱלֹהִים.
 הוּי בְּנֵי זְנוּנִים. שְׁלוֹם אַתֶּם דוֹרְשִׁים?
 שְׁלוֹמְכֶם יִהְיֶה לְמִלְחָמָה.

הנסיך הצח

בתוך העבר החם של עצמי
אני תינוקו של דוד המלך.
עינים חכמות נפקחות לי בערב הבקר
ודודי יהונתן מפנק בשערי
חותל גופי כפסת יפי.
רד וחתולי כמלאך קטן של לכבות
שוכב אני לאורה הצח של הנסיכות

המשוררים האמיתיים

כי אתה חיב להבין
שמשוררים אמיתיים הם חיי
המותרות של אלהים.
בסוף הם תמיד מתכים
כמו חמאה
אל ים הפואטיקה המדכדך הזה
כזהב תכשיט יקר
שאבד או נמכר בשואה
או בדיזנגוף, למשל.
והאלהים שלהם אוהב אותם כמו ים.
יש אנשים ששונאים משוררים,
אמרה לי פעם אמא,
אבל יש גם אלהי המשוררים
והוא שומר אותם לנצח
כמו מגן דוד
מכל משמר

יצחק יוסף הוא שם העט של יצחק (צחי) רייך, משורר וצייר מחונן, שפרסם משיריו בגג מאז גיליונו הראשון של כתב עת זה. בראשית חודש אוגוסט השנה שם צחי קץ לחייו. חודשים אחדים לפני כן שלח לנו את שיריו המקובצים, אותם התכוון לפרסם בספר. ספר זה אכן יופיע בהוצאת ספרא בחודשים הראשונים של שנת 2013.

מתי שמואלוף

אי אפשר להרוג את הזמן, אבל אפשר לפצוע אותו

התקוות של הצוללות שמגיעות לירח
האכזבות מההבטחה שמסתתרת במכחול הדם
אני שומע על מעלליהם, אבל מביט בתדהמה בסוד הצפרנים
שחותרות תחת מעגל שערות היד

אי אפשר לנסות ולהתיר את הקשר הסבוך בין החשמלים הזריזים האלו המודיעים
על מפגש שלי אתך, גוף זר, שעוטף את נשמתו, מי הם אותם ברקים, רעמים ומטר של אטומים
שמפרידים את האהבה מהמות, אתה עונה במחזור הרקוד של הרגלים
עם מחול פלחי הישכנים, בינות מדשאות המפשעה, בטפוס החלקלק אל הפופיק, עד למחומות החזה

הלילה נדדתי אל זמנים שבהם אריות, נמרים, דינוזאורים היו חולקים את הלילה
ומיללים את גופי, לפני הספירה של כדוריות לבנות, אפרות ושחרות,
הלילה טפסתי שעה אחר שעה, אל תוך האכזבה הגדולה ביותר במבט של הירח שנבט
בעיני, אל תוך השמש הגדולה, שמתגעגעת להשתחוות של תפלה
אלה גדולה ובדרה היושבת בתוך אישוני הפליות.

בבקר נרדמתי בעמידה, לצד האופנים החלודים הכלואים באזני,
גנבתי אותם מהספריה הצבורית שנשרפה בלבלי
רציתי להגיד המאה העשרים ואחת בנתה לי מגדל בכל
משכבים בתוך מרקם הראה העדינה שקבלתי מצלעות אמי.

אבל לא אשקר לך, שידעתי מאיפה מגיעות השערות שצומחות בקורות הימים
איני יודע הרבה על מסתרי המזון המחבא בין שפתי,
מלים אוכלות את הדקות, השניות והרגעים המפלאים שקבלתי
מהשמש בהלואה, ליסינג בלמודי השירה שלי, ובכל שיר אני משלם
בזמן המתקצר, מטבעות של חסד, נחמה, חמלה ורחמים ההופכים
לקרני שמש שמעפלות את השעמום, המום, החלודה של הריק המגן על הלשון
וצעקות עוזבות את חלומותי, אל תוך מאה חדשה, לא אתלזה אליהן
ווצקותי מרחיקות עד לעתיד הפולש לגופות ומארגן מחדש את הצפרנים בתוך האצבעות
לא אתחבק אתן בכל הלילה מזיע, מוחץ איברים עגלגלים. אעדיף קריאה
בתוך שיר מסע מפלא אל אדמת הבטן שלי.

בווריאציה על מי שמכיר אותי

רגע לפני שאקבר בתוך ספר
אני רק רוצה לסיים
את הפיכתי לסופר
לזכות בפרסים
במלגה
להיות מתרגם
ולקבל מלגת כתיבה בחו"ל
לכתב את הדבר האמתי בשפה זרה
ובינתיים למכר הרבה ספרים כאן
רוצה, נו אז אם אני רוצה
מפגר

מתחת לסופת כחול

רק את סבתך לא הצלחת להרג
היא עומדת שם בפנה עם הסכין הכי גדולה שתדמינו
ורגלים נפוחות והיא מתה לחסל את הזרע השוטה
שיצא במשפחה

אֶל תִּנְסֶה לְהַרְגֵּ אֹתָהּ בְּבְדֵיחֹת גְּרוּעוֹת
 אֶל תִּקְרִיא לָהּ אֶת הַטְּיוֹטוֹת הַמְּזוּיעוֹת
 אֶל תִּלְמַד אֹתָהּ לְמוֹת בְּסוֹף הַנוֹרָא מְכַל
 אֶל תִּקְרִין לָהּ סְרָטִים עֲבָרִים
 תִּקְשִׁיב לְקַלְלוֹת הָעִירָאקִיּוֹת עִם הַדִּיאָלֶקְט הַמִּיָּחָד שֶׁל יְהוּדֵי בְּגָדָד שֶׁהוּא לֹא עֲבָרֵי
 וְלֹא עִירָאקִי וְהוּא גַם מְשַׁלֵּב עֲבָרִית וְגַם עֲרַבִית
 סִבְתָּךְ מַחְזִיקָה אֶת רֹאשְׁךָ בְּיַד אַחַת
 וּבַמְּרָאָה בְּיַד הַשְּׁנַי
 כְּמוֹ הַסֵּפֶר הָעוֹר שֶׁלְךָ בְּפִלְוֹרְנֵטִין, הִיא מְצִיעָה לְךָ לְהִתְבּוֹנֵן בְּאַחֲרֵיךָ עִם הַמְּרָאָה
 הַעֲגֵלָה וְאַתָּה לֹא רוֹאָה כְּלוּם.

איפה מדליקים את האור

לֹא אֲמַרְתָּ לִי שְׂאֵת אוֹהֶבֶת אוֹתִי
 אֲבָל חִבְקֶת אֶת הַחֹשֶׁךְ שְׁלִי
 לֹא הִבֵּאת אוֹתִי לְאֶרוּחָה עִם הוֹרִיךְ
 אֲבָל אֲכַלֶּת אֶת הַסְּרָטָן שֶׁל שְׁפֹתִי

לֹא נָתַתְּ לִי לְהַרְגִישׁ כְּמוֹ בֶּן זוּגָךְ הָאֲמֵתִי
 וְעַכְשָׁו אֲנִי מִתְחַרֵּט עַל כָּל הָאוֹר הַזֶּה
 שְׁעֹזֵב אֶת עֵינֶיךָ וְהַפֶּךְ לְפִלְיָאָה בְּעֵינַי
 וְהִלְוִאִי וְלֹא הִיִּתִי צְרִיךְ אוֹר שְׁלֹא צְרִיךְ אוֹתִי

לֹא נִלְחַמְתָּ עָלַי לְפָנַי שְׁנִפְרַדְנוּ
 אֲבָל נִלְחַמְתָּ בְּהִמּוֹן קְרִבּוֹת מְפִלְאִים
 לֹא רְצִיתָ לְמוֹת בְּזַקְנָה לְצַדִּי
 וְהַזְקַנָּה שְׁלִי לֹא מִפְּסִיקָה לְהִסְתַּעַר עָלַי בְּעֹז

לֹא הִעַנְקֶתָ לִי אֶת רַחֲמֶךָ
 לְמִרוֹת שְׁהִיִּתִי כָּל הַזְּמַן בְּתוֹכְךָ
 לֹא רְצִיתָ שְׂאִפְרִינֵס לְצַדֶּךָ אֶת זֶהַר הַכּוֹכָבִים שֶׁטְפְּסוּ עַל הַמָּטָה בְּרִקּוּד
 שֶׁל שְׁפַת הַנְּגִיעוֹת הָאֵינְטִימִיּוֹת שֶׁשֶׁתְּקַנּוּ
 לֹא לְקַחְתָּ אוֹתִי לְגִלּוֹת אֶת הַצְּלָקוֹת שֶׁלְךָ
 שְׁמַרְתָּ עָלַי מִמָּה שְׁלֹא רְצִיתִי לְהִשְׁמַר
 לֹא רְצִיתָ אֶת הַסְּעָרָה שְׁמוֹלִידָה אֶת
 הַשְּׁלוֹה הַמִּיָּחָדָת שֶׁלֵּנוּ

לא רצית לדבר
ודברנו כל כל הרבה אותיות מיתרות ויתומות שעכשו חתומות בזכרון מבצית
על רוח רפאים בודדה שפגשה
במלאך מבטל וכוות כנפים

לא לקחת אותי לגור אתך
לא נסענו מחוץ לארץ השעמום שלנו
לא בקשת שנפתח את מערכות העתונים, הרדיו והטלוויזיה של סקרנותנו
לשנוי בלתי פוסק

לעולם לא אדע מדוע נפרדת ממני
לעולם לא אגע בלהט השמש
האבודה שלנו שלא נתנה חיים למערכות
כוכבים רבות ושלא נצפתה בטלסקופים רבים

אין סכוי לעוד פגישה אחת
שתפתר את כאב הפצעים שלנו
שיתכלו בגיהנם השכחה הפרטית
בזכרון של רגע נשיקותינו במנזר ומשם והלאה ...

ואלו ידעתי, מה הייתי עושה עם הסבה,
שומדבר, רק ממשיך לתהות מדוע הלכת
טפשות גנטית, או גנטיקה של טפשות
שיר שנשלח באיפון וחוזר עם סמילי עצוב.

מתי שמואלוף פירסם עד כה ארבעה ספרי שירה: **מגמד הצלקות** (2001), **אושר מוצק**
(2002), **שירה בין חזז לבין שמואלוף** (2006), **למה אני לא כותב שירי אהבה**
ישראליים (2010). את רוב הספרים ניתן לקרוא באתר matityaho.com: כרגע עובד
על ספר פרזזה ראשון

יולי ורשבסקי

מלחמת שלג

בשנת שמונים ותשע לא נחתם
הסכם בין האנגלים לצרפתים,
על הגבורה ועל שפיכות הדם
ממפקדי קבלתי אות מופתי.

השמש על השלג המוריד
הקיזה נהרות של דם אנגלי.
נצחנו בחצר האחורית,
לכן (אולי) זו לא הייתה תגלית.

אבל השארנו שם בשדה הקטל
גופה של הילדות המרטשת,
והבחירה הייתה לא נכונה.

כעת השאלה הפכה לנטל:
כיצד החרף של שמונים ותשע
הפך למלחמתי האחרונה?

תל-אביב 17.05.06

פרפרים בנוף ירוחם

ירוחם
נוה מדבר,
פרח בודד בין דקלים,
פרפרים בנוף.

שירות שירות
ספינות המדבר עוגנות,
ופורקות את עלן.

אירוסים מקדמים
את פני הבאים בשערך.
כרזות של ילדות מאשרת.

לא משקרת ירוחם,
עיר בדרך
ממכתש אחד למשנהו.

גמלים שטים
בין שקיות אשפה
בפאתי אגם מלאכותי.
נוף ללא פרפרים,
אי
רוסים
בפרק.

לא איכות
רק סוף החוט
וקשר
נשר חג מעל הפגר
במכתש
העיר בסגר
המחאה ללא פסוי.

כביש נפתח וכביש נטרק,
עיר יד שניה, אין קונים.
בשולי העיר שכונות יקרה,
במרכזה
שכונים!

9-10.10.12 תל-אביב

הטרילוגיה הארמנית

המרד

לאראם חאצ'טוריאן

כי גם המרד המובל בחרב,
נשבה בקסם של תלאות כנור,
ובתנועה קטנה ומאחרת
מן החגור נשלפת סכיננו.

הזמן נכפש באפלה קוטלת,
המעה על המרקע - שחר / לבן,
ואין דבר בחוץ, בפנים, בדלת
רק זכרון עמום ומאבן.

הרמונים רוקדים על פני תהום,
כמו לא ידעו את צפן העתיד,
ואין לו רע, אין לו אף תאום,
רק ההווה מושך את הידית.

נגנו המרד ונגמר בדם,
ספרטקוס שוב מובל אל הגדרום.

6-7.02.2011 תל-אביב

הנוף

אני הוא זה, אשר חייו ונשמתו הנם עינני
Sayat Nova

אדם הוא הרמון החי.
ההר כמו נשיקת פגיון
פוצע ומשאיר במבוכה,
וכמו לגיון

של יתדות שננעצו בריק
מגיע פבר לגיל הכלות.
בנוף הזה אני עריק,
אני גלות.

כָּל שְׁבִיל וְשֹׁרֵשׁ מְשַׁקְרִים
כְּמוֹ זֶה עֵתָה עֶבְרוּ רְמוֹנֵט,
אֶךְ בְּשׂוּלֵי הָהָר עוֹקְרִים
עֲצֵי רְמוֹן.

שָׁחַר הוּא הָרְמוֹן הַמֵּת.
אֲנִי הָאִישׁ אֲשֶׁר חִיּוֹ עֲנוּי.
כָּל שְׁנִמְצָא עַל זֶה הָהָר עוֹמֵד
לְפָנַי פְּנוּי.

מרץ 2010 - מאי 2011 תל-אביב

אדרט

לארנו בבג'ניאן

עַל זֶה הָהָר הָאֲנוּשׁוֹת נִצְלָה,
כִּי כָּאן עוֹגְנֵת תִּבְתּוֹ שֶׁל נַח,
אֲבָל הָהָר אֵינּוּ נוֹתֵן מְנוּחַ,
כִּי בְּמִקּוֹם הַזֶּה הָעַם נִצְלָב.

כָּאן דָּם הָרְמוֹנִים נִסְפַּג בְּאֲדָמָה,
וְדֶרֶךְ הַשְּׁבִילִים בְּזִכְרוֹן נְחֻרֵט,
לְמַרְגְּלוֹת הָהָר עוֹמְדַת הָאֲמָה,
שֶׁפְּרָצוּפָה נִכְרֵת.

עַל הַשְּׁבִילִים פְּזוּרִים שְׁכָרֵי חֵלוֹם,
תְּקוּוֹת שֶׁהִכְנִסוּ לְמַעְצָר,
וְרַק הָהָר חֲשׂוֹף כְּמוֹ פְּצַע חֵם.

הִיד אֵינָה מוֹשְׁטֵת לְשֵׁלוֹם,
רַק פֹּה וְשֵׁם שׁוֹמְעִים עוֹד הַד קָצֵר
לְרִצַּח עַם.

6-7.10.12 תל-אביב

יולי וורשבסקי, יליד מוסקבה, 1978. מתגורר בתל-אביב. נשוי ואב לשני בנים. בוגר החוג לתורת הספרות הכללית באוניברסיטת תל-אביב. שיריו פורסמו לראשונה בספר **חייו של השחקן** (ספרא, 2005) ובכתבי העת גג, **הו ומאזניים**.

דניאל עוז

שישה קטעים מהפואמה "שיירי אהבה"

*

בְּלִי דַעַת בְּשָׂרִים

רַק מְלִים קְרוּמוֹת עוֹר עֲדִין

אֲשֶׁר דָּמָה נִפְעָם בְּן אֲמִתִּי וְחַם

מָה יֵשׁ לְדַעַת?

רַעֲבִי אֶכֶל רַעֲבוֹנָה

וְרַעֲבָה רַעֲבוֹנִי

לֹא כִמוּ בְחַיִּים

כִּי אִם

הֲכִי בְחַיִּים

וּבְשָׂרֵנוּ מָה בּוֹ?

רֶשֶׁת קֶשֶׁר חֲבוּיָהּ

לוֹחֹת שְׂבִירִים

חוּטֵי חֲשָׁמַל

נוֹרִיּוֹת וּשְׂבָבִים

מְקֻשָּׁים

כְּבֶל עֲכָבֵר

כּוֹנֵן צוֹרֵב

כְּפֹתוֹר כְּבוֹי

צָג מְרֻצָּד

הֲמִית מְאוֹרֵר פְּנִימִי

*

על כחל הפיסבוק יוני דאר מדאות
וסירות ניר שטות

ברטיסי טיסה הזמנתי

אך על פני האוקינוס האטלנטי
מסגל מחשב ניד להתרסק
ובחבו יונים לגוע וניר להתמוסס

*

קטע הוידאו ששמת בעמודך
בנה הרך אלכסנדר צלמו וראינה
אודות הלונה-פרק אליו הלכתם
המתקן המצטיין? - "טוטאל טרור"
פה ושם הפעה תמהה מתגנבת על פניך
המתרוננות חזר מבלי להרמס
בנתור קל תתנפלי על אילת דבורו במעידתה
לאוששה בעזרת חזרה דיקנית וברורה
על מילתה הנקועה
- מה היתה הקטע הכי כייף?
- שבליתי זמן עם הילדים שלי!
צועק בנה סימון מהחדר השני

*

נערתך בשש שנים בכורה ממני
אך לילה צעיר בשש שעות
אני מוסר לך את כדור השמש בלי להפילו לים
אבל אז אני סותמה בעלטה

גלו נא לי, חמש אצבעותי

מה מרגישות קרני השחר במרוצתן
בשדות כתנה מאפלים הרחק אי-שם
באלבאם

*

רד לילה חורין על צג
חלונות השיחה הוגפו
שומר-מסך מפלבל בחלמו
קטיפת האור גלשה גלשה
גלתה את חשך חמוקך
רק הכל פיד אשר דבק במסכי
לא פג עוד

*

אצבעות דופקות את הראש במקלדת.
ראש מורד ככורע ללדת. אהבה -
שטות פוחזת, הן גם בשבילכם
הצמודים עד מחנק.
גם ממרחק הבינים.
גם כשהיא רחוקה רחוקה
כמו חתך הנר בידיים.

דניאל עוז יליד 1978, תושב תל-אביב. למד פילוסופיה באוניברסיטאות בן-גוריון ותל-אביב, עסק בהלחנה והוביל בשנות האלפיים את ההרכב הכלי המפתחות לצוללת. ספרו **חיי החול** יצא בכתר, 2010, וספרו השני **שיירי אהבה** עתיד לצאת בהוצאת אבן-חושן.

ענת חנה לזרע

כך ראוי באהבה לא פחות

כף ידי הקטנה ידעה לרפרף ברגישות
 מעל החפצים השבירים מקריסטל שלא הביעו התנגדות
 כלל וכלל לאסוף זהיר מצדה
 ולגמא גופך החי והיקר שכמה למשמוש מקפד
 כמו היו חיים שלמים תלויים
 באחד כזה המפכה דם לנימים נדחים תחת עורך.
 נפגשנו בשנית אהובי שבא מארץ קרה
 אירלנד וכמדמני באנגלית שפת האם שלך אמרתי
 "אחיה את חיי כמו מים עד יהלם בי חוף.
 אעוף אתך על אף פחד הגבהים אטבל כד חרף פחד
 מעמקים. כך ראוי באהבה לא פחות".
 בחרף קדם כתבתי לך:
 "כפות ידיך הלופתות
 בגסות גופים דוממים
 פוצעות ומשברות
 מרקם שתיקה
 גומאות ברך גופי
 ומותירות אותי שלמה
 ושותתת תשוקה"
 אך בתחנת הרפכת בדבלין
 אחרי אינספור pints של גינס בירה אירית שחרה
 וגם כמה shots של ויסקי & ליים
 לבשת את גלימת הקרח.
 אמרנו, אם נלך לאבוד, לפחות נעשה זאת בבית
 החם שעלה מלבי במיחד בפברואר דבלינאי
 קפא שם לעד

SUMMERSTOWN **הבית ברחוב**

לשוב אל שכונת WILTON וגוש שנתגבש במורד
גרון בשל טמפרטורה נמוכה מעט מעל אפס מעלות
לא יכול אלא להתמססם ולנהר לתוכי פנימה כמו

שפע מים חיים סביר שישצפו בהגיעם לסכר מלאכת
רקמה היא עדינה
מתאפשרת אך נשימה מסרבלת בכפור אירופאי
הפוצצת בחד זכרון ערני את פנים
חזי הוא חיוני
אם ישאלו כמו

לפגש אהבה אחת חמה
וסוערת שקפאה במהלך תנועה נמרצת ולמשך
נתח חיים בשרני עצרה מחוגים מלכת וכמטטלת
שד ו-FUCKING שבר היא אינה מטלטלת
זה שלא נתחולל בו שנוי נועד בעיני לנחם ולהעלות על
פני הן מתוחות
חיוך פמוס שיש בכחו בכל סיטואציה אחרת לעורר
גבר ולהעבירו הלאה מן האדישות אלא שלא
בוז פאן זה הוא ואני פאן זה ספור אהבה, סדקים

דקיקים שנפערו מחמיאים משוים לו
מראה של מי שצבר נסיון עם יושביו
דמעה שומרת עצמה במסגרת
הבית ברחוב SUMMERSTOWN בו גר
אהובי פאן זה הוא
ואני

פרידה בשדה

זה לא שלא נתנה התראה נתנה התראה
על כתפי הרגע הזה מטל שק כבד עמוס באחריות
בוא תפציע ברגע הפרד בין עולמות
זו אינה מלחמה לכן הכניעה באה זה מכבר
עת לצאת לשדה התעופה בקשתי
אל תבוא השאר בבית זו אני שלא שיקת לנוף האירי המקומי

בבקשה למנע מפוככים זעופים לחרב את השמים
לשנים הבאות הרי ברוך טמון כחי היה ברור
שאזדקק לפנים מאירות לכשתתקפנה עוד אהבות
הבהלה הקטנה שהניסה מבט מכרפר לכל עבר אפשרה
לפרפר לטרח בשקט
קראתי לה ברגע האחרון כך שישלנו בכלל להפרד לעד
הטקסיות נלקחה ברצינות, אמללה
לא השמענו קול לא השתמשנו בשפה מתוך כבוד
לשיח הקרוע הסמקנו ונשמנו בגמגום פסות אויר
מעיקות
לוח הטיסות הבהב
תל אביב קראה לי לעזב
לעזב לעזב

עד כדי כך

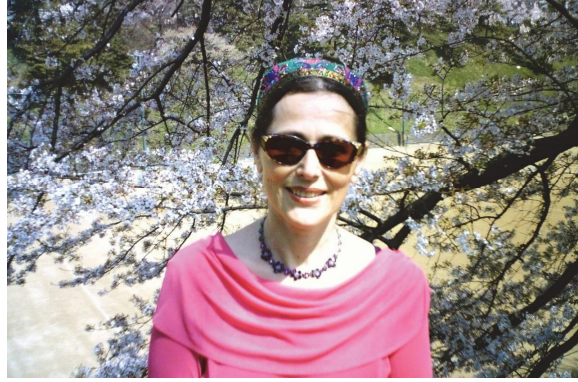
טוב
שאין אנו דרים תחת קורת גג אחת
ומכלפלים במשתף צמחים הדורשים שיכות
עד כדי קרוב
שאין אנו מערבלים חלל
עד כדי מצב רוח
ומהדקים גוף
עד כדי קבלת משג
שלא צפוף
שלא דחוף
שלא תכוף

ילידת 1964, נולדה וגדלה בתל-אביב, מתגוררת בשנים האחרונות במושב בשרון.
למדה גרפיקה **במכון אבני**, לומדת לתואר ראשון במדעי החברה והרוח
באוניברסיטה הפתוחה. שיריה מתוך קובץ השירה שבכתובים **בעד הפרצה**
שבאיר ראו לעת עתה בבמות מקוונות כגון **פואמה, פועם, כאוס, תרבות**
וספרות פלוס, ynet ויקום תרבות. רשימותיה על ספרי שירה פורסמו לעת עתה
ביקום תרבות.

שולמית חוה הלוי

חלומות סתיו

השמש רוקעת נחשתה על המים
 וכפור מהביל אדיו
 עלים של קלל
 מאושים מאושים
 רוקדים על חול ואספלט
 רוקעת רגלי בגלי נחשתים
 נחש נחשולים
 חובק את מתני
 בזרועותי קורעת
 גלים רקועים
 שמים חרושי עננים
 משקיפים על תלתליו האדמוניים
 של הים, מבשרים לי
 שבשרי בשר תאוה
 משהו בי נוהה אחר
 הנגה באפק
 תפוח זקב שאבד לי
 או שמא היה זה כדור ים
 אני חותרת אליו מערבה
 מישוהו קורא לי שאשוב
 ליבשה אבל הים, הים
 גפי חותרים מאליהן
 מבער הדמעות בעיני
 האור נשבר וזוהר שבעתים
 מאחורי רק החשך גובר
 משהו בי נקרע
 מתנתק

שלמת הים

הים גאה סביבי כשלמה
והייתי בשיא
שערי מתנפנף כבת ים
והכחל והלכן מלבישים
אותי במערבלת גואה
הרימותי ידי לשמים
רוננת תודה
אז הגיע הגל הגדול מכלם
ונשאנו בעצמה
שכמותה לא ידעתי
וטמן אותי ושערי ושלמת גלי
בתוכו, ניסוג אחר
נשאתי בו ככבה
אל הבלתי נודע
ואל הנחלם
אל תשאלוני עוד
לא תמצאוני
כל שנותר ממה שהייתי
על ארץ זו הוא
אדרות אדם

שיבה מברלין

תלתליה השחורים עטו הלה של פז
באור האסור שעל ראשינו
מבעד לחרכי ריסי אני מציצה

בוֹחַנַת אֶת פְּנֵיהַּ הַמִּיִּסְרִים כָּל כֶּךָ
 בְּעוֹדֶךָ רוֹכֵן עָלַי. נוֹשֵׂאת רֵאשִׁי
 לְנִשְׁק לְשֵׁרְשֵׁי צְוֹאֲרֶךָ.

הַיּוֹם אֲנִי שְׁקֵטָה, קְשׁוּבָה לְךָ
 לְגוֹפֶךָ הַשׁוֹאֵל מִמְּנִי אֵיךְ לְחַזֵּר
 מִמַּחְנוֹת הַהִשְׁמָדָה שֶׁהִדְחַקְתָּ
 הַיּוֹם אֲנִי מְלַטֶּפֶת כְּמוֹ מְלֶאֶךָ
 הָאִשָּׁה שְׂבִי שְׁטָה בְּעֵנֵן הָאֶפֶר
 וְאוֹסֶפֶת אוֹתְךָ מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת
 שֶׁאֵינְךָ יוֹדֵעַ שֶׁהִתְפַּזְרְתָּ בָּם.

עוֹד רַגַע תִּרְעַד מְאֹד וְתִשׁוּב
 וְתִנִּיחַ רֵאשֶׁךָ בְּחִיקִי.

פִּיס

עוֹד בְּטֶרֶם יֵצְאֵתִי מִבְּטֵן
 יֵצֵא עָלַי פִּיס שֶׁל מְסַפְרִים
 כְּחֵלִים לְהִיּוֹת מְקַעֲקָעִים
 בְּעוֹר זְרוּעֵי
 הַשְּׂמָאֵלִית

מִבְּחַר מְסַפְרִים כְּחֵלִים
 מְזַמְזָמִים בְּרֵאשֵׁי הַמַּתְהוּה
 מִשְׁתַּכְשָׁכִים בְּמִי הַשְּׁפִיר שֶׁל אִמִּי
 גוֹלְשִׁים בְּדָמִי וְטוֹוִים קוֹרִים שֶׁל
 זְכָרוֹן מְשַׁלֵּל מְלִים
 בְּתֵאִים שֶׁבָּנוּ אֶת
 עֲלִיּוֹת לְבִי

עַד הַיּוֹם הֵם חָגִים סְבִיבִי
 בְּחִמְקֵי מַתְגָּרָה
 מְנַפְנְפִים אֶל עוֹרוֹנֵי הַמְּפָחַד
 נוֹמְרוֹלוֹגִיָּה חוֹרֶשֶׁת רַע

וְלַפְעָמִים בְּאוֹטוֹבוֹס

וּבְכֹל אוֹתָן עֲצוּרוֹת
אֲנִי שֹׁבָה לְרֵאוֹת
מִסְפָּרִים כְּחֵלִים
מְבַצְבְּצִים מְזֻרְעוֹת
וּמְדוּכְנֵי עֲתוּנִים
וְקִירוֹת וּמְסָפִים

מְרַמְזִים לִי עַל גּוֹרְלִי
מִן הַגְּלָגוֹל הַהוּא
הִזָּה
הַבֵּא

אצות

בוֹחֶשֶׁת וּבוֹהָה בְּמַרְק הַמִּיֶסוּ
טַעַם אֲצוֹת יָם וְדַמְעַ נְקוּהָ
בְּפִי עִם מְרִירוֹת דְּקָה
וְעֲדִינָה שֶׁל טוֹפוֹ
וְדָגִים בְּאַבְקָה

פֶּעַם תַּחַת פְּנֵי הָאוֹקֵינוֹס הַשְּׁקֵט
עֲצֵי אֲצוֹת נֶאֱחָזוּ בְּשִׁעְרֵי
מְשֻׁכוֹ בִּי בְּחֻזְקָה בְּשִׁעַת שְׁקִיעָה
הַמָּסוּ אֶל תוֹךְ רֵאוֹתַי וְרִטְיָגוֹ
שֶׁל טָרֶם טְכִיעָה

מַרְק מִיֶסוּ - קְעָרָה שֶׁל בְּרִיאוֹת
אֲנִי אוֹכֶלֶת בּוֹ בְּכֹל פֶּה עֲכָשׁוּ
שְׁנֵי בְּשִׁירֵי הָאֲצוֹת כְּאוֹמֶרֶת
הָאֵל הָאֵל! לֹא רַק מְמַעֵי הַדָּג
וְלֹא רַק יוֹנָה

שולמית חוה הלוי נולדה בשוויץ ועלתה לארץ בשנתה החמישית. מצד אביה היא נצר למגורשי ספרד שהגיעו לצפת כשלושים שנה אחרי הגירוש. כותבת שירה מילדות, בעלת תואר דוקטור בחקר צאצאי האנוסים מהאוניברסיטה העברית. פרסמה שני ספרי שירה: **הטירה הפנימית**, עקד, 1998, **ואות הבל** הוצאת כרמל 2003. ספרה השלישי **פרחי הערפד** נמצא בדפוס בהוצאת הקיבוץ המאוחד.

יחזקאל נפשי

מילים אחדות על תוגתו של קרישנה בשל צליבת ישו

מלאכים היו אלו. בלי ספק מלאכים. אני, איני רואה כל אפשרות אחרת. לא עתה. אולי היתה התערבות מאותו כח אשר אנו מכנים בשם אלוה, אך מי אני שאדע? בשעות ההן לא רשמתי זאת. היתה חשכה. חרד הייתי מכך. עתה אני מבין אחרת. כיצד היתה מבטת בי, כמו ולי התשובות לשאלות רבות. אותו דק ערפל, הערפול, סליל של אור דק, מכאיב, אחות ושמה שרה, והיא נושאת טס מתכתי. בסמוך לי היה שוכב ילד אחד ושמו שי. אביו, איש כפיים היה, איש עמל בא בימים ושבע רגז. לא הרביתי לראותו. כתבתי. היה זה בעקר בשעות הלילה. לשעה, הייתי מערים על המות. לא נתן היה לי להתחמק מן הדרמה האנושית. שיקספיר, ידע פמוני. הוא ידע. היה מניח ליצן בסמוך לכל מלך. הסבות לכך ברורות. אין צורך להרחיב. אחרי כן עני. נדודים. יוהנס ברהמס לפנות בקר. פת לחם בכפר נדח, בנוף זר, בכרך, בערים שונות. ארועים סבוכים, משנים. הזיות וחלומות בלחה. נעמה גרשי. בקשתי להיות אב לילדיה. היא חמקה ממני לכלי שוב. לעולם. זו היתה טעותי הגדולה מכל. הנחתי לה ללכת. מדוע נהגתי כן? אולי היה זה לכי הילדוטי אשר הטעני. כעת, כבר אין לדעת. כבר אין לדעת כלום. החושך סוגר מפל עבר. הנר כבה. חרש. אני שומע את צעדיו של המות.

מרקסיסטים פזיזים

ואני אתן לך ללכת. אחרי ככלות הכל, זה מה שרצית.
אני אתן לך ללכת.

אך זכרי נא אותם לילות. זכרי את שנאמר.
זכריני, אנא. אך זכריני ...

אותן שעות חסד אשר אין לאל ידי לתארן,
האזיני ...
אותה מוסיקה נשמעת.

וזו אותה שעה. שעת לילה. בקר יעלה עוד מעט.
צפרים אחדות נשמעות, כן ...
זכריני כי פלו עיני ונרי כבה.

ובְעוֹד נִחְמָה אֵין לִי בְעוֹלָם
אֲשֶׁק אוֹתָן דְּלִתוֹת קִטְנוֹת אֲשֶׁר הָיוּ לְבָה.
אוֹתוֹ יִפִּי צָחוֹר אֲשֶׁר מְלִים,
מְלִים לֹא יִכְבְּרוּהוּ שְׁמוֹת תֵּאָר.

כְּבָדִינִי אַךְ בְּזֹאת, כִּי לִי,
לִי לֹא נוֹתֵר מְאוֹם זוּלַת הַזְכָּרוֹן.
אוֹתָהּ הָיָה עֲמוּמָה שֶׁל מָה שְׁאֵבֵר לִי לְכִלִּי שׁוֹב.

וַיְהִי אֲשֶׁר יִהְיֶה כִּי מָה נוֹתֵר כְּבָר? מָה נוֹתֵר?
הַחַיִּים הֵם רַק חֵלוֹם, הַחַיִּים הֵם רַק חֵלוֹם.
עֵתָה אֲנִי יוֹדֵעַ; הַחַיִּים הֵם רַק חֵלוֹם.

אַךְ אֲמַנָּם, זוּלַת אֲשֶׁר הִתְרַחַשׁ, זוּלַת כָּל שְׁנֵאֲמֵר,
כָּל אֲשֶׁר הָיָה וְחָלַף לוֹ
אֲנִי אֵתוֹ לְדָ לְלִכְתּוֹ.

שִׁכּוֹן אַחֲרֵי-כִכְלוֹת הַכּוֹל,

זֶה מָה שְׁרָצִית.

חלום תור הזהב נדחה לקץ ההיסטוריה

האנשים החכמים בעולם
נאספו בנמל תל-אביב הישן, ובקשו לדון בדבר אהבתנו.

יוליוס קיסר, אלכסנדר, נפוליאון, פרנציסקוס מאסיזי ומוחמד.

מוחמד אמר: הלוא אין זו בעיה גדולה כפי שסוברים. להפך,
יש להטיל בה מרות, לאלפה, ודי בכך. אני יש לי את שלי.
אלפי שנים. נשים. אני יודע!

נפוליאון, בהיותו אסטרטג, חלק על דעתו. יש לטפח מגננה,
אמר הוא. ערבים, טרקים (טבחתי 2000 מהם בהיותי בחופי יפו)
כלכם אותו הדבר. אמנם סופי היה טרגי, אך ג'וזפיין. או ג'וזפיין...
היש ספור אהבה כביר מזה?

פרנציסקוס מאסיזי, האדם הקדוש (אולי אף יותר מאדם),
היה צופה דומם משך כל אותה עת.
לפתע, ושלא כדרכו, התפרץ ואמר: העשב המטלל. הו, שחפים צחרי נוצה ובהרות שמש...
ממלכת ירק-עד. פרחי-הנוי אשר אין כדגמתם, מגהים באור לבנה. הלילה היפה. אף התן
המילל וחיות הטרף מן העמקים. אנא, אני מפציר בכם, סגפו גופכם והנשמה תרקיע.
הבחינו בי. אף נעלים אין לי.
זה לא שלא יכלתי, יודעים אתם. הלוא בא אני - אחרי-ככלות-הכל - ממשפחת סוחרים.
כל החמריות הזו שלכם.. תתבישו!

יוליוס, אשר היה מתבונן לעברו כל אותה העת,
כשאך צדודיתו נראית באור העמום (היה מסב, כמדמה, על-גבי מורג
עתיק כלשהו, בעוד רגליו מסכלות ומבטו למזרח. סביב לו התנודדו כמו פעמוני רוח אחרים)
פנה לאמר: אויל שפמותך ! (במבטו היה משום בטחון). אתה חושב שלא שמענו על סנטה קלרה?
מגיע היה לך למות מות אביונים. אין אתה יודע מאום. ואז, בהסבת מבטו אל עבר
דמות אפולונית נוספת, הוסיף בקול מינורי, כשלו פתיו, לא כן אלכסנדר?

אלפסנדר: התקופה ההלניסטית. התרבות ההלניסטית. מוקדון, יון, ממלכת פרס, ענה, הודו גם...
 אף כשבקשו להשוותי לאל, באמת, אבל באמת, שלא אמרתי דבר. רצוני היה ידוע,
 ואני, אף אני מעולם לא הסתרתי זאת. אני יודע מאום בדבר האהבה.
 נשים? נשים מתוקות! בכל אלו מעולם לא חשתי צרה, אף כי מעת לעת, הללו נקרו על דרכי.
 פה ושם התהלכתי סכל בעולם, עגום-עיניים. אתה יוליוס, בקשת להיות אני.
 הא, זו היתה טעותך הגדולה מכל. בכלל, אני אני מבין מה מעשי כאן.
 האהבה חשובה בעיני כשגלג דאשתקד.

מעברו השני של החדר, לפתע, בלבן פניה הצהרות,
 ובקלילות אשר שמונה אולי אך למלאכים, פסעה גברת.
 "אני חיבת להכנס, משום שהערפל עולה", אמרה.

בלאט דברה. דבריה אינם עולים על לחישה.

היתה זו הגברת אמילי דיקינסון והיא אחזה בנדי, כמו בכל רטט ההויה.
 לאחר-מכן פסענו הלאה.

מן השאר, אני זוכר עוד.
 לא עתה, בכל אפן.

יחזקאל נפשי יליד פתח-תקוה. למד בתיכון ע"ש אחד העם בעירו. בגיל 17, בהיותו עובד בקיבוץ, החל לפרסם מסיפוריו בכתבי-העת לפנטזיה: **המכשף האחרון wizi**, כשהוא משתמש בשמות בדויים. בהיותו בן 20, החל נודד בעולם כשהוא מתפרנס מעבודות שונות (מכירת פרחים בשוק הפרחים בהולנד, רועה צאן בערבות ברזיל, מתרגם צללים לעיתונות הודית מעברית ואנגלית להודית ושומר לילה). ספרו הראשון **עכשיו פתיחה** זיכה אותו בפרס אייזנברג לשירה צעירה ובמענקים ספרותיים רבים. יחזקאל נפשי משמש החל משנת 2003 כעורך ראשי לסדרת התערוכות לשירה **שיח משוררים** ועורך ומגיש מזה עשור את פינת הספרות ברדיו **קול הקמפוס 106 f.m**, בתכנית נפולאון. שיריו פורסמו במוספי הספרות של **ידיעות אחרונות**, **מעריב** ו**הארץ** ובקשת רחבה של כתבי-עת ספרותיים. משיריו תורגמו לשפות רבות וביניהם ערבית, אנגלית, צרפתית, רוסית והודית. עוסק גם בתרגום שירה הודית לעברית. רבים משיריו הולחנו והופקו בתקליטים.

גיל אלון

*

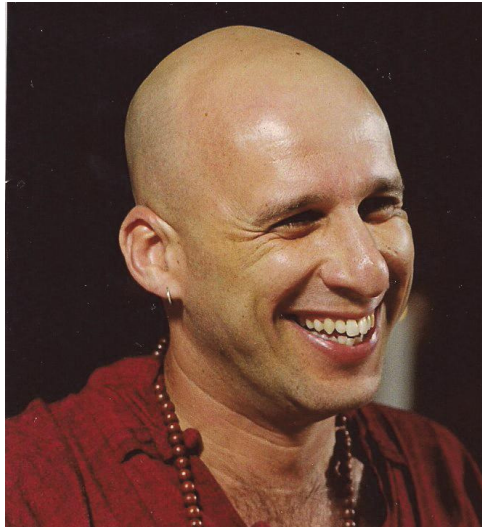
וְהִתְכַּה הַתְּאֵבָדָה
כָּכָה פִּתְאֵם
הִיא אֲמָרָה שֶׁהִיא תְּבוּא
וְהִיא בְּאֵמֶת בָּאָה
אֲבָל הִיא הַתְּאֵבָדָה
בְּתוֹכוֹ
בְּתוֹכוֹ הִיא הַתְּאֵבָדָה
וְהַקְּבָרִים בְּקִשּׁוֹ רַחֲמִים
וְהַשְּׂדוֹת נִשְׂרוּ יְכוּלִים
וְכָל הָאֶפֶר שֶׁפֶזַר
זָנַח, צָנַח, נָמַס
הַכֹּל הַכֹּל הִיָּה שֶׁקָּרָא גַם

תל-אביב - ישראל

*

וְאַחֲרֵי־כֵן הוּא לָקַח בְּיָדוֹ
אֶת מֵה שֶׁקּוֹרְאִים לוֹ חֲמוּקִים
וְנָתַן בָּהֶם אֶת אוֹתוֹתַי הַנְּהַדָּרִים.
וּמִשֵּׁם הַדְּבָרִים כָּבֵד רָצוּ
וְהִתְפַּתְּחוּ
וּמִשֵּׁם הַכֹּל הֵלֵךְ וְנָגַז
וְרָגַשׁ
וְנָשַׁם.
וְאֵז הוּא נִרְדַּם,
בְּחֲמוּקִים,
וְנָח אֶת שְׁנָתוֹ לְעוֹלָם.

בוסן - דרום-קוריאה

*

הֶרַחַק מֵהַשְׁמֶשׁ
הֶרַחַק מֵהַסֵּתוֹ
אֲנַחְנוּ גּוֹנְעִים
בְּמַלְחַמַת שָׂרָב

בוסן - דרום-קוראה

*

וְהָעֶרֶב יוֹרֵד פְּתָאם
כִּכָּה בְּלִי הוֹדְעָה מְקַדְמָת
וּמְחַלֵּק אֶת אוֹתוֹתָיו לְכָל עֶבֶר
וְהָרְגַשׁ מִתְפּוֹצֵץ
מִתְפּוֹצֵץ מִמֶּשׁ
וּמִתְקָרֵב קֶצֶת קֶצֶת אֶל הָעֶקֶר.
וְהָעֶקֶר מֵהוּ?
מֵה זֶה הַדְּבָר הַזֶּה?
זֶה לֹא מֵה שְׁאֵתָה חוֹשֵׁב.
זֶה לֹא יָכוֹל לְהִיּוֹת.
זֶה רַק רְגֵשׁ.
וְזֶה אֵתָה שְׁנוֹתֵן אֶת הַמִּשְׁמְעוֹת.
וְזֶה אֵתָה שְׁמִזִּיק מִתַּחַת לְפָנֵי הַשֵּׁטַח.
וְהַגְּבוּרָה?
עַל אִיזוֹ גְּבוּרָה אֵתָה מְדַבֵּר?

נו, על הגבורה,
 הגבורה שתמיד דברתי.
 היא איננה!
 נדמה לה!
 היא איננה.
 היא הלכה לעזאזל.
 ואתה?
 נשאר דביל!
 בלי כלום.
 רק אותו הרגש,
 שזה אתה שנותן לו שם.
 כי בלי שתתן לו שם,
 אין לו שם.
 זהו.

פאטום טאני - תאילנד

*

תמשיך, תמשיך, תמשיך
 אומר לי "יודה"
 תזהר בהמשך, תזהר.
 מה היא הזהירות.
 זהירות היא הזהר.
 אחר-כך תלך הביתה
 תפתח את הדלת
 ותשב בפתח
 על המפתן
 ותקבץ את כל המשאלות
 ותפריח אותן באויר
 שתתפוגגנה
 לעד.

נאקורנאצ'אסימה - תאילנד

*

הטְבִיעוֹת, הַסְבוֹת - כָּכָה
 הַשְּׁקָרִים - כָּכָה
 הַמְתִּים - כְּמוֹ שְׁזָה
 הַהֲזִיָּה - כְּמוֹ שְׁזָה
 הַתּוֹכְנָה - וְזָהוּ
 הַשְּׁנֵאָה - וְזָהוּ, הַתּוֹעֵבָה וְגַמְרָנוּ
 הַמְסֻבָּה - וְגַמְרָנוּ
 הַתְּפִיסָה - וְסוֹף לָזָה
 הַשְּׁתִּיָּה - וְסוֹף לָזָה
 הַפְּזוּר
 הַדְּעָת
 פְּזוּר הַדְּעָת
 וְהַשְּׁקִיעָה, הוּ, הַשְּׁקִיעָה!

צ'ניי - הודו

*

הַיְצִירָה. הַקְּבִיעָה. הַתְּפִקוּד. הַחֲכָמָה. הַבְּרִיאָה. הַהֲתַלְמְדוֹת. הַבְּקָשָׁה. הַתְּחַנָּה. הַהוֹלָדָה.
 הַהַכְנָעָה. הַמְשׁוֹט. הַמּוֹלִיךְ. הַמְכַנֵּיעַ. הַמְרִיץ. הַמְשַׁתֵּף. הַמְרַחֵף. הַמְטַנֵּף. הַמְתַּחֲסֵד. הַמְתַּלְמֵד.
 הַמְתַּנְהֵג. הַמְקַפֵּיד. הַמְזוּיד. הַמְלַכְלֵךְ. הַמְטַנֵּף. הַמְגַדֵּף. הַמְתַּנַּחֵל. הַמְיַלֵּל. הַמְקוֹנֵן. הַמְרַבֵּיץ.
 הַמְאַיץ. הַמְתַּרוֹנֵן. הַמְגוֹנֵן. הַמְתַּלְקַח. הַמְתַּפְתַּח. הַמְכּוֹץ. הַלּוֹחֵץ. הַמְקוֹשֵׁשׁ. הַמְתַּגּוֹשֵׁשׁ.
 הַמְחַלָּה. הַזּוֹעָה. הַהַחְלָמָה. הַקְּנָאָה. הַמְרִירוֹת. הַדְּבִקוֹת. הַטְּפָשׁוֹת.

צ'ניי - הודו

השירים המובאים כאן הם מתוך כתב-היד של הספר **שירת המסע**.
 גיל אלון הוא זן מאסטר, זמר, שחקן, במאי ומורה. כתב את הספרים: **צירופים** – שירה, **רק רגע** – יומן מסע למזרח הרחוק, וזה מה שזה – שיחות זן עם יו. שימש כמורה לדיקציה ועבודה על טקסט בבית הספר למשחק של יורם לוינשטיין ובחוג לתיאטרון באוני' ת"א. הוסמך לזן מאסטר ביפן. בעל תואר חבר כבוד לכל החיים באקדמיה האסייתית לקולנוע וטלוויזיה – ניו־דלהי – הודו. הוזמן לשיר בעבור האו"ם בטקס יום השואה הבינלאומי – UNCC – בבנגקוק. החל מן השנה הזאת הוא המנהל האמנותי של **פסטיבל עכו לתיאטרון אחר**. בפסטיבל עכו 2011 ביים את ההצגה **מיין קאמפף** מאת ג'ורג' טאבורי. ההצגה זכתה בפרס בימוי השחקנים ובשלושה פרסי המשחק הטוב ביותר. ההצגה אומצה על-ידי תיאטרון **גשר** והוצגה שם. ערך מסע בן 8 שנים בארבע יבשות וב־23 מדינות בהן, בין היתר, שר במחזמר בגרמניה, גילם את תפקיד המושל הבריטי בסרט ההודי **האגדה על בהגד סינג**, הופיע לצידם של ענקי הבוטו קזואו ויושיטו אונו בפרח היקום ביפן, ביים הצגות בהודו, בניו־זילנד, בדרום־קוריאה, בתאילנד, ובפורטוגל. הוזמן לשיר במלון הטאג' במומבֵּיי – הודו. כתב וביים את הצגת היחיד **מיסטר סי** – איתה הופיע עד כה בעשר מדינות שונות בעולם ולאחרונה בפסטיבל **תיאטרונטו** 2009 - בישראל.

עמית מאוטנר

מדור לחיפוש

חיל חטוף שלש שנים הייתי
בשרות המדינה.

מה ידעתי?

רציתי להגשים צבא כמו בשיר עם הצמחה.

אבל חלומותי הרטבים הוסטו

לאדמה צמאה מאד

להתאדות לזכות מדבר גדול.

החליטו אכזבים עלי. בדלוגים וכפוצטאות

רץ הייתי במחפה

בסבלנות מסלול הנחל הנפתל.

יום אחד, בשבוע

נפש, ראיתיכן.

סלעים לחים אמרו "עזב אותך

עם הזית החלול שלך" ׀

"במדבר כל קוץ נראה כמו פרח". אבל אצלי

נדדך הנשק כבר. אני,

שהפסקתי לספור קוצים בכפות הידיים,

פתאום חזיתי בשדה של גלדילות לבנות

ונזכרתי למה אתכן יוצאים למלחמה

ולמה אוחזים תקנה לחזר ממנה.

אבל הקפצתי לחברון וקצתן.

עודני מחפש אתכן

במדור לחפוש רחוקים. ולא מוצא.

את בלעדייך

התרוץ הזה שדי
לי להשאיר בך משהו
כמו גשם טוב ספוג באדמה
(רשם, אמירה, כוון או כל משקע)
להשאירו לפני שזמן קורע יבשות מפריד אותנו
אל הנתק הגדול של ההמשך -
התרוץ שדי בזה הוא שקר:
מה עוזרת לי את בעולם בלעדייך?

ממני אליך תועה מדבר
צהב אדם ובלתי מישב. וזכר
אין לטיולים שאת אוהבת בו. תקוות
שיחי השוא בערוצי הנחלים היבשים.
נחלים, אמרתי? התכונתי, חריצי זרימה
שלא נטרחו במפות הדרכים.
ומה שהקים את תואי הצמאון - נשא
הרחק מכאן. ולא שב.

צל אמנם יש הרבה בעולם,
במדרונות הגב לשמש. אבל במקום שבו אני
צריך אותך -

אין נחת:
זרוע שמש צהרים חזקה
מכה מתחת לבגדים, בערף החשוף ובקרקד.

לוי היינו מגיעים למסקנה המשתפת
למצפה הנהדר הזה, היינו
מביטים עכשו יחדו על המדבר החדחומי
ומחליטים עליו מרכס אל רכס:

שָׁם הָיִינוּ מְטִילִים יְמֵה תְּכֵלֵה
 וְתַתּוֹרַת עֲצִים לְחוּף יָרֵק מְכָרוּ סָבִיב לָהּ.
 וְשָׁם עַל הַגְּבֻעָה הָיִינוּ מְצַהֲרִים אֶטְרַקְצִית פְּלָגִית
 וַיְהִי אָדָם שׁוֹלֵט בְּכַפְתָּהּ, וּבְתַחֲתִיתָהּ
 חֲנִיּוֹן לְלֹא תְּשׁוּלוּם לְמַבְקָרִים.

כִּי מָה עוֹזֶרֶת לִי אַתְּ
 בְּעוֹלָם בְּלִעְדֶּיךָ, מַה?

אֲבָל מִתַּחַת לְבָגְדִים
 יָפִים כָּכָל שִׁיְהִיו
 יִשְׁנוּ עִירָם
 פְּשוֹט מְכֹל
 מִבֵּין רִגְלָיו זוֹכֵר
 כִּי צָדַד לְפִתּוֹר אֶת הַסְּכָסוֹךְ
 בֵּינוֹ לְבֵין עִירָם אַחֵר
 שְׁזָרוּעוֹתָיו הַחֲשׂוּפוֹת
 יוֹדְעוֹת לְסֹגֵר חֲבוּק
 בְּדִיוֹק מְשֻׁלָּם, גּוֹף
 אֵל גּוֹף בְּדָבָק חֵם,
 מוֹצֵץ רְגוּעַ
 בְּפֶה מְלֹא שֶׁל הָעוֹלָם.

חֲבִיּוֹן

כְּשֶׁהֶאֱהָבָה לֹא נִעְצָרָה בָּהּ,
 חִבֵּר אֶת כַּף יָדוֹ לְכַף יָדָהּ.
 לְיָלֵד שְׁתַּפּוּס בְּאִמָּא כְּכָר.

אוֹלֵי יָרַד מִפְּלֵס הַנְּטִיָּה
 שֶׁל הַגְּלִים אֶל הַיָּרֵחַ,
 וַיִּתְרַחֲקוּ זְרוּעוֹת הַיָּם
 הַסּוֹחֲפוֹת לְלֵב.

חֵבֵר אֶת כַּף יָדוֹ לְכַף יָדָהּ
וְהֶאֱפִיל כְּשֶׁמֶשׁ בַּיְשָׁנִית מֵאַחֲרֵי כְּתָפָה
לְזֶרֶחַ לֹא לְזֶרֶחַ.

חֵבֵר אֶת כַּף יָדוֹ לְכַף יָדָהּ
כְּמוֹ בְּרִזָּל מְלַבֵּן רְגוּעַ לְכְאוֹרָה בְּתוֹךְ הַמַּיִם
נֶחְבֵּא מִפְּטִיִּישֵׁי הַיָּפִי.

עומק החיים

למשפחת גל
לְעֵתִים צָרִיךְ לְעֵלוֹת לְצוּק
הַיְכָן שְׂמֵצָנְחֵי רְחִיפָה
דוֹבְרִים אֶל הַתְּהוֹם, לְהִסְפִּים
בְּשִׁיחָה תְּרַבּוּתִית עַל פְּרֻדָּה.
לֹא לְהַפְךָ עוֹלָמוֹת. לְהַנִּיחַ
לְגוּף הַיָּקָר לְתֵאֵם נִפְּלֵתוֹ
כְּנֶרְאָה לוֹ.
לֹא לְהִתְקוּמָם, לֹא לְכַעַס
לֹא לְדַחַק בּוֹ לְקוֹקְטִיל
בְּמִסְבָּה שֶׁל הַחַיִּים. לְתֵת לוֹ לְהִקְיָא
עֲצָמוֹ כְּמוֹ לְוִיתָן אֶל חוּף, לְפָרֵשׁ
כְּמוֹ חִיָּה אֶל הַשִּׁיחִים
בְּעֶרֶב הַיּוֹם, לְהִתְבַּזֵּז
כְּמוֹ קוּמְפוֹסֵט
בְּאֶדְמָה חֲרֻבָּה.
לְקַפֵּץ לְעֵמֶק הַחַיִּים מֵהַמְּצוּק הַזֶּה.
וּלְהִבְיָא לְגִבּוֹרָה כְּשֶׁרָה.

עמית מאוטנר: יליד 1978, מתגורר בחצב, מורה לתיאטרון בבתי-ספר תיכוניים באזור השפלה, מנחה סדנאות שורה חדשה לכתביה יוצרת, עורך טור נדודי שירה במגזין של האוניברסיטה הפתוחה, שיריו פורסמו בכתבי-עת שונים ובאתרים מקוונים.

מרוה זהר

דיסוציאציה

עלי הגפן מנחים בשכבות, צפופים בסיר, קצת כמו גלמים של ציקדות. לא ברור לך מה יבקע מהם כאשר יסימו את בשולם. בינתיים את נגשת אל השמרים הרצים, מוסיפה אותם אל הקמח ולשה בידיים נחושות. אולי פרפרים שחרים יתעופפו משם, סיר פנדורה. גבר נכנס למטבח ונגש אל הכירים, שורק מנגינה מעגלית יורדת עולה, הוא מושיט יד סקרנית אל מכסה הסיר. "לא!" את אומרת, בחרדה שעצמתה מפתיעה גם אותך, והגבר מרחיק ידו כמו כויה. "אסור להפריע להם," את מנסה לחבש את הכויה בכחה של עדינות. מבקשת שיגיד לך כשיעברו חמשים דקות.

הגבר שיש לו שעון והוא יודע את הזמן הנמנה במספרים ומתקדם על ציר מכון את שעונו שעל ידו. סמוך מאד לנקדה שאותה לחץ כדי להפעיל את השעון. נתן, את יודעת, לחוש ולמנות את הדופק. שניכם מתישבים זה מול זה משני עברי השלחן ומתחילה ספירה לאחור. ידיך לשות בפצק, והוא יושב מול שתיתקתך ובורר עדשים. בעצם, אצבעותיו מעבירות את העדשים הנה והנה מבלי לברר מאומה. הדבר אותו רוצה היה לברר אסור לדבור ונדמה שהולך ומתרחק ממנו כמו היבשות שאומרים שהיו פעם יבשת אחת. הוא זוכר שהאשה הזו שמעבר לשלחן אמרה פעם שאם תולד להם ילדה יקראו לה פאנגאה.

מבטך מחליק אל החלון כפי שסבון נשטט מכף של יד אוכד במצולות של מים. אתה הוא ששולה אותו משם, פעבר איזה זמן, לח ומלא בעלי שלכת. אתה אוסף את מבטה אל מבטך, אל תרפה, מצא אותה. אבל אתה עיף מתפקידך זה ואחזתך במבטך רפה יותר מפעם לפעם. ואני מה חלקי בזה? רוצה ולא רוצה להמצא. פותחת פה כמו דג ולא באות מלים. פי נבלע מים ואני נאלמת בבטן פי באר השתיקה.

מתוך מחשפי הבאר וצנתה שהיא צלמו המוחשי של החשך, את רואה את הגבר מעבר לשלחן כזכרון צללים מעולם אחר. שפתיו נעות כצמרת עץ על רקע ירח בחלון ילדות. לעו עגל כירח, אך שפתיו ולשונו מסתירות את האור המבקש לבקע מגרונו, כמו הפוך מעשה הלריגוסקוף המתרחש אצל הרופא, הפנס, את רואה, הוא זה שמאיר מתוך הגרון. לפתע מבעד לסבך המלים שהוא מדבר, מאחורי צמרות שפתיו, לשונו, שקדיו, מעבר

מרוה זהר, ציור: רחלי זהר

לְעַנְפִים הַמְתַּנּוּעִים בְּהֵבֵל נְסִיוֹנוֹתָיו לְקֶשֶׁר שִׁיחָה, מֵאִיר פְּתָאוּם יֵרַח קוֹלוֹ.

עַד כַּמָּה קוֹלוֹ אָנוּשִׁי, אָנוּשִׁיּוֹת זֹו מִפְּתִיעָה אוֹתְךָ. תֵּאָרִי לְךָ שֶׁהֵיית מוֹצֵאת סֵפֶר מוֹנַח פְּתוּחַ עַל הָאֲדָמָה בְּשַׁעַה שְׂאֵת מִתְהַלֶּכֶת לְבַדְךָ בֵּין סִלְעֵי הַמַּאֲדִים. הוּא מְדַבֵּר עַל מִשְׁהוֹ. אֵת מִתְקַשָּׁה לְעֵבֶד אֵת הַתְּמוּנָה הַזֹּו, רוֹאָה אֵת שְׁפָתָיו נְעוֹת בְּמִטְשָׁשׁ. לוֹקַח לְךָ זְמַן לְהִבִּין שְׂאִינְךָ שׁוֹמַעַת, מִדּוּעַ אֵינְךָ שׁוֹמַעַת הָאֵם אֵת מִתַּחַת לְמִים? מִהֲרִי חֲזָרִי אֶל הַגּוֹף לְפָנַי שִׁישְׁגִיחַ בְּהַעֲדָרְךָ. דֶּרֶךְ הַיָּדִים, זֶהוּ הַרְמֹז שְׁנוֹתְנָת הַתּוֹדָעָה. הַיָּדִים? כֵּן הַשְּׁמָרִים חֲמִימִים וְהַיָּדִים נְעוֹת בְּעִגּוּלִים בְּמַעֲי הַבְּצֶק הַדְּבִיק. בְּהַאֲרָקָה אֵת זֹרְמַת דֶּרֶךְ יָדֶיךָ לְקִרְאָת גּוֹפְךָ. מִתַּחַת לְבָצֶק יֵשׁ שְׁלֶחַן, מַעֲבָר לְשֶׁלֶחַן יֵשׁ גָּבֵר. מִדּוּעַ יֵשׁ שֵׁם גָּבֵר? וּבְכֵן, אֲנִי מְסַבֵּרָה לְךָ בְּסִבְלָנוֹת, אֵינְ זֶה גָּבֵר אֲקַרְאִי. זֶהוּ גָּבֵר שְׂאוּהֵב אוֹתְךָ.

שְׁפָתָיו מְצִירֹת מְלִים קְרוֹב מְדִי לְעֵינֶיךָ, הוּא פּוֹלֵט אוֹתִיּוֹת עֵשֶׁן כְּמוֹ הַזַּחַל בְּאֲרֵץ הַפְּלָאוֹת. "הִנֵּה תִטְעֲמִי אֵת זֶה." הַגָּבֵר מְגִישׁ אֶל פִּיךָ זֵית שְׁחֹר סֹגֵל. אֵת מְחִיכֶת, מִפְּתַעַת, "זֶה מֵתֵק" הוּא מְסַבֵּיר מִשְׁהוֹ עַל סִילָאֵן, אֵת סוֹלֶדֶת מִהַמְלָה וּמְבַקֶּשֶׁת שִׁיחֲלִיף אוֹתָהּ בְּמִלִּים דְּבִשׁ תְּמָרִים. אַךְ גַּם בְּשִׁמוֹ הַחֲדָשׁ הַנּוֹזֵל נוֹתֵר אֶפֶל. זְכָרוֹנוֹת לֹא רְצוּיִים כְּבָר מְמַלְאִים אֵת כָּל חֲלָלֵי הַבַּיִת. רַק נִפְתָּחָה לָהֶם הַדְּלֵת וּכְבָר יוֹשְׁבִים בְּרִגְלִים פְּתוּחוֹת עַל הַפְּרָסָאוֹת, עַל הַשִּׁישׁ וְעַל אֲדָנֵי הַחֲלוֹנוֹת. מִתַּחַת לְשֶׁלֶחַן תְּנוּעָה.

כְּפוֹת יָדָיו לֹא בְּעֵדְשִׁים. אֵת מְבַחֲנָה בְּכֶךָ. אֲנִי מְסַבֵּרָה לְךָ שׁוֹב, אֶף שְׁסִבְלָנוֹתֵי פּוֹקַעַת, מַעֲבָר לְשֶׁלֶחַן יֵשׁ גָּבֵר, אֵינְ זֶה גָּבֵר אֲקַרְאִי. זֶהוּ גָּבֵר שְׂאוּהֵב אוֹתְךָ. הָאֵם גַּם אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתוֹ? אֵינְ עַל כֵּךָ תְּשׁוּבָה. וְלִכֵּן אֵת מְנַסָּה לְהַתְּרַכּוֹ בְּמַגַּע יָדָיו בְּכְפוֹת רִגְלֶיךָ. נִדְמָה לְךָ שֶׁהוּא מְחַקֵּה אֵת תְּנוּעוֹת יָדֶיךָ בְּתוֹךְ מַעֲי הַבְּצֶק. וְאַתֶּם סוֹגְרִים כֵּךָ אֵינָה מַעְגָּל מוֹלִיךְ מַעַל

ומתחת לשלחן. החמימות זורמת במעלה רגליך דרך חוליות גבך אל ידך המפייחות חיים בלחם המתהווה.

בחזה, תחושה אחרת מאוד. ארס מתפשט ונמהל במחזור הדם. "זה נעים לך?" הגבר שואל. האם זו שאלה רטורית? את היית רוצה תשובה. היית רוצה לדעת אם נעים לך. בתוך מנוע החפוש הפנימי את מקלידה את המלה נעים. התמונה שעולה מתחילה בריח של חביתה. זו תמונה מאתמול, את מזהה, כאן במטבח הזה.

אני מתעוררת ולא יודעת איזה זמן. האור בצבע של סופה, תעוקת חזה מספרת לי שהפסדתי את השקיעה. יש לי טעם לוואי בפה, לא יודעת ממה. דבר מה שאכלתי בשנה. אני עולה למטבח והנה אתה שם, אבל איננו נפגשים. אתה מפלח שתי ביצים והרחם שלי בוכה על מה שנשפך בקצב רירי, אני דוגרת על שתיקתי בקנאות. עד שאתה אומר, מתרנגולות חפשיות, באמת. ואני מתייבשת, כלומר החיך מתרחש מעצמו כמו שעונה מתחלפת ואני מביטה על פני כמו על נוף שהטופוגרפיה שלו משתנה פתאום. לחיי שתי גבעות מתרוממות, נהדפות מכח לוחות טקטוניים.

זהו חיך, אך אינך בטוחה אם זוהי נעימות. זה לא עוזר, את מחליטה, לא עוזר הממצא הזה, ואת חוזרת אל המסך הראשי. צריך, את חושבת, להזיז את החלון שבו כותבים את המלה. את מזיזה את החלון אל הלשון ומקלידה שוב את המלה נעימות. מיד מתגשמת בלשונך התנגשות מרקמים, ללגם בטעות את תחתית השוקו אחרי החלב החלק הסמיך הלבן, פיד מתמלא אבקה מצממת. פניך מתעוותים בנסיון לירק את האבקה, גרונוך מתהפך ברפלקס פליטה. הגבר שהסינפסות שלו אינן מחברות לדנדריטים שלך מפרש את עוות השפתים כהזמנה ומצמיד את שפתיו אל פיד. שפתיו לחות כמו חשופית שדורכים עליה בכף רגל יחפה. אם כן, את מצינת בהערת שולים, כשאני מזינה במנוע החפוש הפנימי את המלה נעימות מיד באות הגדרות לאי נעימות. את מחליטה לנסות שוב והפעם מזיזה את חלון החפוש מטה אל עבר הלב.

גופך שהיה לך, כשהיית ילדה, מושה את עצמו ועולה מתוך גוף המים ששמו ברכה אל משטח של דשא מלאכותי. על רקע ריח הכלור מתחדדים בקונטרסט ריח ציפס וקרם הגנה. רגע לפני שהקר נוגע בעורך הרטב, ידים ענקיות פורסות מגבת פסים. המגבת עומדת רגע בחלל מולך, כמו הכר האדם מולטה בקרב עם השור. ואז את נאספת אל תוך המגבת, הידים הגדולות מברישות את פרוות הפסים שלך בלטיפות ארכות של חם. את זברה של קסמים, פסים בכל צבעי הקשת, חיה בארוה מלכותית. מברישים אותך באהבה ובזהירות עד שפלך מבריקה. מאכילים אותך קש

מלכותי (צ'יפס עם קטשופ). צלחת את גוף המים הגדול ולא טבעת, הפעם.

נעימות, אם כך, קשורה להגנה, לשמירה מן הקר, לתחושת בטחון. עכשיו, בזמן עלי הגפן, אפלטו של דבש התמרים מעכירה את החרר. כל פדרת תכל נוזלת בין אצבעותיו במרקם סמיך של נוזל הראוי למקום תוך גופי. מעדיפה היית שישאר הנוזל בעורקי האפלה ולא יגור כאן ביניכם. זעה שחרה עולה ונגרת מדפנות הצנצנת. בקרן מבטך סיר הפנדורה שוקד על גלמי הציקדות. לא, לא נעים לך, בבת אחת את מבינה. לא נעים לך בכלל, אך השתיקה כבר סחפה גם את השאלה ולא נותר לך אלא לחפות שסיים. אצבעותיו לא רוצות לחדל יותר משתולעי רמה רוצות להפסיק לסעד רק מפני שהגיעו לפני אדם. איך יוכל להיות כאן בטחון, הרי בתוכך ישן שד הזכרון, הוא מקפל בתוך כל אחד מהתאים. צינדוציטים, למדת פעם, צינדוציטים הם תאי הארס של המרוזה. בתוך כל תא מקפל ארס ומחכה לטריגר. לו אפשר היה לעלות מתוך גוף המים העכורים של הזכרון הרע, אל תוך חבוק המגבת של הגבר הזה. אבל אפלו לבו חם כמו מדרה וקולו מאיר כמו ירח, מגעו הגברי, או אפלו האנושי, משחרר את הארס האסור הגנוז למשמרת בתוך התאים.

אינך רוצה להכשל שוב בפעלה בסיסית כמו אפית לחם. את מנסה להמשיך ללוש, אך הבצק כבר ועכשו הוא דביק. מעיק כמו מלט. נדמה שעוד רגע יתקשה ולא תוכלי עוד למלט משם את אצבעותיך. תנועת ידיך נפסקת. לבו הצונח בבצק חלה שמתו לה כל השמרים משמיע קול קטן של נפיחת אחת מאלף חלקי נשמה.

גם לגבר יש לב, את חושבת בפליאה, אך אינך יכולה עוד ללוש בכח. הוא מביט בה, אינו רוצה, אינו רוצה לותר על תנועת ידיה בבצק. אתם זקוקים ללחם יותר משאתם זקוקים למים. אינו מפסיק, במקום להפסיק הוא שואל שוב. "זה נעים לך?" שואל ומלט את פניה. ככל הנראה אינו יודע שאצבעותיו הן תולעי רמה הזוחלות וזוללות את עור פניה. ככל הנראה גופה אינה מרגישה חסר נעימות. היא אינה מרגישה דבר. היא רוצה לענות לו, לשם כך עליה למצא את גופה הראשון. ואז עוברות חמשים דקות. אין בכך ספק, זהו הזמן אשר מתקדם לארץ הציר. שעון קטן על ירך מצפצף, ואת מכבה את האש.

מרוה זהר, ילידת 1986. נולדה וגדלה בנטף שבהרי ירושלים. למדה מיילדות בארצות-הברית והתמחתה בלידה ביתית ופיסיוולוגית. התנדבה כמיילדת באוגנדה. בימים אלו לומדת מדעי הרוח וקדם-רפואה בבר-אילן.

גל קוסטוריצה

צלם: י' קופיבקר

אבל אבא ישן

קמט חרוץ בין גבות
וריד תפוח לנכח מעשה נבלה
סקמות של בני מלך
ברחים
שלשלאות
מאזנים חורקים של זמן
- מה עוד יביא שלא בא? -
ולשון המגמגמת את הלמות המחשבה -
ירשת אבי.

אבל אבא ישן.
ישן היטב,
מהדק עינים. מפליג
מפני כל המאכל-את-עצמו.
את אבי. אותי
אתו.

והחלומות - סדורים.
קימה אינה יפה להם.
מאבי למדתי את השנה.
ואמא -
חרשת צללים.

חופשה

יְלָדֵי סֵפֶר מִתְרוֹצְצִים אָנָּה וְאָנָּה בְּמַרְחֵב חֵדֶר הָאֲכִילָה
כְּרִסְתֵיהֶם מְרַקְדוֹת מְאֻחָרֵי חֲלָצוֹת חֶפְשָׁה סִסְגוֹנִיּוֹת
כְּשֶׁהֵם מִתְרוֹמְמִים עַל בְּהוֹנוֹת וְגוֹרְפִים לְצִלְחוֹת בְּאֶצְבָּעוֹת עֶסִיסוֹת
הַרְרִים־הַרְרִים שֶׁל קֶצֶפֶת.

יְלָדֵי סֵפֶר מִתְרוֹצְצִים בְּכַגְדֵי יָם מַעְגָּלִים־מַעְגָּלִים סָבִיב גִּיגִית הַשְּׁחִיָּה
שְׂדֵיהֶם מְקַפְּצִים מַעֲלָה־מַטָּה כְּשֶׁהֵם טוֹפְחִים עַל הַמַּיִם אוֹ רוֹקְעִים בְּגַפְיָהֶם הַרְפִּים עַל
הַמְדַרְכֶּת שֶׁלִּפְנֵי דוֹכַן הָאֲרִטִיקִים, וְאִמּוֹתֵיהֶם הֶעֱתִירוֹת מְטַבְּיעוֹת בְּמַפְרָקֵיהֶם צְפָרְנִים
מְנַצְנְצוֹת לְרִסוֹן הַיִּפְחוֹת.

יְלָדֵי סֵפֶר עוֹצְמִים עֵינִים.
יִשְׁכְּנֵיהֶם נִשְׁטָחִים עַל מַטוֹת שׁוֹזֵף יִרְקוֹת, אֵינְפוֹזִיּוֹת פֶּחֶמֶן מְבַעֲבָעוֹת לְפִיּוֹתֵיהֶם,
וּבְדַמְיוֹנָם חוֹתְרִים אֵיבְרֵיהֶם כְּבָדֵי בָּצֵק אֶת הָאֲוִיר
בֵּין יוֹנֵי־מִתְכֶּת
אֶל עֵבֶר חוֹפֵי מְלַח
פְּצוּרִים.

מבעד לערפילי הערב

עַל הַמוֹשֵׁב הַמְּגֻבָּה
הַנְּדְרִיקֵס כְּמַטְטֶלֶת בְּאֶזְנֵי
וְחַרִיקוֹת יְמִינוֹ עַל צוּאֵר הַפְּנֵדֶר סְטְרֵטוֹקְסֵטֶר
הַנְּאַחֵז בְּמַהְפֵּךְ
הֵן לִי
כָּאֵן
רוּחַ אֱלוֹהִים.

עַל צְמֹד הַמוֹשְׁבִים מְנַגֵּד
שְׁלֵשָׁה נְעָרִים
יִרְכִיֵהֶם כְּמַקְלוֹת הָעֵשׂוֹנִים
הַתְּפוּרִים לְאֶצְבָּעוֹתֵיהֶם
וְשֵׁשָׁה אִישׁוֹנִים דְּלוּקֵי נֵימִים
מְדַמְמִים עַל לִכְן־עוֹרֵם תְּאוּהָה
שְׂאִין בְּפִיהֶם נֵיבִים

לְטָרֵף.

אֱלֹהֵי הַסַּפְסָלִים
מְטַפֵּטֵף שְׂבָרֵי חַיִּים עַל נְקֻבּוּיּוֹת
הָרִיק

וְאֱלֹהֵי אֲזַנֵּי -
סָלַם פְּנִטְטוֹנֵי.
בְּכַחֲלוֹ צְלִילָיו הוּא בּוֹתֵר מוֹלְקוֹלוֹת אָנוּשׁ
לְאֵטוֹמֵי דִיסְטוֹרְשֵׁן צְלוּלִים
וּמְצִיחַ אֲשֶׁה
בְּרִטְט אֶלְזֻמֵּן, אֶלְמַגְדֵּר, אֶלְמְקוֹם.
מִבְעַד לְעַרְפְּלֵי הָעֶרֶב הַסְּגָלִים
הוּא נוֹצֵר אֶת מַחְשָׁבֵי
- מְשַׁלַּחַת מְלֶאכֵי רָעִים -

voodoo child

voodoo child

voodoo child

מהגרת

"תִּיק יָפָה..."
הִיא הוֹגָה תַּחְבִּיר
שֶׁל פֶּה שֶׁהֶרְגַל
לְשֶׁתְּק
(אוּלֵי לְמַד).

בְּעִיר
שֶׁהוֹפְכֶת מִים לְאֶבֶן
(לֹא כָּל עִיר הִיא כְּרָךְ)
מָה הִיא רוֹצֶה?

לְחוּשׁ עַל הָעוֹר -

מִיִּקְדָּאָפּ
שֶׁיִּטְלֵא בְּמַט
אֶת זְקִיקָי
הָאֲבָלִים

לִּפְסֵטִיק רַךְ
שִׁיטְעִין
בְּסִלְחָנוֹת שֶׁל אָם
מִתְאַר שְׁפָתַיִם (מְרָאָה עֵינַיִם
בְּלִבֵּד)

נְעֻלִים אֲדָמוֹת
שִׁימְתָחוּ אוֹתָהּ אֶל
נְדָרִים שְׁנַחֲרָתוֹ בְּפִנְקֵסִי
יְלָדוֹת

זֶנֶב סוֹס סִינְתֵטִי
שִׁיאֵטֵם בְּשַׁחֲרֵעַד
מְגֵרוֹת שְׁנִשְׁדָּדוּ מֵהֶן
זְכָרוֹנוֹת מְלוּחִים,
פְּרָקִים שֶׁל יָם.

בַּתְּפֶת אֲשֶׁר בְּגִי'
הֵנָם
(לֹא כָל עִיר הִיא מְטָרוֹפּוּלִיזֵן)
מָה הִיא רוֹצָה?

תִּיק יָפָה.
לְתֵלוֹת עַל הַיָּד
לְכִסּוֹת בְּיָרֵק אֶת הָעֵינַיִם
לְחוֹשׁ עַל הָעוֹר אֵיךְ הַשֶּׁמֶשׁ
מְטַמְּינָה עֶמְק
אֶת
הַצֵּלָלִים.

גל קוסטוריצה – יוצרת, עורכת. נולדה בבאר שבע, חיה בתל אביב, מצאה את אהבתה בירושלים. יצירותיה פורסמו בקשת החדשה (2007), בכיוון מזרח (2010), במטען (2011), בהארץ, תרבות וספרות (23.12.11), בסופ"ש שירה של נילי דגן (2012), בגג (2012). ספרה לבד באוקיינוס – דוקו־פיקציה שבמרכזה סיפורו המופלא של סלבה קורילוב – ראה אור בספרית מעריב (2009) ועורר עניין רב. שותפות מותנית, אסופה של סיפורים קצרים, ראה אור בעמדה (2011). קובץ השירים מהגרת זכה לציון לשבח של ועדת השיפוט לפרס פסח מילין למשוררים בתחילת דרכם (2011/12) ויראה אור בעמדה (2012/13).

שלומי חסקי

זעם

הלחץ גבה הגלי מתעלם בהפגנותיו מהדגל
האדם. סלע חר וכבד מטל כאבן שאין לה
הופכין לצד הסכר הפרוץ. על החול קצקועי משפטים
המשותקים לשעט לחלל האויר הדחוס, להרגיש
כסוסים פרוע ונטול רוכב, למחץ ולמעך לקרקעית היס את עגן
הזכרונות החלוד והפוצע.
עכשו יריעת ערפל סמיכה מכסה את הצבעים, משגרת
פקדה אלמת לגלים לפרץ את שרשראות
הזעם. עכשו נופלת על העולם דממת נצחון לנכח פני הקרבן
ההמום. עכשו פורצת כלמה את סבך הערפל, מעיפה לשוא ענני
צער אינסופי.

עבודה משחררת

ליד בית הכנסת עומד כבד האיש. סנר צהבהב מכתם
בדם טרי על מתניו העבים, זקנו דליל
כמספר הספסלים בגן הצבורי שלנו.
עוד כמה שעות מתחיל הצום הגדול, בריוני השכונה כבר נדאי שלפו מארונותיהם
את הטליתות והכפות הצחורות. משפחות על זקניהן וטפן פוסעות ללא סדר מופתי
לעבר הסנר המדמם, נושאות סלים עמוסי בעלי כנף צורחים, שכמו חשים
שעבודתו של עב המתנים משחררת.
"זו כפרתי..." ממלמלים הצמודים לסנר, שולחים מבט מתחסד
בדליל הזקן, בבריונים המקומיים, שממש עכשו שולפים שטרות ומתערכים איזה
פעל כנף יפרפר הכי קרוב לרגליהם
היחפות.

עדיף

עדיף למוות מאשר למוות
מפחד. רעש קרונות הרפכת בראשה שועט אחרה וקדימה, הפסים הלכנים
מסדרים על שלחנה פלוחמי חפש בצבא שחרור עממי כלשהו, ריחות שרפה לאמנית
בוקעים ללא תכנון מהעמק המשתרע בין רגליה. עכשו תתחיל סצנת הרעד והזעה.
עוד מעט השעון יצלצל, עוד מעט תצטרף לכחות שאינם מבדילים בין קדש לחל,
שמעדיפים לעטות תכריכי משי בהירים מאשר למוות מפחד מכל דפיקה אקראית
בצהר נפשו.

שאגת הדרקון

באחד מימי הרבע השלישי של האלף
שעבר, הופיע אצלנו ברוס-לי - האיש, הזעם
והאגרופים. על פסאות עץ מתקפלים וישנים התישבו נכבדי השכונה
לדורותיהם, חתימת שפם דקיקה לשפתותיהם
שפלטו בקצב-אש מטחי עשן סמיך בשלוב גרעיני אבטיח מהקיץ האחרון. כשעלתה
העלטה על האולם לא העזו העינים אפלו לחשוב מלרדת ממלך מלכי משחקי המות.
בהפסקה היו הנכבדים משננים את מבול תנועותיו של מלכסן העינים,
פולטים בליל שאגות דרקוניות בשפתו,
ומוכנים להשבע ששנחאי נמצאת מעבר לים רפכות השכונה.

תעודת זהות

היא מתפרעת כמו שכור נוטף זעה ודם במגרש כדורגל, עושה סקס
 חיתי. נוכרת בצפריניה החדות עמק בפצעייה, לא חוששת שיתרו על עורה
 השקוף צלקות גסות. היא לא מתפשרת ובטח שלא נחמדה. מתעבת חזיות,
 פטמותיה זקורות תמיד. לרגליה נעלי בלט קרועות, לגופה מכנסים
 צבעוניים המהדקים היטב על ישבנה המפאָר. היא לא מכסחת דשא מההרים
 ומהעמקים, לא לוקחת שבויים, ואין לה בדל משג מה מסמל הדגל הלבן.
 השירה אלימה.

סדר יום

הוא לא טוב בלעשות
 רע. שקוע בביתו, נוגס
 באקראי בחריץ גבינה, זורק שארית עצם
 מארוחתו לחתול מזדמן, מביט שעה אחר שעה בשמש הפעורה,
 עסוק בלהיות עסוק.

איגרת למגמגם צעיר

שלח לשונך קדימה, שוט חפשי בחלל
 גבולות הפה, נשם עמק, גע במלים, לטף
 אותו, הצלף בהן ללא רחמים, נעץ את עיניך
 בנימי לבן, פקד על שר הזמן לצאת מיד להפסקה,
 ודע - המלים הן שפחות חרופות בקונצרטן נסיעות ענק
 שבבעלותך.

גוגל

והנה אני שחקן קשור בנבחרת
 כדורגל, אחד כזה בינלאומי, סוג של עושה-
 משחק, גורם לקהל לא לשבת

על מקומו אף לא לרגע. או שאולי אני שף במסעדת יקרה, אחד כזה שמחכים למוצא ידיו להלל ולשבח. או שאולי לוחם סירת מעטר ולא מגלח, אחד כזה שנשים ארכות שער לוטשות לעברו עינים פעורות או חושקות ברמזורים. ואז, כשאביט בשמי המרצד בגוגל, אדע שאני קים.

סגול

הכי בטוח לא לעשות סקס. נשחק בלשון. באוטוסטרדה של מלים אני אלמת. מניפה יפנית של צפרני לק אדם שחודרות עמק-עמק למגף סגל. החק הראשון במגלת החקים לא בשבילי, ובשרשרת המזון האינסופית אני רק כלבה. כלבה פואטית מצלפת בהבהובי תאנה מול ירח פלורוסנטי תוצרת סין.

סרט

תל אביב כבר לא מתבישת לחשף את מגוון איכריה לכל דקפין. גם לא נבוכה לזקר מבט חצוף אל מעבר לבצת הצבעים והדעות. עם לילה תשיל מעליה בגסות את שמלת החג, תטילה בנונשלנטיות אל מי הנחל העכור, ותזדחל בתור אינסופי להקרנה מיחדת של סרט זמה.

שלומי חסקי, יליד ישראל, 1965, הוא משורר ועורך ספרות ולשון. בוגר לימודי ספרות עברית והיסטוריה של א"י באוניברסיטת תל אביב, בעל תעודה בלימודי עריכה לשונית מאוניברסיטת בר-אילן, בוגר כיתת השירה של עמותת הליקון, וכן הקורס להכשרת מנחים לסדנאות כתיבה (שירה ופרוזה). מתגורר עם משפחתו בקיבוץ איילת השחר שבגליל העליון. ספר שיריו **האקדמיה ללשון מגומגמת**, הוצאת **עמדה-כרמל**, ראה אור בשלהי 2008. קובץ שיריו החדש, העומד לראות אור בקרוב, זכה בשנת 2012 לציון לשבח בתחרות שירה ע"ש המשורר פסח מיילין, שנערכה מטעם איגוד הסופרים.

עדי קיסר

אוטוידקטית

למדתי את הנמלים להביט אל השמים
 ואת הברבים שלי להסתתר מהרוח
 אלפתי את המים לטפטף מהברז
 ואת הטלויזיה להשתחוות לי
 נקדות חזן צומחות רק במקומות
 שהסברתי להן שמתר
 הסיגריות נדלקות בין אצבעותי רק כשקר
 והאנשים שבתמונות מחיכים אלי
 רק בלילה.

רק הנזר הרחוק מחיך אלי גם ביום
 ואוהב אותי כשאני לא מרשה
 ומוכר לי בחזרה את הנשמה שלי
 חלק
 חלק
 במחיר מפקע.

המילים

למלים האלה
 אסור להוסיף מלח.
 ולא דבש
 ולא לימון חמצמן
 ולא מי ורדים.

את המלים האלה
 אסור ללוש.
 ולא להתפח
 ולא לאפות
 ולא לאדות.
 את המלים האלה

אָסור לְהַנִּיחַ עַל מַגָּשׁ יָפֵה.
וְלֹא עַל צִלְחַת חֲרָסִינָה
וְלֹא בַת־בְּנִית
וְלֹא בְּכֹס גְבוּהָהּ.

אֵת הַמַּלְיִם הָאֵלֶּה
נֹאכֵל בְּדִיּוּק כְּמוֹ שֶׁהֵן.

מוציאה להורג את המחשבות שלי

מְעַמִּידָה אוֹתָן בְּשׁוֹרָה
נוֹגְעוֹת לֹא נוֹגְעוֹת
בְּקִיר לָבֶן וְקַר
שֶׁל תּוֹדָעָה
מְתוֹקָה מֵאָרֶס.
אֶחָת
אֶחָת
בְּתוֹרָה
עוֹמְדַת מוֹלֵי
תַּמּוֹת בְּחִנֵּק
אוֹ אוֹלֵי
בִּירְיָה

אפילוג

הִנֵּה אֲנִי
 אֶתְּה רוֹאֶה
 הִנֵּה
 אֲנִי
 לֹבֶשֶׁת שְׂמֵלָה
 מוֹל הַמְּרֹאֶה
 כָּל כָּלָה עֵינַיִם שֶׁלְךָ
 אֶלֶף מֵהֶן
 נְעוּצוֹת בְּבִשְׂרֵי
 מִפְתָּה אֶת עֲצָמֵי
 מְרִיחָה אֶת הַבֶּשֶׂר
 בְּמִקְוֹמוֹת שֶׁהַמִּתְקָתִי
 אֵיפֹה שֶׁפֶעַם הָיָה
 סָרְחוֹן שֶׁל בְּרִידוֹת
 וְצַחְנָה שֶׁל אֶהְבָּה
 שֵׁם אֲנִי
 הִנֵּה
 אֲנִי
 אֶתְּה רוֹאֶה.

פּוֹתוֹסִינְתִּיזָה

אֲנִי צוֹמַחַת אֶל
 הַחֶשֶׁךְ
 וּמִכָּה בּוֹ
 שָׂרָשִׁים.
 רִשְׁתוֹת סְבוּכוֹת
 וְרִקּוּבוֹת
 שֶׁל
 נִימִים
 שֶׁנִּסִּיתִי
 שֶׁיֵּגַע בְּהֶן
 אֲוִיר
 אוֹ לְפָחוֹת כּוֹכָבִים.

חצי הכוס

אני מריחה את הכוס.
לא אכפת לי
אם היא מלאה
או ריקה
זה הריח שלה
שמעורר בי בחילה.

תופי המלחמה

בואו נתופף בתפי המלחמה בקול גדול
שישמעו כלם.
שידעו כמה חזק אנחנו יודעים להכות
שיראו שאת הקצב אנחנו מכירים.

בואו נתופף בתפי המלחמה בקול גדול
שישמעו כלם.
שידעו שאנחנו מנגנים בקצב אחד
שיראו שאצלנו לא סוטה אף תף מהמנגינה.

בואו נתופף בתפי המלחמה בקול גדול
שישמעו כלם.
טם טם טם טם
שיזהרו ויפחדו מהמנגינה
מהידים המכות בכח על
מכונות היריה האוטומטיות
שיסתמו את אזניהם
כמו שסתמו תפי המלחמה
את אזנינו.

עדי קיסר, 31: "אני גרה בתל אביב אבל מאוהבת לעד בירושלים העיר שגידלה אותי. למדתי תסריטאות באוניברסיטת ת"א, עובדת בימים אלה על תסריט באורך מלא וכותבת לעכבר העיר. חובבת שיטוטים חסרי תועלת ברחובות ומנסה לעשות סדר במילים שרצות לי בראש".

לינה אורן

פאטה מורגנה

הטויוטה לא הצמיחה כנפים,
 ובכל זאת היא מרחפת על גלי האספלט
 מעלה
 מטה
 מעלה
 מטה.

אבל אני לא מכונית, לא צפור, אפילו לא רוח.
 כלואה בתוך מחשבות מודמנות.
 לא מצלמת את הנוף, עוברת דרכו
 כאלו מבעד לתמונה נוזלית,
 כמו נכנסת לתוך חיים אחרים.
 גלי האספלט מחביאים ואדי צחית,
 שמש רושפת מעל גוני החום
 וחורכת כתמי ירק זעירים שהציל השטפון האחרון.
 ערבות פורשות ענפיהן בתחנה מדברית,
 מתפללות לגשם שלא יבוא.

ובינתיים אני זורמת קדימה בזמן האבוד,
 ארוזה במרחב המוגן יחסית של טויוטה כחלה.

באשר אליך אני מתקדמת לאחור,
 מאבדת אותך בחלל עמק ואפר.
 גבעות הצפיה טומנות את האפק,
 ופאטה מורגנה מחיכת אלי חיוך רך ועצוב.

פְּרִידָה

רָטַט הַנוֹף הַחִיצוֹנִי מִחֶלְחַל לְנוֹף הַפְּנִימִי.
הַשְּׂדֵרָה מְאֻפְרָת, לְבוּשָׁה בְּקַפְיָה אֲבִיבִית.
שִׁפְתוֹנֵי פְּרָחִים נֶאֱרָגִים בְּאֲדָמָה הַלְחָה.

צִלִּיל בְּתוֹךְ הַמְּלָה שְׁלוֹ
מַעֲלָה חֵיוֹן חוֹר עַל פְּנֵיהָ
הַמְּפֻרְסָוֹת בְּכַבְדוֹת.
נִשְׂרָכַת אַחֲרָיו כְּמִשָּׂא מַאֲיָן.
מִבְּטָה מְשֻׁפֵּל,
רוּחַ סְתוּיִת קָרָה נוֹשֶׁפֶת בְּעֶרְפָּה
מִחִישָׁה אֶת צִעְרֶיהָ.

אֲנוּסָה לְהִשָּׂאֵר

אֲנוּסָה לְהִפָּרֵד

לא לילדים

אספי את הבושה המשמשת
הרוויה עקבות מטשטשים
ורמזים מצהיבים.
הניחי אותה בתבה עגלה עם קוד סודי
ונעלי בזהירות שלא תברח.
קחי פסות ערב עגום
שזה עתה נולד מתוך שיחה בטלה,
ותפרי ממנו אגדה דווייה.
לא לילדים.

פג תוקף

בעין מצלמת רגול זעירת אנפין בנויה על צ'יפ
חדרתי מתחת לעורך החרוץ קמטי חכמה כגילי קדש.
גלוי מסעיר אם כי צפוי צפה לי:
אין מה לחפש שם. אין מה למצא.
מתחת לקמטים חלל אפר נוטה להשחרה,
מלבד כמה פצעים שנגלדו.
מעין תמונה שנצבעה שנית כחפוי על צבע שדהה.

רכשתי מצלמה חדישה עם רגישות גבוהה.
שוב חדרתי והפעם נחשפו בתוך מרחב אפר
פגמים קטנים תחתם
קבורים צבעים שפעם שקקו חיים.

חדרתי בשלישית בוידאו משכלל
לשחזור סרט קצר רווי הדי עבר.
חשפתי אימאז'ים ורחשים עמומים:
שרידי המראות והמלים הראשונות שלי ושלך,
שנעדרמו לפני אותות הפרידה ובתוכה
ופג תקפם ביום הליכתך.

כעת אני רק מתירת שם.
לא מתאוננת.

השיר והמכשף

מְרַקַחַת תְּבַלְיָנִים
וְרָסִיסי דָם
בִּידֵי מְכַשֵּׁף בּוֹחֵשׁ תַּעֲרֶכֶת אֹרוֹת וְעֶלְטָה,
מְסַגֵּן גְּרַעֲיָנֵי אֶהְבֶּה שְׁלֹא נִבְטוּ,
עוֹרֵם בְּקֹדֶרֶה עָלֵי שְׁנֵאָה יְבֹשִׁים.

אַחַר כֵּן מְקַצֵּיף שְׂמָחָה בְּתוֹךְ עֶצֶב,
טוֹרֵף וּמְקַפֵּל פְּנִימָה עֲמוּתִים יְשָׁנִים.

בוֹחֵן נִסְחָאוֹת זְרִימָה
וּמְעַרְבֵּל לְעִיסָה גְרוֹסָה וּשְׂיִרִית.
לְבִסּוֹף מְעַרְבֵּב וּמְמַזְג
תְּבִשִׁיל עֵתִיק יוֹמִין
שִׁיר הַחַיִּים

*

שִׁיר מִתְבַּשֵּׁל
וּמִתְבַּשֵּׁל
וּמִבְשִׁיל.
מְעֵלָה אֲדִים, מְסַמֵּךְ,
הוֹפֵךְ גְּבִישֵׁי מְלַח.
מְרַכֵּז וּמְזַקֵּק הוּא
מְחַטֵּא, מְרַפֵּא אוֹ שׁוֹב פּוֹצֵעַ
וּכְמוֹ יְצוֹר חֵי
מְחַפֵּשׂ מְשֻׁמְעוֹת.

ד"ר לינה אורן, בעלת תואר שלישי בפיסיקה מאוניברסיטת תל-אביב ותעודת הוראה. עסקה במחקר מדעי ועבדה במוסדות שונים בארץ ובחו"ל. פרסמה מאמרים מדעיים בכתבי עת ידועים בינלאומיים. כותבת שירה ופרוזה מגיל צעיר עוד בברית המועצות. עם עלייתה ארצה עשתה פסק זמן ארוך עד שהתחילה שוב לכתוב שירה ופרוזה והפעם בעברית. בשנת 2001 יצא לאור ספר סיפורים קצרים שלה בשם **מחסן של רוחות רפאים** בהוצאת **אסטרונוג**. פרסמה סיפורים ושירים בכתבי עת עבריים. החלה לעסוק בציור לפני 15 שנה. מציירת בעיקר בשמן.

רון דהן

*

בִּלְבַב הַנְּעוּרִים הַמְּפָרְעִים שְׁלִי,
עַץ דְּבִדְכֹן.

שְׁעֵמַד לֵיד הַבַּיִת בְּקִיּוּטוֹ
וּמְעוֹלָם לֹא פָּרַח.
כְּלוּמֵר,

אֲנִי,

מְעוֹלָם לֹא רָאִיתִי אֶת שְׁעֵרוֹתָיו מְלַבֵּינֹת
כְּשֶׁשְׁעֵרוֹתָיו שָׁל אָבִי
שָׁבֵן לִילָה
שָׁחַט אֶת נְעוּרָיו,
הִיפִים.

*

הַנְּעוּרִים הָאֲמֵתִיִּים שְׁלִי הִחְלוּ לְאַחַר הַצָּבָא וְהַסְתִּימוּ בְּמַלְחָמָת
לְבָנוֹן.

הַשְּׂנִיָּה.

אֲנִי חֵיב לְדַיֵּק - בְּכַפֵּר
מְרַכָּבָה.

וּבֵיתֵר פְּרוּט, רְצוּעָה מְזֻרְחִית, בַּיִת מְסָפֵר

16

וְעוֹד יוֹתֵר, חֶדֶר אַחֲרֵי (הֶרְהִיטִים נֶאֱסָפוּ בְּמֶרְכָּזוֹ וְכֶסֶף בְּנִילֹן)
וּמִמֶּשׁ בְּקִטְנָה - עַל סִפָּה מְבַד בְּצִבְעֵ בּוֹרְדוֹ.

אֲנִי יוֹשֵׁב וְנָח מְעֻט.

אֲגַל זְעָה מִתְחִיל אֶת מְסַעוֹ מִמֶּרְכָּז הַקְּרִקָּפֶת, דֶּרֶךְ הַרְקָה, וְנִקְנָה בְּזוּיֵת הַפָּה.
זֶהוּ.

עוֹד רָגַע זֶה מִתְחִיל.

הַנְּעוּרִים הַסְתִּימוּ.

בְּחִלּוֹן בְּסֵתֶן פְּצוּעֵ:

שִׁיחַ עֲגֻבְנִיּוֹת שְׂרִי רְקוּבוֹת וְגִבְעוּלֵי אֱלוֹנֹרָה יִבְשָׁה,
עֲרוּגַת בְּזִילִיקוּם רְמוֹסָה, עֲנָפֵי הַזְּעֵתֵר הַמִּתְפָּרֵעַ,
יִזְרַק אֶת רִיחוֹ בְּמִדְרוֹן הַתְּלוּל אֶל הַנְּאֲדִי.

*

עברנו דרך האין גדר.
צעדנו בטור כמו דגמנים על מסלול תצוגה באירופה.
המצלמות תקתקו מכל עבר.

"ווי גואינג טו וויז" אמר מישהו למיקרופון,
ווי גואינג טו פאק היזבאללה,
ומישהו אחר הרים את הרובה עד לחזה, הזנקר,
ונעץ מבט נקשה באפק.

היו חיוכים.
היה חם.

מישהו נגש אלי מאחור
(נדמה לי שניר אבל אני לא בטוח)
ואמר: "בעצירה הראשונה
תשתה הרבה מים ותוריד ממני משקל מהגב."
הנהנתי לחיוב וחיכתי לצלם שנותר מאחור.

*

פגשתי אותה באוטובוס, בדרך לכפרים.
כל הדרך דברנו על השרות הצבאי וכמה טוב שהוא נגמר
ובכלל, שהמצב בארץ מחרבן למרות שאין באמת מקום אחר.
לא הסכמתי אתה בענין הזה. יש מקום אחר.

אֱלֹהִים, חַיֵּב לְהִיּוֹת. אַחֲרַת זֶה טְרוּף.
 לְבַסּוֹף לֹא טִילְנוּ בְּכַפְּרִים.
 נִשְׁאַרְנוּ בְּכַפֵּר אַחַד שֶׁהָיָה בּוֹ חֶמֶד מְעַלָּה וְנוֹף שֶׁגֹּרַם לָךְ לְבָכוֹת
 אוֹ לְהוֹדוֹת לְאֱלֹהִים. אוֹ גַם וְגַם.
 כָּל הַזְמַן הַזֶּה הָיִינוּ בְּיַחַד וְנִסִּינוּ לְשֹׁכֵב אֲבָל הָיִיתִי כָּל כֶּךָ מִסְטוּל
 שְׁלֹא עָמַד לִי. בְּמָקוֹם זֶה חִבַּקְתִּי אוֹתָהּ חֶזֶק
 וְנִשְׁקַמְתִּי אוֹתָהּ שְׁעוֹת בְּכָל הַגּוֹף עַד שֶׁלְּבַסּוֹף
 הִיא אִמְרָה, דִּי, נִמְאַס לִי, וְצַחֲקָה צָחוּק נִהְדָּר.

*

הִלְכְנוּ וְהִלְכְנוּ וְהִלְכְנוּ
 וְטַפְּסְנוּ וְהִלְכְנוּ
 וְהִגַּעְנוּ
 לְפִאתֵי הַכֶּפֶר.

וְיָרִינוּ וְהִתְכַּוְּפְנוּ וְעֵשְׂנוּ
 וּפְחַדְנוּ וְהִתְחַרְטְנוּ וְשִׁתִּינוּ
 וְרָצְנוּ וּבְכִינוּ וְהִזְעֵנוּ וְיִשְׁכְּנוּ
 וְהִתְפַּלְלְנוּ וְהָיִינוּ וְלֹא שָׁכְנוּ
 וְאִסְפְּנוּ אֶת הַפְּצוּעִים וְשִׁקְרְנוּ לְמֵתִים
 וְלֹא חִזְרְנוּ הַבֵּיתָה

*

הִלְכְנוּ וְהִלְכְנוּ וְהִלְכְנוּ
 וְטַפְּסְנוּ וְהִלְכְנוּ
 וְהִגַּעְנוּ
 לְפִאתֵי הַכֶּפֶר

וְעֵשְׂנוּ וְנִדְלַקְנוּ וְרָקְדְנוּ
 וְיִשְׁכְּנוּ וְצַחֲקְנוּ וּפְחַדְנוּ וְעֵשְׂנוּ
 וְעִבְרְנוּ וְהִתְפַּלְלְנוּ וְהָיִינוּ וְשָׁכְנוּ
 וְנִגְמַרְנוּ וְאִסְפְּנוּ אֶת הַפְּצוּעִים
 וְחִזְרְנוּ הַבֵּיתָה

*

אֲבִי שָׁחַט אֶת נְעוּרָיו בְּמִלְחָמַת יוֹם כְּפוֹר הַרְאִשׁוֹנָה
 אָנִי, בְּנוֹ, עֲשִׂיתִי זֹאת בְּלִבְנוֹן הַשְּׁנִיָּה.
 נִכְדוֹ, בְּנִי, וְדָאִי יַעֲשֶׂה זֹאת בְּלִבְנוֹן מִי יוֹדֵעַ כִּמָּה.

אֶבֶל בָּנוּ, נִכְדֵי, לֹא יַעֲשֶׂה זֹאת.
הוּא יִמְשִׁיךְ אֶת נְעוּרָיו לְנִצָּחַ, כְּמוֹ טְרוּף לֹא הִצְדָּקָה,
עוֹד וְעוֹד.
(זוֹ הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁהֵיְתָה לִי בְּעֵת שֶׁנִּחְנַנּוּ, כְּמוֹ שֶׁרִשְׁרֵת קְרוּעָה, עַל צֵלַע הָהָר.
אֲנִי זוֹכֵר, הַשָּׁמַיִם בְּהִקּוֹ בְּלֶכֶן חוֹלְנִי)

*

בְּבִקֵּר גְּלִינוּ חוֹף.
בְּסֵךְ הַכֵּל חִפְשָׁנוּ מְקוֹם לִישׁוֹן, בְּעֶרְבִי לְפָנַי,
וּמִצָּאָנוּ קְרַחַת יַעַר וּשְׁתֵי אַנְגֵּלִיּוֹת שֶׁהִסְכִּימוּ לְהִתְחַמֵּם אִתָּנוּ מוֹל הָאֵשׁ.
אֲנִי נִגְנַתִּי בְּגִיטָרָה וְנִיר עֲשֶׂה אֶת הַקֶּסֶם שְׁלוֹ עַל אַחַת מֵהֶן (שְׁמָה הָיָה גִ'וֹלִי).
לְאַנְגֵּלִיָּה הַשְּׁנֵיָה (שְׁמָה הָיָה רוֹת) הָיוּ גְלוּלוֹת שְׁמוֹחֲקוֹת אֶת הַזְּכָרוֹן
וְעוֹשׂוֹת אֶת הַגּוֹף רַפּוּי כְּמוֹ פְּלִסְטִלִינָה.

בְּבִקֵּר הַתְּעוֹרְרָתִי עַל הַחוֹף, עִירָם.
לְיָדֵי שְׂכָבָה מִיִּשְׁהִי שְׁלֹא הִצְלַחְתִּי לְזַהוֹת
וּמִאֲחֹרֵי צַחֵק הַיַּעַר וְשַׁחֵק עִם קַרְנֵי הַשָּׁמֶשׁ.
הִיא הִסְתוֹכְבָה לְעֵבְרִי וְהִנִּיחָה אֶת רֹאשָׁהּ עַל חֻזִי.
כְּסִיתִי אוֹתָהּ בְּזֵרוּעֵי וְחִזְרָתִי לִישׁוֹן

*

אִמָּא מְלַחֲמָה יוֹלְדַת אוֹתִי מִתְּדַשׁ
אִיבֵר מִיָּנָה מְדַמֵּם, מְכַעֵר וְרַפּוּי
אֲנִי נִפְלֵט מִמְּנוּ חֲמוּשׁ וְרִצְחָנִי
מִחֲשֻׁכַת הָרַחֵם אֶל חֲשֻׁכַת הַקֶּרֶב

אִמָּא מְלַחֲמָה קְטַנָּה וְחֲרָבָה
כּוֹרַעַת לְהַשְׁתִּיז עַל הָאֲדָמָה
מְחִיכַת בְּפֶה חָף מִשְׁנַיִם
מְבַקֶּשֶׁת מַיִם.

אִמָּא,

מְלַחֲמָה הִיא גַּעְגּוּעֵי הַמּוֹת אֶל עֲצָמוֹ.

רון דהן, יליד 1979, נשוי לטלי ואב לדניאלה, טבעוני. בשנת 2011 הוציא את ספרו הראשון **הגעגוע של קין** בהוצאת גוונים. בשנת 2012 הוציא את ספרו השני **נעורים** בהוצאת אינדיבוק. ב-2013 עתיד לצאת רומן ראשון שלו בהוצאת **הקיבוץ המאוחד**. בעל אתר אינדיבוק לספרות עצמאית, אמן ספוקן וורד ופעיל זכויות בעלי חיים ובמאבק המשוררים.

רונית בכר שחר

בונסאי

אמי דמתה לסקוויה ענקית
 אלו נגזר עליה היתה חיה אלפים שנות
 גלות הרחק מאנשים בריאים בגופם
 העדפה ברורה היתה לה אצל חולי הגוף קטועי הגפיים
 לא משנה אם עליונות או תחתונות
 מצלה עליהם ועלי צל ארך כארך שנותיו של גזעה
 מרפאת כאביהם ומחפשת מזור לשלה
 מרפדת משפכם ואת זכרונותיה מנסה לכת
 חובשת פצעייהם אך כובשת רגשותיה
 אחות רחמניה במרדף קבוע אחר הפתרון הסופי
 שביא לה את השקט המיחל
 ומזור לכאבים שנטעו בה אחרים
 ממחים לתורת הגזע

 אבי דומה לבונסאי

בעגלא

פרוצים שריד שארית
 ספרי לי כעת
 מי ראשך שוב הכרית
 מי שוב אותך הפה במחצלת
 אחרי שידה כן ברזל מלבן
 ישר אל ראשך הוא היה מכון
 דמיני עצמך למלכה בארמון
 שכחי חדר מיתם
 וחלון
 עשי במלים כרצונך שוב ושוב
 את הטפל הפכי לחשוב
 מלותיך כמו תמוללי שערה מוללי
 מתחת לכל תתרחש סערה

הבדידות שוב
תבוא אליך סדורה בטורים
בחוץ שוב רחוב מתחפש לפורים
זו רק את ששכחת
בין כל הסירנות
לצפירת ארבעה להקדים להקשיב
ממך יצאו כל מחריבך

בעגלא ובזמן קריב

* * *

כשיצאת מהכוס של האמא שלך ברבע לחצות היום
של שבת
עמדה השמש לשקע
אמא שלך שאף פעם לא היה לה מרגוע
פללה שתמותי מיד
לאחר שבכל חדשי הריונה גרמת לה סבל מעיק
בגב הזרוע
השמאלית
שם פשה לו גרוד מיתר בדיוק כמוך
יצאת אל תוך
ימים אכולי חבטות וחדר צר מלא מעשן סיגרית נופלס עכה
לא הבנת למה לעיר שאליה נולדת
קוראים פתח תקנה
מישהו היה צריך לעשות סדר בדברים
לחלק אהיסטון לעוברים ושנים
יותר
אלרגיה לילד זו מחלה שעלולה להיות מדבקת
כעת את צוחקת
יולדת מלים כבודות משמעות מנסה להרפת
זה זמן מה שאת מסתובבת
עם פתיחה חמש אצבעות

במיטה של גברת פומרניץ

במטה של גברת פומרניץ
 ניזל ארבעים ואחת
 דיוק וקצב גרמני
 תנועת אגן מזרחית
 ים תיכון
 וזה בחלון
 מרפסת
 הייתי מתרפסת
 אז
 תרקוד
 נערה קצרת מכנסים
 וארכת כאב
 מאד

שמעון בפנה
 בעברית קלוקלת
 לכל דבר מחיר
 לכלום אין פה תוחלת
 גברת פומרניץ כבר מתה
 שנתים לפני
 כל כך רצתה לחיות
 מול גן החיות
 בתל-אביב
 הרי
 אל מול עיני הדרדסים
 ראתה רק כתנות פסים
 ושארית בשר
 מלה היא לא הבינה
 משפת המדבר
 אחר כך הפציע שחר
 שמש שרטטה
 קו מתאר גופי בחול
 הפצתי שוב
 אתה יכול

זוּתִי
אַחֲרֵינִי קְרִימָה
קְרִימָה וְאַחֲרֵי

אוֹתִי הֵם לֹא יִקְחוּ
דָּבָר
כָּבֵד
לֹא יִגְמֹר

בין המצרים

לְסוּזֵי יֵשׁ חֲמֵשׁ מְאוֹת תּוֹתְחֵי נְבֻרוֹן בְּגוֹף
כְּשֶׁהִיא מְאוֹנְנֶת מְנַסָּה לְעוֹף לְהִכְתִּיב הוֹרְאוֹת הַפְּעֵלָה לְגוֹפָה

עַל מְצָרִים כְּנִיסוֹת וְגַם מְסַפֵּר דְּבָרִים בְּנוֹגֵעַ לְשִׁלְיָה עֲצָמִית
רַק כְּדֵי שֶׁפֶל הֵיִתֵר לֹא יֵרְאוּ אֵיךְ שֶׁהִיא נִלְחָמֶת

פֶּעַם מְזֻמָּן אִמָּא שְׁלָה אֶמְרָה
שְׁזָה אָסוּר
הִיָּה בְּזָה מִן הָעֵנֶשׁ וְגַם מִן הוֹתוֹר
כִּי שֶׁהִיא לְרַגַע לֹא חֲשָׁבָה שְׂאֵי פֶּעַם תִּפְסִיק
אֲלֹא רַק הִשְׁתַּכְּלָלָה בְּדֶרֶךְ הַפְּעֵלָה וּבְכוּוֹן אֶל מִטְרוֹת נְעוֹת
(אוֹיֵב דְּמִיּוֹנֵי שְׂמַעִיק)
פְּתוּחוֹת וְגַם סְגוּרוֹת רְטָבוֹת כְּמוֹ תְּעֵלָה
כְּשֶׁהִיא שׁוֹכֶכֶת הִיא רוֹעֵדֶת
לָהּ לָהּ לָהּ לָהּ לָהּ מִתַּחַת לְשִׁמְלָהּ
מְאוֹנְנֶת וּמְאוֹנְנֶת וְעַל הַדֶּרֶךְ מִתְמַמֶּת
בְּעֵת שֶׁהִיא יוֹרֶה צְרוּרוֹת שֶׁל שׁוֹרוֹת
לְכָל עֶבֶר
זְרַעֵי תְּבַעְרָה שְׁכוּרִים לָהּ עוֹד קָבֵר

רונית בכר שחר, ילידת 1957, אם לשני בנים ובת וסבתא לאור אלי ואמה. דור שני לשואה. בוגרת המכון לתקשורת חזותית בבאר-שבע ושנה פילוסופיה באוניברסיטת בן-גוריון. חיה במיאמי ועוסקת בנדל"ן. כותבת פרוזה ושירה. פרסמה בזוטא, ידיעות אחרונות אמריקה, ועוד. זכתה בציון לשבח בפרס פסח מיילין.

אורלי עסיס

בְּהִתְחַלָּה אָמַרְתִּי אֶת שְׁמֶךָ
קוֹלוֹנוֹסְקוֹפִיָּה
(בְּבִטּוֹל)
וְאָז אָמַרְתִּי
קוֹלוֹסְקוֹפִיָּה
(בְּהֶסּוֹס)

וְכַעַת אֵמַר אוֹתְךָ
קוֹל־פּוֹס־קוֹפִיָּה
בְּמִין הַדְּרַת כְּבוֹד
אֵיטְלָקִית
שָׁכַן אֶת עוֹמְדַת לְגִלוֹת לִי עַל עֲצָמֵי
דְּבָרִים שְׂאִינִי יוֹדַעַת

הַתָּאִים הֵלֵא רְגִילִים שְׁלִי
צוֹמְחִים לִי בְּרַחֵם
כְּמוֹ יְלָדִים קִטְנִים
מִתְפַּשְׁטִים
מִהָאָרֶס מִהָרַעַל
וּמִתְחַבְּבִים
עָלַי

וְחוֹתְכִים בְּבֶשֶׁר
הַחֵי

כְּמוֹ הַתְּנָאִים הֵלֵא רְגִילִים שְׁלִי
כְּמוֹ הַפְּחָדִים הֵלֵא רְגִילִים שְׁלִי
מְרַבֵּיצִים בִּי אֵימָה
יוֹמִית

לילית

אנכית

אפקית

אמתית.

והתאים הרגילים שלי
הם סתם רגילים.

אני

מפעל יצרני

חסר בושה

לחלקי חלוף

של המציאות הנעה

במעגלים. לעולם לא ישר. למה לא

ישר אני

משפצת מלטשת משיפת מפסלת

בערמה

דפנות יציבות בסיס איתן משענת קנה רצועה

אך נוחה

וארבע רגלים שאינן דומות כלל

לרגלים שעלי לשאת

כל יום אני

א.א.א שרותי נגרות

ש.ש.ש שרותי פחחות

ע.ע.ע שרותי זגגות

מטיחת בטיח

קרום דק של עבדות

חמוציות נפלאות

הדרכים שבהן אני עובדת

הזמנות איני מקבלת

אָני מִשְׁעוֹל: גְּעוּגוּעַ הוּא נִקְדַּת הַגִּי' שֶׁל הָאֵהָבָה.
אָני: וּמַהי נִקְדַּת הַגִּי' שֶׁל הַגְּעוּגוּעַ?

שְׁתִּיקָה.

אָני: וְאִם הַגְּעוּגוּעַ הוּא הַחֲלָקִיק הַשָּׁלֵם, הַבְּלִתִי מִתְּפָרֵק, מִדּוּעַ יָדִיו
לִפְתוֹת כֹּה חֲזָק אֶת הַצָּוָאר?

שְׁתִּיקָה.

עַל הַמִּיִּקְרוּגֵל הוֹלֵךְ עֵבֶבֶישׁ.
אֵינִי הוֹרֶגֶת אוֹתוֹ.
מוֹטָב שְׁמִשְׁהוּ יַחִיהַ בְּבֵית הַזֶּה

אַתֶּם שׁוֹאֲלִים
מָה אַעֲשֶׂה עִם לְמוֹדֵי הַסְּפָרוֹת
וְאֵנִי שׁוֹאֲלֶת
מָה תַעֲשׂוּ אַתֶּם
כְּשֶׁאֲלִים מוֹנְרוֹ תִצָּא מִבֵּין הַדְּפִים
וְתִדְפֵק בְּדִלְתְכֶם
וְתִנְסוּ לְמַכַּר לָהּ בְּטוֹחַ
אוֹ תִשְׁלַפּוּ אֶת דּוּחוֹת הַמַּס הַשְּׁנֵתִיִּים
אוֹ תֹאמְרוּ "לֹא, תוֹדָה, כִּכָּר תִּרְמְנוּ בְּעִבּוּדָה"
וְתִטְרְקוּ אֶת הַדֵּלֶת בְּפָנֶיהָ

אֵנִי שׁוֹאֲלֶת

מָה תַעֲשׂוּ אַתֶּם אֲזִי

אֶלְזָה מוֹרְנָטָה וְאֶלְנָה פְּרַנְטָה וְנִטְלִיָּה גִינְצְבוֹרְגַּ וְאֲנִי
מְחַזְּקוֹת יָדַיִם
רוֹקְדוֹת בְּמַעְגָּל
סָבִיב אֶחָד,
מוֹסוֹלִינִי שְׁמוֹ
וְאֵינְנוּ מְרַפּוֹת
גַּם כְּשֶׁהַחֶשֶׁךְ יוֹרֵד לְאֵטוֹ
וְלֶאֱפֵלָה רֵיחַ
מְסַחֵרֵר
וְאַחַת אַחַת קוֹרְאִים בְּשִׁמְנוֹ
וְיָד עוֹזֶבֶת יָד
וְהַמַּעְגָּל מְצַטְמָצֵם
וְהָאֶחָד בְּאִמְצַע גְּדֵל
וּמְדוּעַ אֵין אֵף אֶחָד קוֹרֵא בְּשִׁמוֹ

סוֹרְאִיָּה בּוֹצֵעַ אֶת נְפָאֵל לְחֻלְקִים
עֲבוּרֵי
מְפָרִיד בֵּין הַדָּאֵל לְבֵאֵט
בֵּין גְּנֵדְרוּק הַיְשָׁנָה לְגְנֵדְרוּק הַחֲדָשָׁה
בֵּין הָאֲזוּרִים הַבוּדֵהִיסְטִיִּים לְהֵינְדִיִּים
הוּא שׁוֹאֵל אוֹתִי מָה אֲנִי כּוֹתֶבֶת
וְאֲנִי עוֹנָה: פּוֹאֵט
מְלָה שְׁלֵמָה וּמְכַבֵּידָה
שְׁאֵינִי יוֹדַעַת לְפָרֵס לְפְרוֹסוֹת.
הוּא מְהַנְהֵן
כְּמוֹ הִיָּה זֶה הַדְּבָר הַכְּרוּר בְּעוֹלָם

אורלי עסיס, בת 29, נולדה בחולון, גרה בתל אביב. בעלת תואר ראשון בתסריטאות מהחוג לקולנוע באוניברסיטת תל אביב. משלימה בימים אלה תואר שני בספרות באוניברסיטת תל אביב. כותבת שירה, פרוזה ותסריטים.

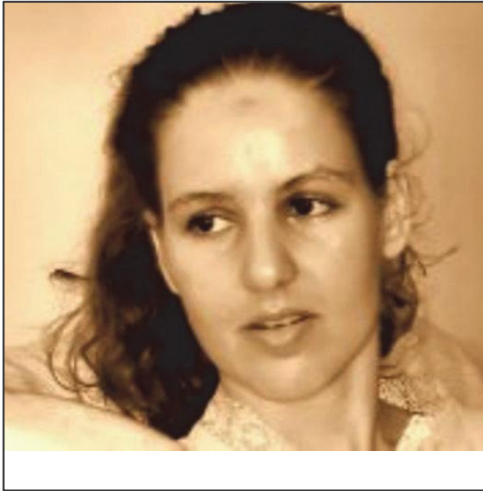
ענבל אשל כהנסקי

הלוואי והייתה ממארת

נלכדת ובוטשת את גופי,
 למוטט
 את הלפיתה
 במעמקי העצבים הלכנוניים,
 שמשתרגים
 מעלה ומתפשטים
 מטה, עד קצוות הגוף המשקשק
 מאימת הרעידות האלימות,
 ומתוכי קולות חית פרא
 שאי-אפשר עוד להשתיק,
 אז אני צועקת.

פריק שואו בדממה מוחלטת

שאלתם איך זה להיות כלוא בתוך מסכה,
 להסתכל על הכל מבחוץ
 בלי יכולת להגיב.
 אשה אחת מנסה לאותת, דרך הפנים
 הנושפות, רושפות, שואפות ומחרחררות בתשוקה לחיים,
 הקשב! זו אני שם בדממה.

אלוהים אינו קיים

אין סבה לכאב

חלום

שוכבת ערומה שלנה
זהב מתך מתפשט לכווני
אני מתחילה להתעורר
להתרחק מהמתכת הרתחת
להתקרב אל המתכת הרתחת
הכריות מושכות אותי יותר מהעוריות
זהב מתך מכסה אותי ואני
שוכבת ערומה שלנה

*

אני רוצה לפחות
לאחז את ליל השדים הזה באגרוף
ולסחט ממנו אל פי
הפעור בעוית יסורים ארכה
חלב מרכז מתוק
שייגר
וילעלע
את הענבל אשר לי
בחשכה.

עשרים וארבע שעות ארגמן

אלו לילות וימים לא לבנים,
לא שקטים - רועמים,
מרעידים אותי עד שאתפורר
לפסות שפתים לשון שנים
ושתי לסתות נקשות.

*

מתחת לאדם
 אני לובשת שחורים.
 מתהלכת ברחובות
 ומצלפה בלשוני
 נשיפות הברות הגאים -
 על הגברים, על העוברים ועל השבים
 למקומם. מכה בם את אבלי.

חמלה ללא תועלת

בשקמתי והלכתי מגופי
 המיסר עצמו בעויות נוראות,
 יצא חלק מנשמת ונשאר אתו.

אולי כעת נוכל לשבת במטבח
 ולאכל שוקולד.

בעולם הזה

"לו יכולתי לבוא אליך בלי גוף"
 אופיר נוריאל

לו הייתי יכולה לבוא ולהיות כאן
 בלי להיות בגוף שלי, אז הייתי רוצה
 לראות
 ולהריח שוקולד נמס בפה,
 משאיר תחושה דביקה על השפתיים.

אבל אני פלואה בתוך כלוב של שנים
 והלשון משתוללת בפראות.

ענבל אשל כהנסקי, נולדה בירושלים ב-1977, נושמת ברעננה. בעלת תואר ראשון במדעי ההתנהגות. בוגרת כיתות שירה וסדנאות שירה. בורידה זורמים מופע הקולנוע של רוקי ושוקולד. ספר שירה הראשון פראי היום, שנערך בידי רונן אלטמן קיידר, יצא בהוצאת כרמל. בקרוב יצא ספר שירה השני סמאל אהובי, בהוצאת פרדס בעריכת יקיר בן משה. השירים כאן – מתוך ספר זה.

פיני רבנו

כשימצאו אותי מת

כְּשִׁימְצָאוּ אוֹתִי מֵת
אֲנִי רוֹצֵה שְׁיִמְצָאוּ אוֹתִי
לֹא מֵתֻלַּבְתִּי
שְׂיִסְתְּכֵלוּ עָלַי וְיִגִּידוּ:
הוּא הִכְנִיס עֲצָמוֹ
לְכָל כֶּךָ מֵעַט מְלִים.
הָיָה בּוֹ יוֹתֵר
אֲבָל הוּא חָס עַלֵינוּ
וְצִמְצָם עֲצָמוֹ
לְמִסְפָּר מְצִמְצָם בְּמִיָּחָד
שֶׁל הַבְּרוֹת
שֶׁתֵּאָרוּ מֵעַט מֵאֲהוּבוֹתָיו
מֵעַט מִן הַמִּיתוֹת שֶׁל חַיָּו.

לבי צר וכל הדם הזה

לְבִי צָר וְכָל הַדָּם הַזֶּה
לֹא יִכּוֹל לָעֵבֶר דְּרָכּוֹ.
דָּם כְּזֶה
צָרִיךְ לְהַפְּךָ לְשֶׁדָּה
שֶׁם יִשְׁנֶן כָּל זַעֲקוֹת
הַהֶבֶל שֶׁהוּא צָרִיךְ
כָּל עֲנָשֵׁי הַקִּיץ
שֶׁם יִצְמָחוּ כָּל הָעֲצִים
הַחֲכָמִים מִגֵּן עֶרֶן
וְכִמָּה אֲזַנִּים הַרְגִילוֹת
לְגַלֵּי הַקּוֹל שֶׁלֹּא מְרַפִּים
וְחִיכִים לְהִשְׁמַע אוֹ לְאֲזֹן שְׁלִי
אוֹ לְשַׁלֵּךְ אוֹ לְשַׁל מִיִּשְׁהוּ
אוֹ לְשַׁל מִיִּשְׁהוּ.
הָרִי כָּל יְלֵד מִבֵּין

שִׁמְכַחֵינֵת דָּם זֶה לֹא בָּא בְּחִשְׁבוֹן
 לְהַשְׁפִּיךְ כֶּכָּה מִיֶּלֶד לְיֶלֶד
 לְהַשְׁקוֹת אֲדָמָה עֶקְרָה
 שֶׁכֶּכֶר הִתְרַגְּלָה לְהַעֲלוֹת קִרְבָּנוֹת
 לְאֵלִים אֲפִלַּיִם בְּבָאוֹת אֲדָמוֹת.

צֶרֶה רוֹדֶפֶת צֶרֶה

צֶרֶה רוֹדֶפֶת צֶרֶה
 וּמְשִׁיגָה אוֹתָהּ
 כְּמוֹ שְׂאִיב רֶדֶף
 אַחַר אִיב
 וְהִשִּׁיג אוֹתוֹ
 וּכְמוֹ שֶׁזֶה שֶׁהוֹלֵךְ
 הִשִּׁיג אֶת זֶה שֶׁבָּא
 שֶׁחֲתָךְ אֶת יָדָיו
 וְאֶת רַגְלָיו
 לֹא עוֹד לְלַכֵּת
 לֹא עוֹד לְבוֹא.

אִפְשֵׁר

אִפְשֵׁר
 לְהַפְּךָ אוֹתָהּ אֲצִלִּי
 כְּמַעַט לְכֹל דְּבָר.
 אִפְשֵׁר לְעֲצִיץ צָנוּעַ
 בַּפְּנֵי הַצָּנוּעָה בְּיוֹתֵר בְּמִרְפֶּסֶת
 וְאִפְשֵׁר לְהַפְּךָ אוֹתָהּ
 לְעִץ הַמִּפְאָר בְּיוֹתֵר
 בְּגֵן הַמִּפְאָר.
 אִפְשֵׁר לֹא לְהַפְּךָ אוֹתָהּ כָּלֵל
 לְהִשְׁאִירָה עוֹמֶדֶת עַל רַגְלֶיהָ
 יְדֵיהָ שְׁמוּטוֹת בְּצַדֵּי גוֹפָה
 שֶׁעָרָה אֶרֶץ כְּתָמִיד
 וְעֵינֶיהָ עֲלוֹת כְּאֶמֶת
 הַמְּקִימָה בִּי נְבִיאִים שֶׁל אֶמֶת
 הָעוֹמְדִים זֶה מוֹל זֶה
 אֶמֶת מוֹל אֶמֶת

הַיּוֹדֵעַת שְׁאֲנִי וְהִיא
סְגוּרִים מְנַעוּל עַל מְנַעוּל הַיֵּטֵב
מִכָּל הָרַע הַזֶּה.

נולדתי מזמן באמצע יער

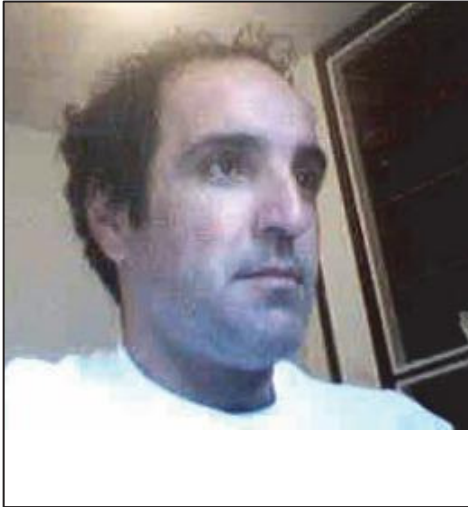
נולדתי מזמן באמצע יער
עצים אינם פוחדים ממני
ואני לא מהם.
אפולולית היער יכולה
לעורר חרדת ערפל
והעלים שנשרו יכולים
להגביר יאוש.
אבל בסך הכל
אני חי לבד
בתוך יער עבת.
לא אני ולא הוא
בוודים זה לזה.
שנינו אוהבים מאד
ירק וצפרים.

אני אמיתי

אני אמיתי.
לא אמת משפטיית
לא פילוסופית.
לא אמת מרמזת
לא משתמעת.
כל מה שבי
מכף רגלי עד ראשי
הוכח משפט אחר משפט.
אני אמת מתמטית.

פיני רבנו נולד בירושלים ב-1956, כותב שירה מנעוריו והתחיל לפרסמה ב-2008. נירוביולוג בהשכלתו, נשוי ואב לשני בנים בוגרים. השירה היא צורת ביטוי מתמשכת של עולמו ההגותי והרגשי. מבחר משיריו התפרסם בכתבי עת (גג, הליקון, עיתון 77, מטעם, אפריון ובעיתון הארץ), הוציא שני ספרים: *שתי וערב דו שיח של שירים* (גוונים 2008), ו*פה מפוחית* (כרמל, 2010).

אילן בלום

*

וְאִנְחֵנוּ חֵלְמָנוּ מְעוֹפֵם
וְאִנְחֵנוּ הֵיינוּ רִיקִים בְּשָׂדֶה
אִנְחֵנוּ הִתְחַלְנוּ מְלֵא כְלוּם
וְהִסְתַּרְנוּ זֹאת אֶפְלוּ
מֵרַעְנוּ

וְאִנְחֵנוּ הִתְבִּישְׁנוּ בְּשֵׁם הַתְּבוּנָה
וְאִנְחֵנוּ הִתְחַבְּאֵנוּ מִהַפְּחָד
וְהִתְבִּישְׁנוּ מְעֵט
מְדִי בְּשִׁבִיל
עֲצָמָנוּ

וְאִנְחֵנוּ חֵלְמָנוּ מְעוֹפֵם
וְאִנְחֵנוּ הֵיינוּ כְּמוֹ עֲלִים
עַל עֵץ הַלִּימוֹן

וְאִנְחֵנוּ רְאִינוּ אֶת הַצֶּפּוֹר
הַשְּׁחָרָה עִם כְּתָם צָהָב עַל הַמְּקוֹר

וְאִנְחֵנוּ הִנְחֵנוּ לָהּ לְהִתְקַרֵּב לְבֵית
וְאִנְחֵנוּ שִׁלְמָנוּ אֶת מְלוֹא הַמְּחִיר

חֵידַת הָאָרֶס

אָרוֹס נִרְאָה לְאַחֲרוֹנָה כְּפֻקִיד מְשֻׁרֵד הַפְּנִים, אַחֲרֵי מִשְׁמֶרֶת,
הוּא, שֶׁפֶעַם חָלַשׁ בְּיַד רְפָה עַל גּוֹרְלוֹת רַבִּים.
חִלְפָתוֹ מִפְּחָמָת, זֹו שְׁבִזְמָנוּ נִתְפָּרָה בְּיַד רַב־אֶמֶן
בְּלוּיָהּ וּמְרַפְטָת, כְּשִׁנּוֹת דוֹר בְּלִי כּוֹכְסָת

חֲדָשִׁים לֹא עָלָה בּוֹ תַעֲר.

בְּחֲדָרֵי מִדְרָגוֹת חֲבוּיִים יֵשֵׁן עַל קֶרְטוֹנִים,
אֲבָל מִקְפִּיד לְהַחְזִיק נּוֹכְחוֹת שֶׁל פֶּאֶסוֹן וְאַרְשֵׁת פְּנִים.
נִשְׁעָן עַל תְּמֹרֹר עֲצוֹר סְמוּךְ לְשִׁדְרָה הַנִּרְחָבָת,

מחטט בכיסו אולי אחרי סיגריה או גפרור

נשים חסודות הוא מלהיט בנקבי נקבים,
לעוברים ושבים מביט בעינים - לצנינים.
ארוס חושב שעושים מזה סרט קצר,
נצב נאמן מדי בין ערבים בקרן כפר.
מתעל רסיסים מפלומות שעריה, ממים ועד דם,
כרצונו לממלכתו, הנפתל

נשטט מאחריות באין לו חקר,
נפרע ממסירות בעין הקשר.
מושג, מונח כאבן להופכי לב.

חסר שנות שנה
בנות אלף לילה.
נבל רגיל, מחד,
מאידך - אלוף בדרך ארץ

הולך בין המטרות,
מקשיב להורה מיתרת.
נפתח נגף למשאלתה
בא לשכונה הארוס האבוד של השקיעה

כזב הישראליות

כאבן שאין הופכין בכבדה,
כתבן היא במרחבים,
הפצע הנרקסיסטי
שבתחושת שארית הפליטה

יאביק הפרחים בפרך
כלא זיו להתלות בו
כתענית הולל

כזב הישראליות
הנדר, הפינג'אן,

הַבְּסֵתָן, כְּנֹב הַיִּשְׂרָאֵלִיּוֹת,
מִתְנַשֵּׁל מֵעַל יְתוּמֵי אֶלְמָנָיו

מִשְׁשִׁתִּיקְתִּי הַפֶּרָה שׁוֹב לֹא אַחֲשָׂה
מִשְׁשִׁתִּיקְתִּי נְאֻלְמָה לְדַבּוֹר
אֶתְפֹּס בְּמַלְיָם מַחֲסָה

מיתרים של אש

לֹא הָיִיתִי בְּלַהֲקַת הַפְּלִיטִים
אֶבֶל אֲנִי פְּלִיט
לֹא שִׁדְרָתִי בְּגֻלְגֹּל"צ
אֶבֶל אֲנִי קְלִיט

לֹא קוֹרְאִים לִי נִיב רֶסְקִין
אֶבֶל אֲנִי מְגֻנֵיב
לֹא הָיִיתִי בְּשִׁינְקִין
בְּשָׁנוֹת הַשְּׁמוֹנִים

תְּקִלִּיט שְׁמַתְנַגֵּן בְּפִינְגוּין
מֵאֵז אוֹתָהּ תְּקָרִית
כְּרִישׁ שְׁמַתְעַצֵּל לְנוֹחַ
וְחֵי בְּתֵל-אָכִיב

וּכְשֶׁתְּבוֹאֵי אֶצְלִי בְּלִילָה
אֶעֱרֹסֵל אוֹתְךָ בְּמִיתָרִים שֶׁל אֵשׁ
לֹא הָיִינוּ בְּשִׁינְקִין בְּשָׁנוֹת הַשְּׁמוֹנִים
מִה אֶת עוֹשֶׂה בְּאֶלְפִים עֲשָׂרִים וְחָמֵשׁ

אילן בלום הוא יליד 1962, תל אביב. פרסומיו: **הבדידות כפנטז רשום ויישומו בחיי הקהילה**, ספר שירים (1995, חמו"ל, הפצה הד ארצי - מעריב). במדורים ספרותיים וכתבי עת: **על המשמר, דבר, עמדה, גג**. עריכה: **עקלקלות**, אנתולוגיית סיפורים קצרים (2008, ספרא, בשיתוף עמותת **אנוש**). אירוועים: מעורכי סדרת ערבי **שירה בצבעים** ובימת **הסימניה** במדרחוב נחלת בנימין (2003-2006).

מתוך מאניה דיפרסיה

1.

ארבע מאות מיליגרם טגרטול כל לילה לפני השנה וארבעה מיליגרם פרפנאן בבקר כשאני קם ולהקפיץ, ואכן לפי הצורך כשהתקף חרדה מזדחל לי מהזעה שבגב לאזעקות שבמח. שגרה. שגרה שנגמרה בקרטחנה כי שוב הפסקתי כדורים. כי ככה זה תמיד וזה המכתוב, הגורל, הדטרמיניזם הדפויק הזה שמוציא אותי שוב ושוב מדעתי. אני חרי במיטבי מחוץ לדעתי.

2.

מפסיק כדורים

ממשיך סמים

מתכוון שגעון

3.

קרטחנה זה דקלים וחופים סטיל מיאמי VS חדרה. אבל את מי זה מעניין? המח שלי מתנקה מתרופות ואז הכל מתחיל ונגמר בזונות של העיר הזאת ומתחיל ונגמר שוב בסמים של המדינה הזאת ובמים שנשפכים לי אחד לתוך השני. ובלילה יש לי קוק באף וכוס בפה. כוס של זונה בפה. ואחרי ימים כשאני מתחיל לקלט את הקצב של העיר הזאת אז גם ביום אני דוחף לתחת של זונה שהבאתי מהחוף או שמים. כי כלן שם. אני משלם למוכרת בסופר על היוגורט ומרגיש שגם היא. וכלן למכירה והכל חפשי ומתגלגל והסמים מפמפמים לי את המח ואת האגו ואני מקפיץ ואגרות כדי להסתדר ומתאהב בכלן בגלל MD וכמעט דוקר את יאיר בגלל הקוק ואוכל סרטים על אידיס והריון וחולם על בית בקרטחנה ושמש. ואני לא ישן ונהיה האיש מאתמול והאיש משלשם, והן יוצאות ונכנסות מהדיקה לובשות את התחוננים שלי מעשנות את הסמים שלי צוחקות על החיים שלי, שלחן. ואני שותה מיץ תפוזים מטנקר של חמש ליטר ומשפריץ בריאות מהנשמה

המתקה שלי בגוף המשחת שלי שתחת המוח המטרף שלי מאבד שליטה ותחושת זמן, ואני נהיה צעיר ומרגיש שרק סטאר זה סמרטוט לידי והעינים שלי קרועות כשאני צועק "יו קיירו מאס, יו קיירו מאס".

.4

חוזר לארץ בלי אש.
מתפטר באפן שערורייתי
פותח מבצעים במח עד הסוף.

.5

כל הזמן בא לי לעשות משהו, כל דבר מדליק - יאללה ליס, יאללה למועדון,
מי בא לסיני? מי בא לחו"ל? לקניון. לניו. לאכל. להסתובב. מי בא לסרט
כדי לצאת ממנו באמצע? כי כוסאומו הסרט! מי בא מכות? מי באה למטה?
כל הזמן חותר למגע - סקס הכי טוב, אלימות גם טוב.

.6

הַמְצִיאוֹת בּוֹהֶקֶת
וְהַמְחֻשְׁבוֹת צְבֻעוֹנִיּוֹת.
הַמְצִיאוֹת מִהֶמְמֶת
וְהַמְחֻשְׁבוֹת מוֹאֲרוֹת.
הַמְצִיאוֹת זוֹהֶרֶת
וְהַמְחֻשְׁבוֹת מְסֻנְרוֹת.

.7

הַעֲקָר לֹא לִישׁוֹן. רַק לֹא לִפְלֵל לְמִטָּה, שְׁזָה לֹא יִגְמַר לְעוֹלָם, שְׁלֹא יִפְסִיקוּ אֶת
הַמוֹזִיקָה, שְׁלֹא יִהְרָסוּ לִי אֶת הַקְּצָב. הַשְּׁנָה הַיָּא מוֹת. עוֹצֶרֶת אֶת הַחֲגִיגָה,
סוֹגֵרֶת לִי אֶת הַקְּרָקֶס. תְּמִיד בְּסוֹף קוֹרֵס לְמִטָּה אֶקְרָאִית, אֶחָרִי לִילוֹת בְּלִי
שְׁנָה. עוֹצֵם עֵינַיִם שְׁעוֹת אוֹ דְקוֹת וְקָם דְּלוֹק לְהַתְּפוּצֵץ עַל הָעוֹלָם.

.8

רוֹצֶה אֶת זֶה! חַיֵּב אֶת זֶה! קוֹנֶה אֶת זֶה!
הַשְּׁטָרוֹת הֵם נִיר צְבֻעוֹנִי שְׁלֹא יִגְמַר לְעוֹלָם.
וְהַבְּנֵק שִׁיזָהָר מִמְּנִי.

.12

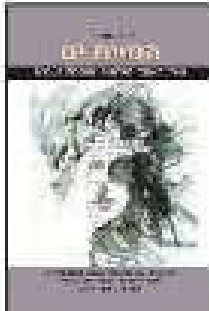
וְהַבֵּית שְׁלִי בֶן שְׁגוֹר.
סוֹף וְהַתְּחִלָּה.
הַמְּאֻפְרוֹת הַמְּעֻשְׁנוֹת,
הַצְּמָחִים הַמְּטַפְּסִים,
הַתְּמוֹנוֹת הַמְּדַבְּרוֹת בְּקִירוֹת
כָּלֵם מְסֻלּוֹלֵי הַמְּרָאָה וְנַחֲיִתָּה.

ליאור מימון, בן 37. גדל ברעננה, משם עבר לתל אביב ועכשיו חי ברחובות. נשוי לכרמן, מקשיב לישעיהו ליבוביץ', ריאהנה וג'יי זי'. מנהל את ערוצי הסרטים של הוט. התקף מאני ראשון בגיל 23. שירים וקטעי פרזנה אלה - מתוך ספרו בכתובים **מאניה דיפרסיה**.

ספרי עיון חדשים בהוצאת ספרא

מבצע: ספר 1 + 2 = 70 ₪
לרכישה במשרד איגוד הסופרים, דניאל פריש 6 ת"א
טל. 03-6950032
igudil@netvision.net.il

המיית ים

שירת האהבה האירופית והספרות העברית

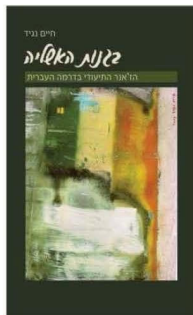
מאת פרופ' זיוה שמיר

הספר מתאר את התפשטותם האטית, בדרכי עקיפין נעלמות, של הדים מיצירות ויליאם שקספיר ושאול בודלר, בין טוריה של השירה העברית החדשה. בספר מבחר מאמרים ותרגומי שירה, פרי עטה של המחברת, שהיא מבכירי חוקריה של השירה העברית החדשה, פרופ' במכללת סמינר הקיבוצים ובמכללה הבין-תחומית, לשעבר ראש בית הספר למדעי היהדות באוניברסיטת תל-אביב וראש מכון כץ לחקר הספרות באוניברסיטה זו.

בגנות האשליה

הז'אנר התיעודי בדרמה העברית

מאת ד"ר חיים נגיד

תיאור ראשון מסוגו של הז'אנר התיעודי בתיאטרון הישראלי מראשיתו לפני שמונים שנה ועד לסוף המאה הקודמת. גישה מהפכנית אל מושג התיעוד בתיאטרון ותיאור מפורט של התקבלות ההצגות על ידי הקהל והביקורת. דיונים במבני העומק והשטח של מחזות תיעודיים כמו "קסטנר", "משחקים בחצר האחורית", "לילה העשרים", "גורודיש", "אחיי גיבורי התהילה", תיאור נרחב של מפעלה של נולה צ'ילטון, של יצירות מוטי לרנר ויהושע סוכול, ובחינתן של יצירות רנה ירושלמי ודודי מעיין מנקודת הראות של המסורת התיעודית. ספרו העשירי של חיים נגיד.

יצא בשיתוף אסף מחקרים של אוניברסיטת תל-אביב ובתמיכת מועצת הפיס לתרבות ולאמנות.

אל נא תגרשוני

עיונים חדשים בהדיבוק

בעריכת ד"ר דורית ירושלמי ופרופ' שמעון לוי

ספר ראשון מסוגו בעברית, כולל 17 מאמרים על המחזה הדיבוק מאת ש. אנ-סקי ועל הפקותיו הרבות, וכן את המחזה במלואו, בתרגומו הקלאסי של ח"נ ביאליק, את מחזהו הפרודי של אביגדור המאירי שהוצג בתיאטרון הקומקום, ומשפט הדיבוק, תיעוד של המשפט הציבורי של אגודת הסופרים והספרות העברית נגד מחזהו של אנ-סקי, שהתנהל בתל-אביב בשנת 1929 בהשתתפות הסופרים ואנשי הרוח של התקופה.